

WIADOMOŚCI HANDLU ZAGRANICZNEGO

rynki towarowe

9. LIST. 1952
ROK III 1952
Nr. 41 (76)

Tylko do użytku służbowego

SPIS RZECZY

/wazniejsze informacje/

	<u>Str.</u>
Przegląd sytuacji na kapitalistycznych rynkach zbożowych	1
Swiatowa produkcja ryżu	5
Wzrost pogłowia trzody chlewnej i produkcji mięsa wieprzowego w świecie kapitalistycznym	7
Sytuacja na rynku artykułów mleczarskich w Szwecji .	11
Wiadomości z kapitalistycznego rynku skór surowych .	15
Wiadomości z kapitalistycznego rynku cukru	17
Rynek nasion oleistych i olejów	19
Wiadomości z kapitalistycznego rynku węglowego	23
Wiadomości z kapitalistycznego rynku ropy naftowej .	31
Wiadomości z międzynarodowego rynku kauczuku	41
Eksport produktów chemicznych z Wielkiej Brytanii ..	47
Sytuacja na kapitalistycznym rynku tarcicy iglastej	51
Rynek sklejk i oklein	60
Wiadomości z kapitalistycznego rynku celulozo-papier- niczego	64
B a w e ł n a	65
W e ł n a	73
Włókna bawełniane	77
Wiadomości z kapitalistycznego rynku żelaza i stali	85
Wiadomości z kapitalistycznego rynku metali nieżelaz- nych	89

Redakcja i administracja:

Polska Izba Handlu Zagranicznego, W-wa, Hoża 35 tel. 8-93-90.

Racjonalizatorskie pomysły Działu
Badań Gospodarczych

"BAROMETR TENDENCJI NA TOWAROWYCH RYNKACH KAPITALISTYCZNYCH"

P.I.H.Z.

okres: 15.X. - 1.XI.1952 r.

Artykuł	Znaczn. wzmacn. rynku	Wzmocn. rynku	Rynek nieregul. larny	Bez- zeian	Oslab. rynku	Znaczn. oslab. rynku	Uwagi
Pszenica		X					Głównie kanadyjskiego.
Kukurydza			X				
Cukier					X		
Oleje rośl.		X					Z wyjątkiem oleju z sie- nienia lnianego urugwaj- skiego, indyjskiego i argen- tyńskiego.
Kawa					X		Bardzo nieznacznie.
Bawełna			X				Zniżkowała w cenie bawełna amerykańska, indyjska, zwyż- kowała brazylijska i pod ko- niec okresu egipska.
Wełna		X					
Juta					X		
Kauczuk		X					Nieznaczne wzmocnienie rynku.
Skóry surow.				X			
Cyna					X		
Miedź				X			
Cynk					X		
Stal belg.				X			Spadek napływu zamówień.
Węgiel europ.					X		Wysoki poziom zapasów zmniejszenie się importu.
Frachty			X				

Uwaga: opracowano na podstawie notowań światowych
i branżowych informacji z prasy handlowej.

Sytuacja na rynkach w okresie

RYNEK ZBOŻOWY: Niepokojące wiadomości o suszy w południowo-zachodnich okręgach Stanów Zjednoczonych spowodowały wzmocnienie rynku pszenicy w drugiej połowie października. W Chicago pszenica w dostawach grudniowych zwyżkowa-ła od $233 \frac{1}{8}$ - $233 \frac{1}{4}$ ¢ za buszel w dniu 14.X., do $238 \frac{1}{8}$ ¢ w dniu 21.X. Notowania z 28.X. wykazywały nieznacznego spadek i wynosiły $237 \frac{1}{2}$ - $237 \frac{5}{8}$ ¢ za buszel. Rynek pszenicy w Winnipeg miał mocną tendencję; północna nr 1 notowana była w dniu 28.X. - $223 \frac{5}{8}$ ¢ za buszel wobec $220 \frac{1}{2}$ ¢ w dniu 14.X. Jęczmień na giełdzie w Winnipeg w transakcjach krótkoterminowych silnie zwyżkował; dostawy październikowe notowane były 14.X. - $138 \frac{1}{4}$ ¢ za buszel, 21.X. - $147 \frac{3}{4}$ ¢, a 28.X. - 155 ¢ za buszel. Kukurydza w dostawach grudniowych w Chicago zwyżkowała w tygodniu 14 - 21.X. o $2 \frac{3}{8}$ ¢ na buszlu do $167 \frac{3}{4}$ - $167 \frac{5}{8}$ ¢, po czym ponownie spadła do $165 \frac{3}{4}$ - $165 \frac{7}{8}$ ¢ za buszel w dniu 28.X. Argentyna spodziewa się znacznie lepszych zbiorów niż w roku ubiegłym. Duże ilości pszenicy z nowego zbioru przeznaczone zostały już na eksport do Włoch, Brazylii i Japonii. Oczekuje się również, że w 1953 r. Argentyna będzie dysponować nadwyżkami jęczmienia na eksport.

RYNEK MIĘSA: Według ostatnich obliczeń FAO, światowe pogołowie trzody chlewnej zwiększyło się o 8% w sezonie 1950/51, a w bieżącym sezonie wykazuje dalszy wzrost. Zwiększa się również światowa produkcja mięsa wieprzowego. Rząd australijski, pragnąc zatrzymać spadek produkcji mięsa i zwiększyć nadwyżki eksportowe, opracował program rozbudowy produkcji mięsa wołowego, przeznaczając na ten cel 37 mln £ a. Według tego programu, produkcja mięsa wołowego w roku 1957-58 osiągnie poziom 672.100 ton. Brytyjscy producenci drobiu są zdania, że zaopatrzenie Anglii w drób, a szczególnie indyki w okresie Bożego Narodzenia, będzie w tym roku lepsze niż dotychczas i że ceny będą niższe.

RYNEK CUKRU: W dniu 21 października b.r. Departament Rolnictwa USA podniósł kwotę importową cukru o 100.000 sh. ton, w ten sposób cała kwota tegoroczna wynosi 7.800.000 sh. ton. Prawie w 98% tę dodatkową ilość pokryła Kuba. Według doniesień z Hawany, nad Kubą szalał ostatnio huragan, który uszkodził 58 cukrowni i poważnie zniszczył plantacje trzciny cukrowej. W Danii z dniem 24 października zniesiono racjonowanie cukru. Na terminowym rynku cukru Kontrakt nr 4 notowano w dalszym ciągu tendencję spadkową. W dniu 29 października cukier ten z dostawą na styczeń notowano po 3,90 ¢ za lb. Pozycje późniejsze zniżkowały w mniejszym stopniu. W przeciwieństwie do tego rynek cukru krajowego - Kontrakt nr 6 - znacz-

nie się wzmacnił.

RYNEK WĘGLA: W pierwszych trzech kwartałach b.r. Wielka Brytania eksportowała ogółem 8.590 tys. ton węgla /bez bunkru/ o wartości £ 40,3 mln. w porównaniu z 5.334 tys. ton i £ 19,5 mln. o rok wcześniej. Przeciętny utarg na tonie wyniósł w r.b. £ 4,70 wobec £ 3,66 w analogicznym okresie r.ub. Od początku roku do 20 września zbył na rynku wewnętrznym w Anglii wyniósł 166,7 mln. ton, czyli o 2,1 mln. ton więcej niż o rok wcześniej. W pierwszych 8-miu miesiącach b.r. eksport węgla amerykańskiego do Europy wyniósł 16,4 mln. ton, a do końca roku wyniesie około 20 mln. ton. W pierwszych trzech kwartałach b.r. wydobycie węgla w Niemczech zachodnich wyniosło 91,6 mln. ton, czyli 3,3 mln. ton więcej niż w 9-ciu miesiącach 1951 r. Na przełomie października zapasy węgla przemysłowego we Francji wynosiły 1.230 tys. ton, czyli 12 razy więcej niż o rok wcześniej. W Belgii około 1.650 tys. ton, w USA podniesione zostały eksportowe ceny węgla od 25 do 50 ¢ na tonie.

RYNEK DREWNA: Rząd brytyjski podał do wiadomości dnia 13.X. b.r., iż kwota importowa tarcicy iglastej na rok 1953 nie będzie mniejsza niż 1 mln. stds. Zawiadomienie to uważane jest przez załadowców skandynawskich za oznakę ostatecznego zakończenia długiego okresu stagnacji na rynku drzewnym. Równocześnie nieomal /dnia 17.X.b.r./ rozeszła się wiadomość zupełnie nieoczekiwana, że początkowa pula importowa na rok przyszły w wysokości 500 tys. stds została już nieomal w całości wyczerpana, podczas gdy na parę dni przedtem zakupy na 1953 r. oceniano na 300-350 tys. stds. Uważa się, iż przyczyną tej nagłej zmiany jest prawdopodobnie jakaś wielka transakcja spekulacyjna z Kanadą.

RYNEK KAUCZUKU: W drugiej połowie października na londyńskiej giełdzie kauczukowej panowały tendencje nieregularne, jednakże z przewagą tendencji wzrostowych. Cena RSS nr 1 /natychmiast/ podniosła się o około 1 1/4 na lb, wynosząc w dn. 30.X.b.r. 25 d za lb. Światowa produkcja kauczuku naturalnego wyniosła w sierpniu b.r. 142.500 long ton /w lipcu - 157.500 long ton/, a konsumpcja - 112.500 long ton /w lipcu - 105.000 long ton/. W dniu 5.I.53 rozpocząć się ma w Londynie konferencja Komitetu Roboczego I.R.S.G. Na Malajach oczekiwane jest w najbliższych dniach ogłoszenie nowych zaostrzonych przepisów w sprawie pakowania i przewozu kauczuku idącego na eksport. Chiny Ludowe zaproponowały Cejlonowi kupno 50 tys. ton kauczuku cejlońskiego rocznie w zamian za ryż. W USA przypuszcza się, że niskie ceny kauczuku naturalnego mogą spowodować w niedługim czasie wzrost konsumpcji kauczuku naturalnego na rynku amerykańskim do wysokości 50% ogólnego zużycia kauczuku. Od lipca b.r. nastąpił spadek produkcji kauczuku syntetycznego w USA. Obecnie produkcja ta znajduje się na rocznym poziomie 600 tys. long ton. Reconstruction Finance Corporation postanowiła przeprowadzić nową ocenę wartości 26-ciu państwowych fabryk kauczuku syntetycznego.

Bawełna amerykańska na giełdzie nowojorskiej miała w dalszym ciągu tendencję spadkową. tygodniowym, zaczynającym się 28 października, bawełnę Middling 15/16" w transakcjach natychmiastowych notowano po 36,05 ¢ wobec 37,05 ¢ w tygodniu poprzednim. W znacznie większym stopniu zniżkowały ceny na terminowym rynku. A mianowicie dostawy na grudzień notowano po 35,80 ¢, czyli o 123 punkty mniej niż poprzednio. W Indiach ogłoszono urzędową, drugą z kolei w tym sezonie, kwotę eksportową bawełny krótkowłóknistej - 150.000 bel. Ogłoszona w dniu 6 b.m. pierwsza kwota obejmowała 100.000 bel gat. Dessi. Zniżkową tendencję notowano również na rynku brazylijskim, gdzie bawełnę nr 5 w dostawach na listopad notowano po 290 cruzeiros za arroba. Zniżkowała również bawełna pakistańska, którą notowano w transakcjach natychmiastowych po 73 rupie za maund. Jedyną wyżkę w omawianym czasie zanotowano na rynku egipskim, gdzie podniosły się ceny wszystkich bez wyjątku gatunków. Bawełna Karnak z dostawą na listopad podniosła się do 65,50 tallarów za kantar wobec 34,60 tall. w tygodniu poprzednim, bawełnę Ashmouni notowano w dostawach na grudzień po 59,40 ¢, czyli o 95 punktów więcej niż w tygodniu poprzednim.

RYNEK WEŁNY: W ostatnich dwóch tygodniach października na aukcjach australijskich utrzymała się mocna tendencja przy nie słabnącym zainteresowaniu nabywców z W. Brytanii, Kontynentu i Japonii oraz przy wzroście popytu ze strony nabywców amerykańskich. Szczególnym popytem cieszyły się wyższe gatunki wełny. W całym okresie aukcji nie było ani jednego dnia, w którym nie sprzedano by ponad 90% zaoferowanego surowca. W większości wypadków ceny kształtowały się na korzyść sprzedawców, lecz wzrost ich przy końcu miesiąca był słabszy niż na początku. Na aukcjach w Liverpoolu ceny zamknięcia za wełnę indyjską i pakistańską dywanową o ok. 15% wyższe niż we wrześniu. Dużym zainteresowaniem cieszyły się wysokie gatunki. Na niższe popyt był słaby. Ceny zamknięcia dla wełny białej były o 16%, a żółtej o 10-15% wyższe niż we wrześniu. Następne aukcje będą otwarte w grudniu.

ŻELAZA I STALI: Brytyjski Minister Zaopatrzenia oświadczył ostatnio, że w roku 1953 produkcja stali w Anglii przekroczy w znacznym stopniu rekordowy poziom z roku 1950. Mimo stale poprawiającej się sytuacji, brytyjski przemysł metalowy uskarża się na niedostateczność dostaw stali. Eksport żelaza i stali przewyższa import tylko o 100.000 ton. Ostatnio daje się stwierdzić w Belgii stały spadek zamówień ze strony Niemiec zachodnich oraz spadek cen w transakcjach dla obszaru dolarowego, jednak stałość rynku jest w zasadzie utrzymana. Przy końcu b.r. zachodnio-niemieccy konsumenci będą uzyskiwali miesięcznie około 1 mln. ton stali walcowanej. Wbrew przewidywaniom, żadne oznaki nie wskazują na to, by z początkiem 1953 roku w Stanach Zjednoczonych miał się zmniejszać popyt na stal. Mimo postrajkowego obniżenia produkcji, amerykański przemysł stalowy czyni wszelkie wysiłki w kierunku zwiększenia produkcji stali i we wrześniu

osiągnął nowy rekord, produkując 9.034 tys.sh.ton. Strajk w górnictwie węglowym zagraża jednak utrzymaniu tego poziomu. Eksport japońskich wyrobów stalowych w I półroczu r.b. wyniósł 868.171 ton metr. w porównaniu z 901.383 tonami za cały rok 1951.

RYNEK METALI NIEŻELAZNYCH: W Stanach Zjednoczonych D.P.A opracowuje plany zwiększenia produkcji aluminium w roku 1953 o ok.200.000 ton. Bank Anglii zwrócił się do kół zainteresowanych, by nie zawierano transakcji eksportowych na cynę z klientami podejrzanymi o obroty spekulacyjne. Pod koniec II dekady października b.r. stwierdzono w Wielkiej Brytanii stały wzrost cen cyny, sięgający do około £ 24 na tonie, co przypisuje się niepewności na rynku, wytworzonej zbliżającym się upaństwowieniem kopalni cyny w Boliwii. Pod koniec II dekady, londyńskie notowania dla cyny kształtowały się wokół £ 953 za long tonę. Koła nowojorskie zastanawiają się nad sposobami wiodącymi do ograniczenia produkcji cynku, przewyższającą ostatnio aktualne zapotrzebowanie. W Londynie zapowiedziano wznowienie wolnych obrotów cynkiem w czasie możliwie jak najszybszym. Tendencja na rynku miedzi w Stanach Zjednoczonych jest utrzymana i wbrew oczekiwaniom rozwija się przeciwnie niż na rynku ołowiu i cynku, tak iż należy przypuszczać, że w najbliższej przyszłości popyt na miedź utrzyma się. Przemysłowcy amerykańscy nalegają na zniesienie kontroli cen miedzi. Jak przypuszczano uprzednio, spożycie miedzi w Wielkiej Brytanii w sierpniu b.r. spadło w porównaniu z miesiącami poprzednimi. Z początkiem II dekady października r.b. uległa całkowitej zmianie na rynku brytyjskim zniżkowa tendencja cen ołowiu. Notowania londyńskie dla ołowiu kształtują się ostatnio na poziomie £ 91 1/2 za tonę.

Zboża i okopowe

Przegląd sytuacji na kapitalistycznych rynkach zbożowych

Pszenica

W okresie tygodnia upływającego w dniu 11 października na amerykańskim rynku eksportowym panował zastój. Notowania transakcji terminowych w Chicago zniżkowały o $1\frac{1}{2}$ - $7\frac{7}{8}$ centa na buszlu. Ceny rynkowe były o 20 centów na buszlu niższe od cen płaconych przez rząd za pszenicę oddaną pod zastaw i o 5 do 13 centów niższe od poziomu, na którym kształtowały się ceny w ubiegłym roku. Ilość pszenicy oddanej pod zastaw rządowy przekraczała o 150 mln buszli odpowiednie cyfry w analogicznym okresie ubiegłego roku.

W przeciwieństwie do amerykańskiego, rynek kanadyjski wykazywał mocniejsze tendencje; pszenica Nr.1 północna zwyżkowała o $3\frac{3}{8}$ centa na buszlu, a za Manitobę Nr.5 urząd pszeniczny żądał podwyżki o $2\frac{3}{8}$ centa. Obroty z Wielką Brytanią były znowu bardziej ożywione, a Pakistan zakupił pięć ładunków Manitoby.

Pod koniec następnego tygodnia /13 - 18.X./ amerykański rynek pszenicy wykazywał znacznie mocniejsze tendencje pod wpływem wiadomości o dotkliwej suszy w okręgach południowo-zachodnich. Zainteresowanie importerów było w dalszym ciągu nieduże. Pszenica w transakcjach terminowych zwyżkowała o $4\frac{1}{8}$ - $5\frac{1}{4}$ centa na buszlu. Z drugiej strony wyższe gatunki Manitoby na rynku kanadyjskim zniżkowały o $1\frac{1}{4}$ centa, a cena gatunku Nr.5 obniżona została o $1\frac{1}{4}$ centa na buszlu. Duże ilości pszenicy kanadyjskiej zakupione zostały ostatnio przez Brazylię, Indie i Włochy.

Zbiór pszenicy w Argentynie zapowiada się raczej pomyślnie i według prywatnych ocen powinien być w przybliżeniu trzykrotnie wyższy niż w poprzednim sezonie. Duże ilości pszenicy z nowych zbiorów zostały już jakoby przeznaczone na eksport do Włoch, Brazylii i Japonii.

Wysokie ceny żądane przez turecki monopol zbożowy wpłynęły hamująco na eksport pszenicy. Pakistan zakupił 50.000 ton pszenicy tureckiej po \$ 120,40 za tonę f.o.b., jednakowoż inne kraje nie zgodziły się na zapłatę tak wysokiej ceny.

Francuskie koła handlowe oceniają zbiór pszenicy na 9 do 10 mln ton wobec poprzednich urzędowych szacunków wynoszących 8 mln ton. Istnieje obawa, że wobec stosunkowo wysokiej ceny kukurydzy, duże ilości pszenicy zostaną przeznaczone

czone przez farmerów na paszę dla bydła.

Ostatnie meldunki ze Szwecji, Norwegii i Finlandii są bardzo niepomyślne. Deszcze w okresie żniw, które przypadają tu później, niż w krajach położonych bardziej na południu, wy-
rządziły poważne straty. W Finlandii około 1/3 zbiorów uważa się za straconą i mówi się nawet o racjonowaniu chleba i maki o ile nie uda się uzyskać większych dostaw zboża radzieckiego.

Na zebraniu ministrów poszczególnych stanów australijskich, które odbyło się w początkach października w Canberze, postanowiono przedłużyć na okres jednego roku obecnie obowiązujący program stabilizacji dla pszenicy, t.zn. że pokrywać on będzie zbiory w sezonie 1953/54. Zasadnicze zmiany, które wprowadzono dotyczą rewizji postanowień dotyczących "kosztów produkcji", sprzedaży pszenicy przeznaczonej na paszę po cenach eksportowych, oraz zapłaty wewnętrznych kosztów transportu przez producentów. Ceny pszenicy przeznaczonej dla konsumpcji wewnętrznej zostaną przypuszczalnie znacznie podwyższone. Ceny pszenicy sprzedawanej na rynku wewnętrznym na paszę dla bydła i ceny eksportowe będą odzwierciedlać podwyżkę cen płaconych na mocy Międzynarodowego Układu Pszenicznego w wypadku jego odnowienia. O ile układ ten nie zostałby przedłużony, producenci uzyskają pełną cenę światową.

/Wg Corn Trade News

Weekly Review of Grain Trade, 14 i 21.X.52/

Kukurydza

Przy końcu pierwszej dekady października ceny kukurydzy amerykańskiej zniżkowały. Przy sprzedaży f.o.b. oferty były o 1 5/8 do 3 centów na buszlu niższe niż w poprzednim tygodniu, przyczem nejsilniejszy spadek dotyczył dostaw krótkoterminowych. Kukurydzą amerykańską z dostawą w październiku/ listopadzie można było zakupić na rynku antwerpskim po niższej cenie niż jęczmień kanadyjski. Ceny kukurydzy w Chicago były o około 20 centów na buszlu niższe od cen gwarancyjnych i jest rzeczą prawie pewną, że farmerzy skłonni będą oddać znaczną część nowych zbiorów pod zastaw rządowy.

Największe zainteresowanie kukurydzą amerykańską w tym okresie wykazywały Wielka Brytania, Irlandia i Belgia.

Pewne ilości kukurydzy oferowały Burma, Sudan i Abisynia po cenach o £ 6 na tonie wyższych od cen kukurydzy dolarowej, jednakowoż żadna transakcja nie doszła do skutku. Kukurydza argentyńska nie była wogóle oferowana.

Notowania końcowe kukurydzy na giełdzie chicagowskiej były w dniu 18 października o 1/4 - 1 5/8 centa na buszlu niższe, /sprzedaż f.o.b./, niż w poprzednim tygodniu, pomimo wzmocnienia tendencji zanotowanego w ostatnich dniach tygodnia.

Wydaje się, że wpływ na amerykański rynek kukurydzy wywierają obok zawieranych ostatnio na szeroką skalę transakcji zabezpieczających /co spowodowało spadek cen poniżej po-

ziomu zeszłorocznego/, również tendencje cen pszenicy. W związku z panującą w niektórych okręgach Stanów Zjednoczonych dotkliwą posuchą istnieje możliwość gwałtownej zmiany tendencji cen pszenicy jak również kukurydzy. Obok zakupów Wielkiej Brytanii i Belgii zanotowano większe zainteresowanie Holandii, która zakupiła kilka ładunków.

Wielka Brytania zakupiła ponadto niewielkie ilości kukurydzy niedolarowej, a mianowicie w Nyassie i Burmie.

Zekontraktowana dotychczas ilość kukurydzy ze Związku Radzieckiego wynosi zaledwie 20.000 ton wobec 300.000 ton w roku ubiegłym.

Jugosławia nie tylko, że wstrzymała eksport w związku ze słabym zbiorem tegorocznym, ale według najnowszych wiadomości sama będzie zmuszona importować co najmniej 150.000 ton kukurydzy.

Jakość kukurydzy amerykańskiej z nowych zbiorów jest jakoby doskonała i zbiwa przebiegają przy naogół bardzo sprzyjającej pogodzie. W dniu 1 października oficjalne szacunki zbiorów zostały podwyższone do 3.256 mln buszli, podczas gdy poprzednio wynosiły one 3.185 mln buszli. Podczas gdy zbiory wykazują wzrost o 315 mln buszli w stosunku do zeszłorocznych, remanent będzie prawdopodobnie o 250 mln buszli mniejszy. Ogólna podaż w nowym sezonie nie powinna zatem wykazywać znaczących zmian w porównaniu z poprzednim. Ogólna podaż kukurydzy w Stanach Zjednoczonych w sezonie 1951/52 obliczana jest na 3.680 mln buszli, w tym konsumpcja wewnętrzna i eksport wyniosły 3.190 mln buszli.

/Wg Corn Trade News, Weekly Review of Grain Trade,
14 i 21.X./

Jęczmień

Pierwsza dekada października przyniosła znaczne osłabienie popytu europejskiego na jęczmień kanadyjski. Zmniejszyły się również zakupy Japonii, a Stany Zjednoczone nie wykazywały większego zainteresowania jęczmieniem browarnianym, importowanym z Kanady. Na rynku antwerpskim, który w Europie stanowi pewnego rodzaju barometr dla jęczmienia kanadyjskiego, ceny silnie spadły i gatunek Nr.1 na paszę z dostawą w październiku/listopadzie sprzedawany był po £ 27/6/5d za tonę c.i.f. a z dostawą w maju/czerwcu po £ 25/5/-.

Pomyślną dla importerów była wiadomość o zatwierdzeniu przez rząd Iraku otwartych licencji na eksport jęczmienia, ważnych do końca bieżącego roku. Wydaje się to wskazywać, że kraj ten dysponuje jeszcze dużymi nadwyżkami. Jęczmień iracki jak również syryjski są ostatnio regularnie oferowane. Cena syryjskiego była bardziej atrakcyjna i wynosiła £ 29/10/- za tonę c.a.f. wobec £ 30/10/ żądanych za iracki.

Zbiór jęczmienia w Wielkiej Brytanii został oficjalnie oszacowany na 2.199 tys. ton wobec 1.939 tys. ton w ubiegłym roku, jednakowoż jakość jego jest niższa.

Obszar zasiewu jęczmienia w Argentynie wynosi według urzędowych ocen 2.522 tys. akrów wobec 2.153 w ubiegłym roku. Wobec dostatecznych opadów zbiory rokuja dobre nadzieje i wy- daje się, że w przyszłym roku Argentyna będzie konkurować z Kanadą na rynkach światowych, chociaż nadwyżki argentyńskie będą znacznie mniejsze od kanadyjskich.

W Australii sytuacja jest również pomyślna i o ile warunki będą nadal sprzyjały można spodziewać się pewnych nad- wymek jęczmienia browarnianego na eksport.

Wysyłki jęczmienia z Kanady są nadal bardzo duże, pra- wie dwukrotnie wyższe niż w tym samym okresie ubiegłego roku.

/Wg Corn Trade News, Weekly Review of Grain Trade,
15.X.52 r./

Owies

Pierwsza dekada października przyniosła zastój na euro- pejskich rynkach importowych owsa. Wobec braku zainteresowania Włoch nie zanotowano żadnych transekcji dotyczących owsa au- stralijskiego.

Według doniesień z Winnipeg popyt na owies z dostawą natychmiast był bardzo duży. Największe ilości zakupywały pro- wincje wschodnie Kanady i Stany Zjednoczone podczas gdy popyt europejski był słabszy.

Tendencje na rynku kanadyjskim były nieregularne zaś w Chicago zanotowano nieznaczną podwyżkę.

Oficjalna ocena tegorocznego zbioru owsa w Wielkiej Brytanii wynosi 2.595 tys. ton wobec 2.616 tys. ton w ubiegłym roku. Zarówno w Wielkiej Brytanii jak i na kontynencie euro- pejskim dała się zauważyć w ostatnich latach tendencja spadku produkcji owsa na korzyść jęczmienia.

Wiadomości o stanie upraw w Argentynie i Wschodniej Australii są w dalszym ciągu pomyślne, natomiast w Zachodniej Australii opady jak dotychczas były bardzo nierównomierne. Obszar uprawy owsa w Argentynie oblicza się na 3.285 tys. akrów wobec 2.937 tys. zasianych w poprzednim roku.

/Wg Corn Trade News, Weekly Review of Grain Trade,
15.X.52 r./

Sytuacja rolnicza Argentyny w sezonie 1952/53

Według nieurzędowych przewidywań zbiory zbóż w Argen- tynie w nowym sezonie kształtować się będą następująco: psze- nica 6,5 - 7 mln ton, jęczmień 750.000 ton, owies 1 mln ton, kukurydza 5,8 mln ton.

Przyjmując, że najbliższy zbiór pszenicy osiągnie 5,9 mln ton przewiduje się, że 300.000 ton przeznaczonych zo- stanie na zapasy, a 3,1 mln ton na konsumpcję i ziarno siewne. Włochom sprzedano już 300.000 ton, oraz prawdopodobnie 650.000

ton Brazylii i 300.000 ton Japonii. Pozostała ilość 1.250.000 ton pozostanie na eksport do innych krajów.

Z Tokio donoszą, że rząd japoński zamierza zażądać od Argentyny dostawy 300.000 ton pszenicy z nowych zbiorów, w celu wyrównania bilansu handlowego, kształtującego się na korzyść Japonii w wysokości \$ 16 mln.

Corn Trade News, 18.X.52.

Import zbóż do Jugosławii

Według najnowszych wiadomości Jugosławia zmuszona będzie do importu w bieżącym sezonie co najmniej 400.000 ton pszenicy, 150.000 ton kukurydzy i 50.000 ton owsa. Rząd jugosłowiański przydzielił już pewną ilość dolarów na zakup 200.000 ton pszenicy.

Corn Trade News, 18.X.52

Ryż chiński dla Cejlonu

Rząd cejloński zatwierdził kontrakt kupna 80.000 ton ryżu chińskiego. Rozważana jest nadto możliwość zawarcia długoterminowej umowy dotyczącej importu ryżu z Chin wzemian za kauczuk.

Public Ledger, 20.X.52

Światowa produkcja ryżu

	przeciętna dla lat 1935/39	1951/52
	/w mln ton/	
Ameryka Północna	1,26	2,57
w tym USA	1,02	1,98
Ameryka Południowa	1,81	4,00
w tym Brazylia	1,36	2,77
Azja /z wył. ZSRR/	145,00	140,60
w tym Japonia	12,20	11,20
Chiny	50,00	44,50
Indie	33,90	34,00
Pakistan	11,04	11,90
Burma	7,10	5,90
Thailand	4,35	7,25
Afryka	2,25	3,50
w tym Egipt	0,68	0,62
Oceania	0,055	0,097
Europa	1,04	1,52
w tym Włochy	0,77	0,86
Ogółem produkcja światowa	151,415	152,287

Największym eksporterem światowym był Thailand, który w 1951/52 wywiózł 1,5 - 1,68 mln ton przekraczając tym samym

średni przedwojenny poziom eksportu. W przeciwieństwie do tego eksport ryżu z Burmy, który wynosił przed wojną 2,95 mln ton spadł o więcej niż połowę.

W Europie największym eksporterem są Włochy; wywożą one od 204.000 do 250.000 ton rocznie wobec przeciętnie 152.000 ton przed wojną.

Trzecim z kolei co do wielkości eksporterem ryżu na świecie są obecnie Stany Zjednoczone, Eksport ryżu amerykańskiego wzrósł w 1951 r. o 32 % w stosunku do 1948 r., który był pod tym względem rekordowym.

Powierzchnia uprawy ryżu we Włoszech znacznie wzrosła, jednakowoż plony z jednostki powierzchni były mniejsze w 1951/52 niż w poprzednim roku i nadwyżki eksportowe są w przybliżeniu równe zeszłorocznym. W związku ze spadkiem produkcji w Egipcie eksport z tego kraju został ograniczony o połowę w stosunku do eksportu z roku poprzedniego. Podczas, gdy w ubiegłym roku nadwyżki eksportowe wynosiły 158.000 ton /w 1949 roku nawet 344.000 ton/ to obecnie przekraczają one zaledwie 22.700 ton.

ANA, 11.X.1952 r.

Dzwierzeta i artykuły pochodzenia zwierzęcego

Wzrost pogłowia trzody chlewnej i produkcji

mięsa wieprzowego w świecie kapitalistycznym

Według ostatnich obliczeń FAO światowe pogłowie trzody chlewnej /nie licząc stanu nierogacizny w ZSRR/ przekraczało w roku 1950/51 stan przedwojenny o 8%. Szybka odbudowa pogłowia ponad ilość przedwojenną spowodowana została korzystną relacją cen pasz do ceny żywca, oraz dużym popytem na mięso wieprzowe wobec powszechnego braku mięsa innych gatunków. Należy jednak przypuszczać, że z chwilą zwiększenia produkcji innych gatunków mięsa a szczególnie wołowiny, oraz dalszym spadkiem siły nabywczej ludności, rynek światowy zostanie nasycony i spadek zapotrzebowania na wieprzowinę ograniczy tempo wzrostu ilości pogłowia.

Poniższa tabela obrazuje wzrost stanu trzody chlewnej w ostatnich latach /bez Z.S.R.R./

	Przed wojną	1948/49	1949/50	1950/51
	w milionach sztuk			
Europa	78	62	72	76
Ameryka Pn. i Sr.	64	72	77	80
Ameryka Pd.	30	33	35	37
Azja	85	82	83	83
Afryka	3	4	4	4
Oceania	2	2	2	2
R A Z E M	262	255	273	282

Szybki wzrost stanu nierogacizny został nieco zahamowany w roku 1950/51 ze względu na trudną sytuację paszową w niektórych krajach. Jednak ogólna tendencja wzrostu utrzymała się w 1951/52 i w sezonie bieżącym. Najszybszy wzrost pogłowia występuje w krajach europejskich i w Ameryce Północnej, które konsumują najwięcej wieprzowiny. Szybki wzrost produkcji w krajach które przed wojną były importerami żywca i mięsa wieprzowego pozwala przypuszczać, że przy utrzymującej się obecnie tendencji obroty międzynarodowe trzodą chlewną i mięsem wieprzowym będą się kurczyć.

Poniższa tabela obrazuje tendencję wzrostu pogłowia w poszczególnych krajach kapitalistycznych.

	Data spisu	Przed wojną	Data spisu	1948/49	1949/50	1950/51	1951/52
w tysiącach sztuk							
<u>Europa</u>							
Austria	XII.39	2.830	XII	1.618	1.927	2.523	2.448
Belgia	XII.39	953	V	1.076	1.344	1.265	1.427 ^{a/}
Dania	VII.39	3.183	VII	2.684	3.235	3.200	3.632
Finlandia	IX.39	473	III	409	449	470	.
Francja	X.38	7.127	X	6.424	6.760	6.824	7.222
Saara	XII.38	89	XII	56	82	78	87
Niemcy z.	VI.38	10738	VI	6.755	9.116	12.054	11.953
Grecja	XI.38	430	I	509	530	550	.
Irlandia	VI.39	931	VI	675	645	558	712
Włochy	III.39	3.303	I	4.400	4.052	4.025	.
Luksemb.	X.39	155	V	106	96	96	.
Malta	XII.39	10	X-XII	19	20	21	19 ^{b/}
Holandia ^{c/}	XII.39	1.595	XII	1.158	1.795	2.274	2.110
Norwegia ^{c/}	VI.39	362	VI	410	422	386	.
Szwecja	IX.37	1.425	VI	1.238	1.263	1.324 ^{d/}	1.363 ^{d/}
Szwajcaria	IV.39	880	IV	887	908	892	1.007
W. Brytania	XII.39	4.700	VI	2.823	2.986	3.891	4.923
Jugosławia	XII.39	3.564	I	4.127	4.287	3.911	3.954
<u>Ameryka Pn. i Sr.</u>							
Stany Zj.	I.39	50.012	I	57.128	60.502	62.852	63.903
Kanada ^{e/}	XII.39	4.779	XII	4.604	5.413	5.418	6.498
Kuba	1934	952	VII	.	.	1.344	.
Honduras	1930	298	VI-VII	376	407	423	.
<u>Ameryka Pd.</u>							
Argentyna	VI.37	3.966	VI	3.000 ^{e/}	.	2.800	2.900
Boliwia	1938	523	I	1.200	.	.	.
Brazylia	XII.39	21.763	XII	22.979	.	26.059	.
Chile	1935/6	571	.	585	600 ^{e/}	660 ^{e/}	.
Kolumbia	1934	1.622	XII	2.162	2.470 ^{f/}	2.782	.
Peru	1929	689	XII	864	960	1.100	1.203
Urugwaj	V.37	346	.	.	.	270 ^{e/}	.
<u>Azja</u>							
Cejlon	1938	37	XII	95	104	75 ^{g/}	.
Formoza	XII.39	1.653	XII	1.167	1.362	1.620	.
Indie	1940	2.702	.	3.653	3.653	4.156	4.173 ^{f/}
Indochiny ^{h/}	.	4.535	XII	2.258	1.900	1.795	.
Indonezja ^{h/}	1935	1.131	I	1.211	1.254	1.198	.
Japonia	XII.38	1.140	II	488	623 ^{i/}	452	799
Malaje	1939	764	XII	357	351	311	280
Filipiny	I.39	3.348	I	3.349	4.078	4.159	.
Singapore	1939	164	I	87	101	126	196
<u>Afryka</u>							
Alger	IV-VII.39	60	IV-VII	160	137	200 ^{e/}	.
Kongo belg.	1938	143	XII	216	159	176	243

Kamerun fr. 1937	175	.	110	110	60 ^{a/}	.
Franc.Afr.z. .	144	I	278	248	260	.
Kenia II.38	13	XII	44	56	61	.
Mozambik 1939	58	XII	68	82	75	78
Pn.Rodezja 1939	31	XII	43	46	47	.
Nyasaland XII.39	61	VIII-XI	91	51	42	.
Ruanda-Ur. 1938	7	XII	28	35	42	51
Pd.Rodezja XII.39	212	XII	103	107	97	112
Unia P.Afr.VIII.37	1.037	VIII	761	1.350	.	.

Oceania

Australia III.39	1.156	III	1.196	1.123	1.134	1.100 ^{e/}
Nowa Zeland.I.39	756	I	545	552	564	.

a/ styczeń
b/ październik
c/ na farmach
d/ kwiecień

e/ szacunek
f/ maj
g/ listopad
h/ w wioskach
i/ tylko na farmach. W 1949 trzoda chlewna poza farmami stanowiła 20% pogłowia.

Równolegle do wzrostu pogłowia zwiększa się produkcja mięsa wieprzowego zarówno na pokrycie zapotrzebowania wewnętrznego jak i na eksport. W latach powojennych zarysowuje się tendencja zmniejszania obrotów trzodą chlewną na korzyść sprzedaży produktów mięsnych. Tendencję tę wzmacnia jeszcze fakt, że niektóre kraje importujące trzodę chlewną na przerób i reeksport produktów mięsnych jak np. Niemcy zachodnie, zwiększają u siebie produkcję trzody chlewnej eliminując import. Poniższa tabela przedstawia produkcję mięsa wieprzowego w niektórych krajach kapitalistycznych.

	1938	1950	1951	I półrocze 1951 r.	1952 szac.
	w tys ton				
<u>Europa</u>					
Dania	309,6	342,0	380,4	199,9	173,2
Francja	670	790	750	.	.
Niemcy zach. <u>d/</u>	.	558,0	753,6	341,4	432,1
Włochy <u>e/</u>	.	172,8	168,0	.	.
Holandia	.	79,2	86,4	45,3	36,5
Wielka Brytania <u>b/</u>	417,6	361,2	386,4	138,6	214,2
Razem	.	2.303,2	2.524,8	.	.
<u>Ameryka Pn.</u>					
Kanada	189,6	266,4	273,6	159,3	216,7
Stany Zjednoczone	2.719,2	4.262,4	4.622,4	1.822,3	2.271,7
Razem	2.908,8	4.528,8	4.896,0	1.981,6	2.488,4
<u>Ameryka Pd.</u>					
Argentyna	79,2 ^{a/}	124,8	105,6	49,2	.
Brazylia	.	239,5	249,4	.	.
Razem	.	364,3	355,0	.	.

Oceania

Australia ^{b/}	87,6 ^{c/}	85,2	86,4	43,9	40,1
Nowa Zelandia	.	39,4	40,8	.	.
Razem		124,6	127,2	.	.

a/ 1940

b/ obejmuje bekon i szynki w przeliczeniu na świeże mięso

c/ rok kończący się 30 czerwca

d/ łącznie z tłuszczem

e/ gminy większe niż 5.000 mieszkańców

W roku 1951 ceny trzody chlewnej we wszystkich prawie krajach osiągnęły szczytową wysokość, a w 1952 zaczęły lekko spadać. Przypuszczalnie, pomijając nieprzewidziane pogorszenie w sytuacji pasz, ceny trzody chlewnej będą obniżać się w następnych latach, w miarę zwiększania się podaży na rynku światowym.

Ogólne tendencje na rynku amerykańskim ilustrują wahania średnich cen miesięcznych na rynku w Chicago. W krajach europejskich ceny trzody chlewnej nie wykazały w I półroczu 1952 tendencji spadkowej.

1938	-	8,54	-	lekkie świnię, waga żywa w zł za 100 lb Chicago.
1948	-	25,10		
1949	-	19,50		
1950	-	18,84		
1951	-	20,65		
1951	/8 mies./	-	21,36	
1952	" "	-	18,77	

/Wg. The Intelligence Bulletin
Nr 6, 9, 10.

FAO Monthly Bulletin of Agricultural Economics and Statistics
Nr 1 i 5 oraz Monatsberichte des Österreichischen Institutes
für Wirtschaftsforschung Nr 8/.

Program zwiększenia produkcji mięsa wołowego w Australii

Pragnąc zatrzymać spadek produkcji mięsa wołowego i zwiększyć w przyszłości produkcję i nadwyżki eksportowe, rząd australijski przygotowuje program rozbudowy produkcji bydła o wartości 37 mln £. Według tego programu australijska produkcja wołowiny ma osiągnąć w roku 1957-58 672.100 ton w porównaniu z 651.000 ton w 1950/51 i 585.000 ton w 1951-52. Według obliczeń rządowych coroczny wzrost konsumpcji wewnętrznej w Australii oceniany jest na 10.000 ton. Spadek australijskiej produkcji mięsa wołowego w sezonie 1951-52 uwidocznił się w obniżeniu nadwyżek eksportowych. Z powodu mniejszej produkcji, wzrostu konsumpcji wewnętrznej i zwiększonemu przetwórstwu na przetwory, australijski eksport mięsa wołowego zmniejszył się w tym sezonie o 39%, w stosunku do 1950-51, lecz był jeszcze czterokrotnie wyższy niż w latach 1942-43, kiedy został zahamowany przez brak środków transportu. Jedynie 52% eksportu sezonu 1951-52 zostało skierowane do Wielkiej

Brytanii w porównaniu z 72% w poprzednim sezonie. Mimo, że produkcja baraniny wykazała niewielkie zmiany w porównaniu z poprzednim sezonem, eksport zmniejszył się o 41%, a wysyłki do Wielkiej Brytanii wynosiły 56% zamiast 70% w poprzednim sezonie. Bardzo znacznie zmniejszył się eksport wieprzowiny, natomiast eksport bekonu i szynki osiągnął najwyższy poziom od roku 1948-49. Poniższa tabela przedstawia zmiany w eksporcie Australii:

	Mięso mrożone		Bekon i szynki	
	Wołowina w tys ton	Baranina	Wieprzowina w tonach	
1938-39	121,4	83,3	13,713	776
1948-49	85,6	51,3	8.985	2.955
1949-50	82,4	86,2	6.685	2.496
1950-51	10,7	24,2	5.568	2.420
1951-52	42,9	14,2	1.746	2.501

/Wg. Intelligence Bulletin Nr 10 i Meat Trades Journal 16 październik 1952 r./.

Sytuacja na rynku artykułów mleczarskich w

Szwecji

W pierwszym półroczu br. produkcja mleka w Szwecji była niższa niż w tym samym okresie poprzedniego roku, ponieważ stan krów mlecznych obniżył się z 1.621.000 w czerwcu 1951 do 1.550.000 w czerwcu 1952, czyli o 4%. Produkcja masła zmniejszyła się o 13% w stosunku do roku poprzedniego, wzrosła natomiast produkcja sera i mleka w proszku. Zwiększenie krajowej konsumpcji masła o 3,5% do 786.000 cwt w ciągu pierwszego półrocza 1952 r, spowodowało poważną redukcję nadwyżek na eksport. Cena masła mleczarskiego została w maju obniżona do 585 kr. za 100 kg. Poprzednia cena wprowadzona w marcu wynosiła 600 kr. za 100 kg. Zapasy masła przy końcu czerwca 1952 wynosiły 168.000 cwt w porównaniu z 259.000 cwt. w tym samym okresie poprzedniego roku. Eksport masła spadł o 61% w stosunku do pierwszej połowy 1951. Największymi odbiorcami były N.R.D. - 23.800 cwt, które w poprzednim roku importowały tylko niewielkie ilości masła ze Szwecji, Szwajcaria - 22.100 cwt importująca w tym samym okresie 1951 12.200 cwt, Czechosłowacja 9.800 cwt, która w 1951 zakupiła 58.750 cwt. W pierwszym półroczu 1951 największym odbiorcą masła szwedzkiego były Niemcy zachodnie. Eksport sera mimo wzrostu produkcji o 7% utrzymał się na tym samym poziomie co przed rokiem. Produkcja mleka w proszku zwiększyła się w dalszym ciągu pierwszego półrocza 1952, a eksport wzrósł o 26% w stosunku do tego samego okresu 1951. Stany Zjednoczone, Japonia i Wielka Brytania były największymi odbiorcami mleka w proszku ze Szwecji. Poniższa tabela przedstawia produkcję i eksport najważniejszych produktów mleczarskich ze Szwecji.

	P r o d u k c j a			E k s p o r t		
	1950	1951	1952	1950	1951	1952
	styczeń-czerwiec					
Masło	1.062	1.052	913	124	183	71
Ser	571	583	622	102	15	15
Mleko w proszku						
pełne	31	59	79			
zbierane	52	38	45	35	42	53

/Wg. Intelligence Bulletin Nr 10/

Import jaj i produktów z jaj do Wielkiej
Brytanii

W ciągu pierwszych 8 miesięcy 1952 import jaj w skorupkach był o 1% większy niż w tym samym okresie 1951. Spadek dostaw z niektórych źródeł skompensowany został zwiększeniem importu z Danii. W przeciwieństwie do importu jaj w skorupkach, przywóz produktów jaj nie osiągnął w omawianym okresie poziomu z ubiegłego roku. Jaja w proszku importowane w pierwszych 8-miu miesiącach ub. roku w ilości 270.940 cwt. prawie wyłącznie z Chin nie były w roku bieżącym przedmiotem importu. Dostawy suszonej albuminy zmniejszyły się w omawianym okresie o 28%. Przywóz mrożonych jaj w płynie w br. wynosił nieco więcej niż połowę ilości importowanej przed rokiem. Poniższa tabela przedstawia szczegółowo import jaj do Wielkiej Brytanii.

	1938	Styczeń - 1951	sierpień 1952
		w tys. tuż.	
<u>Jaja w skorupkach</u>			
Dania	65.604	52.805	54.515
Irlandia	20.007	17.169	17.314
Australia	941	3.883	3.660
Inne	91.304	2.805	2.479
Razem	177.856	76.662	77.788
		w cwt.	
<u>Suszona albumina</u>	14.693	12.906	9.333
<u>Masa jajowa mroż.</u>			
Australia	3.880	105.415	71.886
Chiny	488.828	101.435	40.731
Inne	110.662	25.634	12.576
Razem	603.370	232.484	125.193

/Wg. Intelligence Bulletin Nr 10/

Sytuacja na rynku masła Niemiec zachodnich

W pierwszym półroczu 1952 dostawy mleka w Niemczech zachodnich były większe niż w roku poprzednim o 56 mln gal. a konsumpcja mleka w płynie zmniejszyła się. Większa podaż mleka na przetwórstwo spowodowała wzrost produkcji masła, sera i mleka w proszku. W porównaniu z pierwszym półroczem 1951r. produkcja masła wzrosła z 2.569,8 tys cwt do 2.725,9 tys cwt, produkcja sera z 1.494,9 tys cwt do 1.550,4 tys cwt. Mimo, że produkcja masła w pierwszych 6-ciu miesiącach roku przewyższała zeszłoroczną, spadek importu i zwiększenie konsumpcji spowodowane obniżeniem cen doprowadziły do szybkiego wyczerpania się zapasów masła. Spadły one z 24.500 ton na początku roku 1952 do 5.000 ton w końcu czerwca. W poprzednim roku stan zapasów na koniec czerwca wynosił 21.300 ton. W lipcu sezonowy spadek produkcji masła został zaostrożony suszą. Ceny masła wzrosły przekraczając w połowie sierpnia najwyższą cenę kontrolowaną 5,70 DM za kg. Skutkiem braku masła na rynku wewnętrznym rząd zmuszony był zwiększyć import. Wyznaczona przez rząd kwota 39 mln DM wystarcza na zakupienie 9.000 ton masła. Począwszy od sierpnia wyznaczono w ramach tej kwoty następujące kontyngenty importowe: Nowa Zelandia 12,5 mln DM, Australia 2,2 mln DM, Finlandia 5,0 mln DM, Holandia 7,2 mln DM, Szwecja 4,4 mln DM, Norwegia 1,0 mln DM, Holandia i kraje skandynawskie 2,4 mln DM, Węgry 2,5 mln DM, Portugalia 1,8 mln DM. Import masła do Niemiec zachodnich w okresie styczeń-lipiec przedstawia poniższa tabela:

	1938	1951 w cwt.	1952
Dania	427.590	59.755	12.120
Szwecja	98.584	114.156	1.157
Holandia	154.107	45.872	1.059
Nowa Zelandia	24.204	46.689	-
Finlandia	73.109	14.917	-
Norwegia	2.807	15.913	-
Węgry	34.618	6.486	-
Inne kraje	202.344	9.705	20
Razem	1.017.363	313.493	14.356

/Wg. Intelligence Bulletin Nr 9 i 10/

Import indyków do Wielkiej Brytanii

Przewodniczący brytyjskiego zrzeszenia handlu drobiem oświadczył, że w nadchodzącym sezonie świątecznym ceny drobiu a szczególnie indyków będą niskie. Spodziewane są duże dostawy indyków z produkcji krajowej i znaczny przywóz indyków z Irlandii, Francji, Australii i Ameryki Południowej. Import gęsi będzie również większy niż w poprzednim roku. Brytyjscy producenci przygotowali się bardzo starannie do nowego sezonu. Już obecnie dostarczają oni na rynek krajowy indyki

pierwszego gatunku ważące 7 do 24 lb. W połowie października ceny indyków wynosiły od 4s 6d do 5s za lb, a indyczek od 5s 2d do 5s 3d. Ceny indyków australijskich 4s 6d do 4s 8d.

Import indyków do Wielkiej Brytanii w pierwszych 9 miesiącach br. wynosił on 44.202 cwt w porównaniu z 40.583 cwt w 1951 i 59.183 cwt w 1950. Średnia cena statystyczna wynosiła odpowiednio 25,1 £ za cwt, 22,5 £ i 18,7 £. W pierwszym półroczu Anglia importowała indyki z następujących krajów:

	1950	1951 w tonach	1952
Irlandia	500	498	168
Inne kraje imp.	71	41	57
Francja	976	661	-
Węgry	84	258	162
Argentyna	-	3	124
Inne	2.101	1.514	40
Razem	2.171	1.514	551

/Wg. Intelligence Bulletin Nr 8 i statystyki brytyjskiej/

Produkcja tranu w sezonie 1952/53

Brytyjskie i południowo-afrykańskie towarzystwa wielorybnicze sprzedały całą swą przyszłą produkcję tranu brytyjskiemu Ministerstwu Wyżywienia, po cenie w granicach £ 70 - £ 78. W poprzednim roku w tym samym okresie, Ministerstwo zakupiło produkcję dwóch ekspedycji po cenie 110 £ za tonę a następnie skupywało tran od innych ekspedycji brytyjskich po cenach znacznie niższych. W bieżącym sezonie spodziewane są tylko trzy ekspedycje wielorybnicze operujące na morzu arktycznym, ponieważ trzy norweskie statki-przetwórnice wycofały się. Radziecka flota wielorybnicza opuściła swoją bazę na Morzu Czarnym w połowie października i skierowała się na morza arktyczne gdzie ma dopłynąć przy końcu listopada. Normalne połowy rozpoczną się w pierwszych dniach stycznia 1953 r. Mimo, iż spodziewana jest mniejsza ilość ekspedycji, przypuszcza się, że wysokość połowów osiągnie znowu maksimum wyznaczone umową międzynarodową, a produkcja tranu będzie przypuszczalnie wyższa niż w poprzednim roku, ponieważ połowy rozpoczynają się później w okresie kiedy wieloryby są większe.

/The Financial Times 15 październik 1952 r. i
Reuter 13 październik 1952 r./

Skóry surowe

Wiadomości z kapitalistycznego rynku skór surowych

Według meldunków Reutera, z trzeciego tygodnia października zakupy importerów zagranicznych na rynku argentyńskim były bardzo nieznaczne, wynosząc zaledwie 3.000 Frigorifico cows, w przeciwieństwie do dużej transakcji zawartej w tygodniu poprzednim, wynoszącej 40.000 Frigorifico Cow Rejects po obniżonej cenie, wynoszącej 41,5% oficjalnego cennika IAPI /wysokość rabatu dla transakcji dolarowych 59,5%/. Zastosowanie rabatu - o czym donosił poprzedni numer Rynków Towarowych - spowodowało napływ zamówień zagranicznych na ok. 200 tys. sztuk tych skór, jednak IAPI oferował tylko ok. 40.000 szt., po czym gatunek ten został wycofany ze sprzedaży.

W trzeciej dekadzie października IAPI ogłosił poprawki do udzielanych rabatów od cen cennikowych dla skór sprzedawanych za dolary. Ogólnie biorąc, rabaty zostały nieznacznie powiększone w stosunku do poprzednich, podanych w numerze 39/74 Rynków Towarowych. Rabat dla Frigorifico light steers został zwiększony do 58,25% /poprzednio 58%/; dla Frigorifico light steers Rejects - do 59% /58,55%/; dla Frigorifico Cows - do 59,75% /59,50%/. Municipals light steers płatne w dolarach korzystają natomiast obecnie z mniejszego rabatu, wynoszącego 50% wobec 59,75% uprzednio. Rabat dla Municipals cows podniesiono z 58,75% na 60%. Dla płatności w walutach kompensacyjnych rabat został podniesiony z 33% na 35%. Należy przypuszczać - donosił Reuter - że przy zamówieniach konkretnych uzyskać będzie można nawet większy rabat.

W trzecim tygodniu października zanotowano wzrost zapasów na składach w następstwie wzrostu uboju. Spęd do rzeźni wynosił w tym okresie od 10-12 tys. szt. dziennie.

Ogólnie biorąc, poziom cen w II dekadzie października nie uległ na rynku południowo-amerykańskim większym zmianom. W Urugwaju transakcje eksportowe były bardziej ożywione w porównaniu z rynkiem w Buenos Aires. Głównym nabywcą była Szwecja - zamówienia zagraniczne objęły ok. 50.000 szt. skór wołowych po średnio 47 ¢ za kg fob.

/Według Reutera z dn. 16.X.
i 23.X.1952./

Eksport skór surowych z U.S.A.

Poniższe zestawienie ilustruje strukturę geograficzną eksportu skór surowych z USA w pierwszej połowie 1952 r.
/w tysiącach sztuk/:

Kraj przeznaczenia	1951 r.	1952 r.	
		I kw.	II kw.
Kanada	264,6	75,4	87,1
Wielka Brytania	4,5	-	2,5
Irlandia	5,0	-	-
Holandia	1,0	7,9	2,2
Włochy	5,0	2,2	2,3
Japonia	88,0	18,1	83,1
Turcja	-	1,2	9,0
Izrael	4,4	-	-
Kuba	-	1,0	10,1
Meksyk	-	-	2,0
Niemcy zachodnie	-	-	1,8
Jugosławia	-	-	16,2
	372,4	105,8	216,3

Jak widać z powyższego zestawienia, eksport skór surowych z USA wyniósł w I-iej połowie bież.roku 322.000 szt., czyli jedynie o 14% mniej niż całoroczny eksport w roku ubiegłym. Największym rynkiem zbytu dla amerykańskich skór surowych, oprócz Kanady, stała się w ostatnich dwóch latach Japonia, której import w II kwartale bież.roku był jedynie nieznacznie mniejszy od importu Kanady w tym okresie i niewiele mniejszy od całorocznego importu amerykańskich skór surowych w roku ubiegłym.

Wzrost cen skór surowych w W.Brytani

Według obliczeń wskaźnika cen hurtowych skór surowych, importowanych i krajowych, brytyjskiej "United Tanners Federations, ceny skór wołowych ciężkich podniosły się w Anglii w I-iej połowie października o 6%, lekkich - o 9%, a ceny skór krowich - o 4,5%.

/Wg. The Leather World - 16.X.52/.

Przetwory spożywcze, art. kolonialne, owoce i warzywa

Wiadomości z kapitalistycznego rynku cukru

W związku z ogłoszeniem przez Departament Rolnictwa, że konsumpcja cukru w Stanach Zjednoczonych do dnia 11 października wyniosła 6.550.000 ton, czyli w przybliżeniu o 291.000 ton więcej niż w tym samym czasie roku poprzedniego, w amerykańskich kołach handlowych poważnie się liczone z podniesieniem kwoty importowej na rok 1952. W związku z powyższym krajowy rynek cukru wzmocnił się znacznie. W dniu 21 października Departament Rolnictwa USA zwiększył o 100.000 sh. ton tegoroczną kwotę importową cukru. W ten sposób ilość przeznaczona w tym roku do obrotów na rynku krajowym i na reeksport wynosi 7.800.000 sh. ton. Kuba podniosła swoją kwotę eksportu do USA /2.842.948 ton/ o 98.640 ton. Pozostała ilość 1.360 ton rozdzielono pomiędzy inne kraje poza Kubą i Filipinami. Już w kilka dni później w amerykańskich kołach handlowych twierdzono, że zwiększony kontyngent podaży cukru w USA pokryje tylko zapotrzebowanie rafinerii na listopad. Na razie, pomimo dodatkowych 100.000 ton, zaoferowanie cukru surowego na rynku krajowym było niewielkie. Aby zaspokoić zapotrzebowanie rynkowe w końcowym okresie roku bieżącego - zdaniem kupców - Departament będzie musiał najdalej w połowie przyszłego miesiąca rozważyć kwestię dalszego podwyższenia kwoty na konsumpcję krajową. Poprzednio Departament obliczał nawet, że przy poziomie konsumpcji wyższym niż w roku 1951, tegoroczne dostawy cukru ze wszystkich źródeł dojdą prawdopodobnie do 8.000.000 sh. ton. I chociaż teraz Departament nie zamierza ponoć podnieść kwoty do 8.000.000 ton, to jednak można się liczyć z dalszym niewielkim jej zwiększeniem w celu pokrycia zapotrzebowania. Fakt zwiększenia kwoty cukrowej do USA jeszcze w tym roku jest najbardziej interesujący dla Kuby, która - zgodnie z umową - pokryje wzrost w 95%. W związku z powyższym należy się spodziewać zmian w bilansie cukrowym na Kubie na koniec września b.r. Zgodnie z obliczeniami firmy C. Czarnikow, Kuba sprzedała we wrześniu 200.000 ton cukru, czyli że sprzedaż od początku roku wyniosła 2.280.000 ton. Jeżeli do "wolnej światowej" kwoty 1.829.000 ton dodamy 532.000 ton z kwoty specjalnej, otrzymamy całkowitą podaż dla krajów innych niż USA, wynoszącą 2.310.000 ton. Odejmując od tego ilości sprzedane, jak również 30.000 ton przerobionych na syrop, na Kubie znajduje się około 50.000 ton cukru niesprzedanego /nie licząc zmagazynowanych rezerw specjalnych/. Pomimo tak nieznacznych ilości, do jakich zredukowano ilość nie sprzedanego cukru na Kubie, rynek ten był w dalszym ciągu słaby. Sprawa umowy kubańsko-francuskiej, która szczegółowo omówiona będzie osobno, wskazywałaby na to, że sprzedaż może być ułatwiona przy pewnym złagodzeniu warunków zapłaty. Zdaniem prasy branżowej - większy wpływ na rynek wywarłoby znalezienie dodatkowego zbytu - poza USA - dla zapasów kubańskich. Sytuacja dewizo-

wa większości krajów nie wróży jednak istotnego zwiększenia zbytu na światowym rynku w najbliższej przyszłości, a rozszerzenie konsumpcji spodziewane jest głównie na obszarze dolarowym.

Zawarcie umowy handlowej między Kubą i Francją, o czym kilkakrotnie już pisały "Rynki Towarowe" - jest interesujące z tego powodu, że warunki umowy stanowią odstępianie od reguł przyjętych przez Kubę, co uwypuklałoby jeszcze fakt "ciasnoty" na światowym wolnym rynku cukru. Zdaniem firmy C. Czarnikow - popyt na cukier kubański ze strony kupców, będących w możliwości dokonywania zapłaty bezpośredniej w dolarach, praktycznie przesłał istnieć, tak że jedyną możliwością sprzedaży są transakcje wymagające skomplikowanych rozliczeń finansowych. Jak wiadomo, w dniu 5 września Francja i Kuba podpisały umowę handlową, w myśl której Francja zakupi 200.000 ton cukru kubańskiego, z zastrzeżeniem, że cukier ten nie byłby importowany na obszar franka francuskiego, a w przypadku przeznaczenia cukru do jakiegokolwiek kraju, musi być to uzgodnione przez obie strony. Płatność następuje w 30% w dolarach i w 70% we frankach francuskich pod warunkiem, że o ile Kuba nie wykorzysta tych franków na zakupy na obszarze metropolii i posiadłości francuskich, po upływie trzech lat franki te będą wymienne na dolary. Należy wyjaśnić, że producenci kubańscy, sprzedając w ramach tej umowy, otrzymywaliby pełną zapłatę w dolarach, a kubański Bank Narodowy ponosiłby w tym przypadku ryzyko kredytowania. Donoszono następnie o różnych pertraktacjach w ramach zawartej umowy. Na przykład pertraktowano z Urugwajem o sprzedanie 50.000 ton cukru, ale Francja nie zgodziła się na warunki. Podaowano następnie, że Urugwaj zwrócił się do Kuby z propozycją przyjęcia części zapłaty w mrożonej wołowinie. Aczkolwiek Kuba nie była raczej zainteresowana w tym sposobie zapłaty, przypuszcza się, że kubański Bank Narodowy nie wykluczałby finansowania transakcji na warunkach podobnych.

Według ostatnich doniesień z Hawany, huragan, który szalał przed kilku dniami, uszkodził na Kubie 38 cukrowni w prowincji Las Villas. Ucierpiały również plantacje trzciny cukrowej. O mniejszych zniszczeniach plantacji donoszono również z prowincji Mantanzas. Koła handlowe nie sądzą jednak, aby wpłynęło to na sytuację rynku cukrowego. Pozostałości cukru w sezonie obecnym są znaczne, a poza tym spodziewane są wielkie zbiory w sezonie 1952/53.

Z dniem 24 października zakończono w Danii racjonowanie cukru. Tegoroczne zbiory buraków są niższe niż w latach ubiegłych. Obszar uprawy pozostał niezmienny, jednakże zbiory szacuje się tylko na 260.000 ton wobec 320.000 w roku ubiegłym. Tym niemniej można było znieść racjonowanie ze względu na: 1/ poprawę sytuacji gospodarczej Danii oraz 2/ spadek cen cukru w obrotach międzynarodowych. Cena cukru została podniesiona w sprzedaży detalicznej o 20 oere do 90 oere za kg. Tłumaczy się to koniecznością dostosowania ceny cukru do kosztów produkcji.

Na początku trzeciej dekady października tendencja na nowojorskim rynku terminowym - kontrakt nr 6 - bardzo się wzmocniła, a obroty były najlepsze na przestrzeni ostatnich

tygodni. Kubański Instytut Cukrowy sprzedał na załadowanie w listopadzie 21.860 ton cukru surowego po 4 zł za lb fob, w tym: 13.160 - do Japonii, 5.500 ton - do Holandii i 3.200 ton do Syrii. Tymczasem na terminowym rynku cukru w New Yorku od początku października zaznaczyła się tendencja spadkowa. W dniu 29 października cukier - Kontrakt nr 4 - z wysyłką w styczniu notowano 3,90 zł za lb. Pozycje późniejsze zniżkowały w mniejszym stopniu. Na przykład dostawy na marzec notowano po 3,75 do 3,77 zł za lb.

Na konferencji cukrowej w Ottawie przedstawiciele kanadyjskiego przemysłu cukrowego oświadczyli Ministrowi Handlu, że Kuba stosuje dumping na cukier rafinowany na ten rynek, co ujemnie odbija się na cenach cukru kanadyjskiego. Jednak z wypowiedzi oficjalnych wynika, że sprawa dumpingu nie jest znana, a obniżka cen cukru kanadyjskiego spowodowana jest zniżkowym trendem cen cukru na całym świecie. Ponadto przypomniano, że Kanada posiada umowę handlową z Kubą, z której wynika, że Kanada zakupi rocznie przynajmniej 75.000 ton cukru kubańskiego w ciągu 3 lat. Umowa wygaśnie dopiero w końcu roku 1953. Pół-oficjalne koła sugerowały, że rząd kanadyjski proponuje Kubie ograniczenie wysyłek cukru rafinowanego do Kanady, w zamian za zapewnienie tego rynku dla kubańskiego cukru surowego. Inne koła handlowe propozycję taką uważają za całkowicie nie-realną.

/Wg. Public Ledger - 11.X., 25.X.52.
Reuter - 21, 22, 24 i 27, X.52 r.
PAP - 29.X.1952./

Rynek nasion oleistych i olejów

Światowy eksport oleju kokosowego i kopry /w przeliczeniu na olej/ przekroczył w ostatnich latach poziom przedwojenny, do czego wydatnie przyczyniło się zwiększenie eksportu z Filipin. W roku 1951 eksport z Filipin przekroczył nawet rekordowy poziom roku 1947 na skutek dobrych zbiorów orzecha kokosowego i znacznego popytu na olej ze strony krajów europejskich. Ceny kopry obniżyły się mocno na wiosnę roku 1951, a w roku 1952 eksport spadł o około 10%. Eksport kopry z Indonezji rozszerzał się szybko w roku 1951 i był tylko o 4% niższy niż przed wojną. Wysokie ceny, duże zbiory orzecha kokosowego i pełna gospodarcza odbudowa Outer Islands, gdzie produkowane są największe ilości kopry na eksport, były głównymi czynnikami wzrostu eksportu. Jednakże w roku bieżącym, na skutek niższych cen i mniejszych zbiorów, spodziewany jest spadek eksportu. W ciągu pierwszych 7 miesięcy bieżącego roku był on niższy o 14% niż w roku poprzednim. Uwzględniając zmiany na innych obszarach produkcji, światowy eksport kopry i oleju kokosowego może zmniejszyć się w b.r. do 1.200.000 ton /w przeliczeniu na olej/ w porównaniu z 1.328.000 ton w 1951 r.

Światowy eksport oleju palmowego zmniejszył się w roku 1951 i pozostawał poniżej poziomu z roku 1938. Zwiększenie eksportu w Afryce zachodniej było skompensowane spadkiem w Indonezji. Eksport z Nigerii w roku 1951 zmniejszył się w porównaniu z innymi latami powojennymi z kilku powodów;

do ważniejszych zaliczyć można mniejsze niż zazwyczaj zbiory, a następnie przenoszenie się robotników z plantacji palmowych na obszary produkujące kaczuk-latex, bądź na obszary wyrębu lasów. Oczekuje się, że produkcja i eksport z Nigerii w roku 1952 zwiększy się na skutek dobrych zbiorów orzechów palmowych i zmniejszonego popytu na kaczuk i drewno. Największym jednak bodźcem do zwiększenia eksportu jest podwyżka cen w porównaniu z cenami roku 1951, po jakich Nigeria Palm Produce Marketing Board skupuje nadwyżki oleju palmowego. Eksport oleju z Sumatry w roku 1951 stanowił jeszcze ciągle tylko 44% stanu przedwojennego. Mimo, że FAO liczy się z możliwością spadku w roku bieżącym światowych obrotów olejem palmowym na innych obszarach produkcji, ogólny eksport światowy przekroczy prawdopodobnie ilość 470.000 ton wywiezionych w roku 1951.

Światowy eksport oleju kokosowego i palmowego
/w tys. ton metr./

Artykuł	1938	1950	1951
<u>Kopra i olej kokosowy</u>			
Filipiny	381	511	565
Indonezja	366	211	352
inne obszary	426	368	411
Ogółem	1173	1090	1328
<u>Ziarno palmowe i olej z niego:</u>			
Br.Afryka zach.	174	225	192
inne obszary	158	178	177
Ogółem	332	403	369
<u>Olej palmowy z:</u>			
Br.Afryka zach.	113	178	155
Indonezja	221	97	98
Kongo Belgijskie	70	124	131
inne obszary	93	91	86
Ogółem	497	490	470
Łącznie	2193	2379	2553

Reuter donosi, że w końcu października zwiększone zakupy, przy jednoczesnym zmniejszeniu podaży, wywołały silną wyżkę cen kopry na rynku londyńskim. Kopre Straits na dostawy grudzień-styczeń notowano po £ 85 - £ 88 wobec £ 78 za tonę cif Kontynent tydzień wcześniej. Kopre filipińską w dużych partiach sprzedawano po \$ 236 za tonę cif Kontynent w dostawach na listopad-grudzień, co stanowi wyżkę o \$ 16 w porównaniu z tygodniem ubiegłym. Tendencja wyżkowa wywołana została w znacznej mierze wiadomościami o tajfunie na Filipinach. Również ceny oleju kokosowego osiągnęły punkt szczytowy - zdaniem kupców - obecna wyżka będzie nietrwała. Notowania oleju kokosowego cejlońskiego i Straits wzrosły o £ 13 na tonie. Najwyższy poziom cen oleju kokosowego notowano na tej giełdzie w dniu 28.X. - £ 135. Główną przyczyną ostatniej

zwyżki cen obu artykułów były zakupy na pokrycie zobowiązań krótkoterminowych, rosnące trudności zaopatrywania się na filipińskim rynku kopry, jak również wiadomość o tajfunie na Filipinach. Do zwyżki cen przyczyniły się również zakupy oleju na rynkach szterlingowych przez Francję, Holandię oraz kraje skandynawskie. Zdaniem kupców, importerzy, którzy normalnie zaopatrują się na rynku dolarowym, dokonywali zakupów po tańszych cenach szterlingowych wobec małej podaży na rynku filipińskim.

Wg. FAO - wrzesień,
Reuter - 25.X.1952 r.

K a w a

W ciągu ostatnich dwóch lat, ceny kawy na światowym rynku były wysokie i po załamaniu się boomu koreańskiego w znacznie mniejszym stopniu obniżyły się w porównaniu z cenami innych artykułów pierwszej potrzeby. Ceny kawy Santos nr 4, która jest podstawowym gatunkiem w obrotach międzynarodowych i od której obliczane są ceny innych odmian, notowana była na giełdzie w New Yorku w transakcjach natychmiastowych w dniu 30 października po \$ 53,50 za lb wobec \$ 7,7 płaconych w latach 1934 - 38. W ostatnich dwóch latach ceny wahały się nieznacznie w granicach 53 - 54 \$. Poniższa tablica ilustruje ceny kawy Santos nr 4 na giełdzie w New Yorku w cenach za lb:

przeciętna 1934-38	7,7
30 czerwca 1950	47,45
1951 - I kwartał	55,00
II "	53,99
III "	53,48
IV "	54,31
1952 - I "	54,51
II "	53,55
III "	54,50

Należy przypuszczać, że ograniczenia importu w krajach europejskich byłyby mniej rygorystyczne, o ile ceny byłyby niższe. Jednakże ten wysoki poziom cen nie może być przypisywany ani manipulacjom rynkowym ze strony rządów, ani ze strony prywatnych kupców - wyjaśnia FAO. Pewne środki, podejmowane przez poszczególne rządy, działały czasowo; w ogromnej większości wzrost cen spowodowany był silnym popytem na kawę, jak również wyczerpaniem się przedwojennych zapasów. Gospodarka krajów produkujących kawę głęboko odczuła ten rozwój cen. W wielu krajach gospodarcze i finansowe znaczenie eksportu kawy stało się nawet większe niż w latach trzydziestych. W roku 1951 kawa stanowiła więcej, niż 30% wartości całego eksportu 8 krajów produkujących.

Procentowy udział kawy w wartości całego eksportu niektórych krajów w latach 1950-51

Kraj	1950	1951	Kraj	1950	1951
Costa Rica	45	50	Angola	34	47
Rep. Dominikańska	15	18	Kongo Belgijskie	9	9
Guatemala	78	75	Kamerun Fr.	13	9
Honduras	12	19	Równ. Afr. Fr.	8	9
Meksyk	8	10	Fr. Afr. Zach.	23	9
Nikaragua	66	51	Togoland Fr.	9	9
Salwador	89	91	Madagaskar	14	7
Haiti	53	54	Kenya	7	12
Brazylia	64	60	Tanganika	13	12
Columbia	78	66	Uganda	28	12
Ekwador	30	29	Indonezja	2	..
Venezuela	1	1			

Zródło: FAO - wrzesień.

Ostatnio Brazylia zezwoliła Holandii na zakup kawy tylko w dolarach. Jest to zarządzenie odwetowe, wydane w związku z wprowadzeniem przez Holandię ograniczeń eksportowych /na wywóz płatny w cruzeiros/.

Reuter

Eksport cytrusów z Izraela

Pierwsza wysyłka cytrusów z nowego sezonu w Izraelu obejmowała 25.000 skrzyń grapefruitów, które w całości zostały skierowane do Wielkiej Brytanii. Przypuszcza się, że eksport w bieżącym sezonie wyniesie 4,5 mln. do 5 mln. skrzyń cytrusów wobec 3.700.000 sprzedanych w sezonie poprzednim, z czego ponad połowę zakupiła Wielka Brytania. Z nowych zbiorów Związek Radziecki zakupił 125.000 skrzyń i do 2 listopada miał pierwszeństwo w zakupach dalszych 250.000 skrzyń. W roku poprzednim Związek Radziecki zakupił 125.000 skrzyń. Największe nasilenie sezonu eksportowego przypadnie w drugiej połowie listopada.

Financial Times - 23.X.1952.

Import cebuli do Wielkiej Brytanii

Zdaniem kół dobrze poinformowanych - do 1 grudnia b.r. import cebuli do Wielkiej Brytanii nie będzie prawdopodobnie dopuszczony w ramach tzw. open general licence. Chociaż nie podaje się cyfr, należy przypuszczać, że składy są pełne. Wyjątkowo duży przywóz do lipca objął około 50.000 ton. Większość tego importu najprawdopodobniej poszła na składy. Normalną konsumpcję oblicza się na około 20.000 ton. Ponadto zbiory cebuli w Wielkiej Brytanii były bardzo dobre. O ile pogođa dopisze, ograniczenia importowe zostaną wprowadzone w ciągu pierwszego tygodnia listopada. Produkcja tegoroczna oceniana jest na 34.000 ton - w r.1951 wyniosła ona 27.000 t., a w 1950 - 55.000 ton.

Reuter - 24.X.1952.

Paliwa

Wymiana energii w Europie

Jak wynika z ogłoszonego ostatnio sprawozdania europejskiej Komisji Gospodarczej O.N.Z. Europa mogłaby przez wprowadzenie racjonalniejszej wymiany energii elektrycznej pomiędzy poszczególnymi krajami zaoszczędzić miliony ton węgla rocznie.

W opracowaniu liczącym 200 stron i analizującym europejskie zapasy energii, oraz ich wykorzystanie, Komisja stwierdza, że już w najbliższym czasie szereg wysoko uprzemysłowionych krajów europejskich wyczerpie wszystkie możliwości produkcji energii elektrycznej, podczas gdy inne rozporządzają jeszcze wielkimi nie wykorzystanymi źródłami energii, a przede wszystkim siłą wodną.

Komisja przedkłada więc liczne wnioski odnośnie wymiany energii pomiędzy poszczególnymi krajami europejskimi. Niektóre z tych projektów nie są do przeprowadzenia tak ze względów politycznych jako też i technicznych, natomiast inne propozycje mogłyby być już w najbliższej przyszłości zrealizowane.

Według zdania Komisji wymiana energii mogłaby nastąpić pomiędzy Włochami, Szwajcarią, Austrią oraz Jugosławią. Zamiast dostaw energii hydroelektrycznej z zachodniej Austrii na wschodni przemysłowy teren Austrii, powinno się energię kierować do Włoch i Szwajcarii, których siłownie są prawie zupełnie wykorzystane. Natomiast Austria mogłaby otrzymać energię elektryczną z dotychczas niedostępnych zasobów Jugosławii.

Zdaniem Komisji można by również część wyprodukowanej energii w elektrowniach terminowych Zagłębia Ruhry skierować do Francji i państw Beneluxu do czasu, kiedy Niemcy zachodnie zużyją całą energię elektryczną na własne cele.

Wiadomości z kapitalistycznego rynku węglowego

W I E L K A B R Y T A N I A

Amerykański dwutygodnik węglowy "Saward's Journal" /z 11.10.1952/ w korespondencji z Wielką Brytanią przedstawia położenie jej handlu węglem jak następuje:

Brytyjski eksport węgla zwiększa się; Dania, Irlandia, Szwecja, Francja, Włochy i Argentyna są nadal największymi odbiorcami, chociaż w roku bieżącym znacznie wzrósł eksport do Kanady, Niemiec Zachodnich i Portugalii. W ciągu pierwszych ośmiu miesięcy b.r. eksport wyniósł 7.480 tys. ton w porównaniu z 4.630 tys. ton w tym samym okresie 1951 r. i 10.170 tys.

w ciągu pierwszych ośmiu miesięcy 1950 r., zanim wzrost zapotrzebowania na węgiel na rynku wewnętrznym doprowadził do ograniczenia eksportu w II-giej połowie 1950 r. Wartość brytyjskiego eksportu węgla w ciągu pierwszych ośmiu miesięcy 1952 r. wyniosła 35.100 tys. £, co w przeliczeniu daje przeciętny utarg 1 tony w kwocie £ 4 i 14 sh w porównaniu z przeciętnym utargiem w kwocie £ 3 i 13 sh w tym samym okresie czasu w ub.r. Wzrost przeciętnego utargu na tonę należy częściowo tłumaczyć zwiększeniem udziału ilościowego w eksporcie grubych sortymentów węgla oraz innych specjalnych sortymentów, za które uzyskuje się zwykle wyższe ceny. Jednocześnie jednak uległy wyższe ceny wszystkich sortymentów węgla eksportowanego z Wielkiej Brytanii. Pozostaje obecnie zagadnienie, czy można będzie nadal utrzymać podwyższone eksportowe ceny węgla brytyjskiego wobec zwiększonej konkurencji na eksportowych rynkach zbytu. Jak dotychczas jednak stali zagraniczni odbiorcy węgla brytyjskiego chętnie płacą obecne ceny, - stwierdza periodyk amerykański - zakupywaliby większe ilości niektórych gatunków i sortymentów, gdyby eksporterzy brytyjscy mogli je dostarczyć. Dowodzi to, że w odniesieniu do węgla dobrej jakości, jego brak nadal występuje jeszcze w Europie. "Ale konkurencja węgla polskiego rozwija się - jak stwierdza "Saward's Journal" - wydobywanie w Niemczech Zachodnich czyni stałe postępy, a trudności płatnicze utrudniają zbyt węgla na niektórych rynkach np. w Hiszpanii".

Przewidywania odnośnie rozmiarów eksportu węgla brytyjskiego w r.b. okazały się mylnymi, ponieważ nieoczekiwanie zmniejszył się zbyt węgla na rynku wewnętrznym. Od czasu zakończenia wojny zawsze w Anglii dowodzono, że stały wzrost spożycia węgla w kraju powoduje, iż na eksport pozostają do dyspozycji tylko niewielkie ilości węgla. Tymczasem od początku roku do 20 września br. zbyt na rynku wewnętrznym wyniósł 146,5 mln ton wobec 149,9 mln ton w tym samym okresie czasu 1951 r. Wydobywanie węgla do 27 września wyniosło 166,7 mln ton w porównaniu z 164,6 mln ton w tymże okresie czasu ub.r. t.j. wykazało wzrost o przeszło 2 mln ton. Eksport węgla do 20 września wykazał wzrost o prawie 2 mln ton, pochłaniając całą nadwyżkę wydobywania. Gdyby spożycie węgla na rynku wewnętrznym wzrosło w r.b. w tempie spotykanym w latach poprzednich, wzrost eksportu węgla nie byłby możliwy. Wobec jednak zmniejszenia spożycia na rynku wewnętrznym okazało się możliwym zwiększenie stanu zapasów krajowych do 19,4 mln ton wobec 16,3 mln ton przed rokiem. Ten pomyślny wzrost stanu zapasów usunął niebezpieczeństwo braku węgla w ciągu nadchodzącej zimy. Jednakowoż w listopadzie, jak zwykle co roku, zwiększone zapotrzebowanie węgla ze strony rynku krajowego, eksportu i na cele bunkrowe zmusi do czerpania węgla z zapasów. Z drugiej jednak strony miesiące, które pozostają do końca roku są zazwyczaj okresem stosunkowo największego wydobywania węgla. Wiadomo, że rząd zapowiedział zwiększenie eksportu węgla w r.b., są jednak wszelkie podstawy, aby twierdzić, że przez długi jeszcze czas Wielka Brytania będzie musiała ograniczać swój eksport węgla, ponieważ rozporządzalne nadwyżki są nader małe. Sprzedaż bunkru nie ulega wzrostowi, a wobec zmniejszającej się wciąż liczby parowców sądzić można, że w najbliższym

czasie będzie się stopniowo zmniejszać. W Wielkiej Brytanii przystępuje się obecnie do uruchamiania nowych wielkich elektrowni ciepłych wskutek czego w najbliższych latach odpowiednio wzrośnie spożycie węgla tymbardziej, że nie należy spodziewać się, aby energia produkowana w tych elektrowniach miała zredukować spożycie węgla konsumentów tejże energii. Sądzić można, że w związku z przypuszczalnym dalszym wzrostem spożycia węgla w kraju zwiększą się prawdopodobnie trudności Wielkiej Brytanii w dziedzinie eksportu węgla.

"Financial Times" /z 16.10.1952/ informuje, że wprowadzie Wielka Brytania posiada obecnie dostateczne ilości węgla na eksport /w ramach programu rządowego/, jednak zamówienia zagraniczne są mniejsze, aniżeli się spodziewano. W rezultacie - wywóz tegoroczny może być, o ca 2 mln. ton niższy od zamierzonego eksportu - 15,6 mln. ton.

W 40-u tygodniach, kończących się 4 października br. wywieziono zagranicę 9 mln. ton, wyłączając bunkier. Stanowiło to o 3 mln. ton więcej, aniżeli w odpowiednim okresie ubiegłego roku, jednakowoż obecnym dążeniem jest podwojenie kwoty eksportowej z 1951 roku, która wynosiła 7,8 mln. ton. Oznacza to konieczność wyeksportowania jeszcze 6 mln. ton w 12-tu tygodniach do końca roku. Dotychczas rekord tygodniowego wywozu nie przekraczał 300.000 ton. Jest to oczywiście znaczny wzrost w stosunku do I kwartału, jednakowoż eksport w tygodniu kończącym się 4.X.br., kiedy to wynosił 265.000 ton, należy uważać za normalny w odniesieniu do obecnego stanu i jedynie podwojenie tych rozmiarów eksportu pozwoliłoby na osiągnięcie nakreślonego celu. Łagodna zima, w ciągu której Wielka Brytania mogła zwiększyć swoje zapasy węgla, stworzyła również pomyślniejszą sytuację opakową i dla innych krajów europejskich co znajduje swój wyraz w większych wymaganiach jakościowych stawianych przez nabywców.

Jak wiadomo 29 lipca Kanclerz skarbu ogłosił, iż spodziewa się, że Anglia będzie mogła wyeksportować w roku bieżącym 15,6 mln. ton. Oczywiście Wielka Brytania musiała szukać dodatkowych rynków zbytu w ostatnich miesiącach, co nie oznacza wcale, że tzw. "sellers' market" już się skończył, nie ulega jednak wątpliwości, że warunki zbytu nie są obecnie tak korzystne, jak w r.ub.

Węgiel amerykański ciągle jednak jeszcze napływa do Europy, która w latach przedwojennych eksportowała netto około 18 mln. ton rocznie. W 1951 roku importowano około 24 mln. ton węgla amerykańskiego. Do końca sierpnia br. import tego węgla wynosił 16,4 mln. ton. Do końca roku wyniesie on prawdopodobnie około 20 mln. ton. Wielka Brytania nie importowała węgla amerykańskiego od początku b.r. roku, podczas, gdy import innych krajów, z wyjątkiem Norwegii i Portugalii, w ubiegłych 12-tu miesiącach do sierpnia br. znacznie przewyższał import z poprzednich 12-tu miesięcy. Zależność jednak krajów europejskich od węgla amerykańskiego zmniejsza się. W I kwartale br. Europa otrzymała 9,2 mln ton węgla amerykańskiego, w II kwartale - 4,3 mln. ton, w lipcu br. - 1,6 mln. ton, a w sierpniu br. - 1,3 mln. ton.

Jedną z poważniejszych trudności Wielkiej Brytanii jest niemożność dostarczania Europie węgla w żądanym gatunku. Napływały wprowadzić ostatnio zapytania - pisał w połowie października Financier Times - lecz nie na te gatunki, którymi Wielka Brytania dysponowała. Importerzy żądają grubego węgla i wszędzie w miarę postępu mechanizacji jest go coraz mniej. Na szczególne fabrykanci maszyn górniczych zdają sobie teraz sprawę z ujemnych cech swoich maszyn do wyřębu węgla i skutkiem tego charakterystyką szeregu nowych typów tych maszyn jest to, że nie rozdrabniają one tak węgla, jak obecne typy będące w eksploatacji.

W ciągu 8-miu miesięcy do końca br. Wielka Brytania eksportowała 2,01 mln ton grubego węgla, wobec 1,14 mln. ton w 1951 r. i 2,67 mln. ton w 1950 roku. W kołach węglowych przypuszcza się, że w nadchodzących tygodniach zwiększy się znacznie w związku z bliską zimą zapotrzebowanie na węgiel brytyjski. Wobec 19 mln ton zapasów i zmniejszonej konsumpcji krajowej w porównaniu z ubiegłym rokiem oraz zwiększonego wydobycia widoki na wykonanie nowych zamówień są pomyślne. Należy jednak podkreślić, że mimo lepszego stanu zapasów, Wielka Brytania nie posiada więcej węgla niż go potrzebuje na pokrycie zapotrzebowania krajowego. Powstało wprowadzić myślnie, że 17 mln. ton węgla może wystarczyć dla pokrycia "minimalnych potrzeb" Wielkiej Brytanii, Ministerstwo Paliwa pragnąc jednak skorygować ten pogląd oświadczyło ostatnio, że "bezpieczne minimum" dla Wielkiej Brytanii wyraża się liczbą około 18,5 do 19 mln ton zapasów na koniec października.

FRANCJA

"L'Usine Nouvelle" /z 16.10.1952/ informuje, że wydobycie węgla wzrosło po spadku jaki miał jak zwykle miejsce w okresie wakacji letnich. Jednakowoż wydobycie we wrześniu pozostawało jeszcze poniżej rekordowego wydobycia w styczniu b.r. kiedy wyniosło 5.191.000 ton. O ile idzie o zbyt węgla to sytuacja jest mniej pomyślna, aniżeli w r.ub. Odbiorcy mieli większe możliwości pokrycia swego zapotrzebowania na węgiel tak krajowego pochodzenia jak i zagranicznego, wskutek czego zbyt węgla dla odbiorców przemysłowych natrafia na trudności tymbardziej, że przemysły tekstylne zmniejszyły rozmia-ry swaj produkcji.

Stan zapasów węgla przeznaczonego dla odbiorców przemysłowych, a znajdujących się na hałdach kopalnianych wynosił z końcem września br. 1.230 tys. ton w porównaniu z 100 tys. ton z końcem września 1951 r.

NIEMCY ZACHODNIE

Wydobycie węgla w Niemczech Zachodnich wyniosło we wrześniu b.r. 10.290 tys. ton wobec 10.180 tys. ton w sierpniu zaś przeciętne dzienne wydobycie wzrosło z 391,6 tys. ton w sierpniu do 395,8 tys. ton we wrześniu.

W ciągu pierwszych dziewięciu miesięcy 1952 r. wydobycie węgla wyniosło 91.640 tys. ton wobec 88.350 tys. ton wy-

dobytych w tym samym okresie czasu 1951 r. Wzrost wydobycia zatem wyniósł do końca września około 3,3 mln ton, z czego jasno wynika, że zaprojektowany wzrost wydobycia w ilości około 8 mln ton w całym roku 1952 oczywiście nie będzie mógł być osiągnięty.

B E L G I A

"L'Usine Nouvelle" /z 16.10.1952/ wyraża zdziwienie, że mimo nadwyżek węgla z własnego wydobycia nie znajdujących zbytu na rynku - importuje się węgiel z zagranicy w tych samych gatunkach jakie z wydobycia krajowego wobec braku odbiorców rzuca się na hałdy. Węgiel w tych właśnie gatunkach importuje się z Wielkiej Brytanii i z Francji. Zapasy własnego węgla na hałdach kopalnianych wzrastają i osiągnęły już liczbę 1.650 tys. ton. Natomiast daje się odczuwać nadal brak pewnych gatunków węgla w szczególności "chudych".

O ile idzie o eksport to od trzech miesięcy nie przekracza on 220 tys. ton miesięcznie mimo, że władze zezwoliły na eksport 400 tys. ton miesięcznie. Eksport węgla belgijskiego natrafia obecnie na zagranicznych rynkach zbytu na konkurencję węgla brytyjskiego i polskiego, jak również na konkurencję węgla amerykańskiego, w związku ze zniżką oceanicznych frachtów węglowych.

"La Belgique Charbonniere" /z 15.10.1952/ informuje, że import węgla we wrześniu wyniósł 104 tys. ton, a więc mniej więcej tyle samo co w sierpniu. Z Niemiec Zachodnich importowano 4.500 ton sortowanego antracytu, 17.600 tonał koksującego, 6.500 ton brykietów z węglem brunatnym oraz 2.000 ton węgla bunkrowego. Z Holandii jak zwykle importowano 500 ton brykietów. Ze Stanów Zjednoczonych sprowadzono 27.000 ton tonał koksującego, z których 9.000 ton ma być przerobione w koksowniach belgijskich na koks dla Francji. Z Francji importowano 6.000 ton tonał płomiennego i 2.500 ton tonał chudego, jak również 4.700 ton tonał nieprecyzowanej jakości, 270 ton brykietów i 600 ton węgla sortowanego chudego. Z Wielkiej Brytanii importowano 17.000 ton węgla chudego, 7.250 tonał płomiennego, 5.000 ton węgla płomiennego i 1.000 ton węgla pół-chudego, wreszcie 250 ton pyłu koksującego. Nowością na belgijskim rynku węglowym jest import 9.500 ton węgla chudego sortowanego z ZSRR, którego dostawy mają być kontynuowane.

Eksport węgla belgijskiego we wrześniu osiągnął 220 tys. ton wobec 209 tys. ton w sierpniu. Do Włoch wyeksportowano 76.000 ton. W ciągu IV kwartału b.r. Włochy otrzymać mają 100 tys. ton miesięcznie głównie sortowanego węgla płomiennego. Francja otrzymała 103 tys. ton na poczet 580 tys. ton zakontraktowanych na II półrocze b.r., przyczem ilość ta ma być zwiększona o 50.000 ton węgla w gatunkach przeznaczonych dla przemysłu. Szwajcaria otrzymała 5.350 ton węgla w gatunkach przemysłowych. Zapasy węgla w Szwajcarii są ponoć nadal bardzo duże.

D A N I A

"Saward's Journal" /z 18.10.1952/ informuje, że dwu przedstawicieli duńskich importerów węgla zwiedzało w ostatnim czasie kopalnię antracytu w Stanach Zjednoczonych. Wyżej wymienieni mieli oświadczyć przedstawicielowi amerykańskiego czasopisma, że firmy duńskie projektują import antracytu amerykańskiego do Danii tak ze względu na jego wysoką jakość, jak i ze względu na jego cenę niższą o \$ 1.50 od cen antracytu brytyjskiego. Główną przeszkodą dla importu amerykańskiego węgla do Danii jest obecnie brak dolarów. Jeden z Duńczyków wyraził nadzieję, że istnieje możliwość opracowania systemu płatniczego, w ramach którego można by wymieniać węgiel za produkty przemysłowe. Jeśli projektu tego nie dałoby się zrealizować, należałoby podjąć próbę sprzedaży duńskich wyrobów przemysłowych innym krajom za dolary, które zużyłoby dla zakupu węgla w Stanach Zjednoczonych.

U. S. A.

"Saward's Journal" /z 18.10.1952/ informuje, że cenę węgla eksportowego chudego podwyższono ostatnio o \$ 0.50 na tonie, zaś węgla płomiennego od 25 do 35 \$ na tonie. Ten sam dziennik z dnia 25.X.1952 doniósł, że w wyniku zatwierdzenia przez Urząd Stabilizacji Płac podwyżki dziennej płacy górnik-ka w kwocie \$ 1,50 zamiast żądanej przez górników i zaakceptowanej przez właścicieli kopalń w kwocie \$ 1,90, wybuchł krótkotrwały strajk, który objął około 80% ogółu górników zatrudnionych w kopalniach węgla w USA.

Narazie zapasy węgla w Stanach Zjednoczonych są tak duże, że nie grozi brak węgla w najbliższej przyszłości. Handlarze hurtowni posiadają na składach znaczne zapasy węgla jednak wielu detalistów posiada jedynie zapasy nie większe jak 10-dniowe tak, że ewentualne nastanie trwalszego okresu niepogody szybko doprowadziłoby do zniknięcia zapasów.

Defense Solid Fuel Administration zarządziła wstrzymanie wysyłek węgla załadowanego w kopalniach na wagony, które będzie przydzielać tym odbiorcom, którzy udowodnią, że posiadają zapasy węgla mniejsze aniżeli 10-dniowe. Niemniej przed wydaniem zarządzenia właściciele kopalń zdążyli wysłać większą część załadowanego węgla.

W portach Hampton Roads ilości węgla przeznaczone na załadunek wraz z transportami znajdującymi się w drodze wysterczały w dniu rozpoczęcia strajku zaledwie na okres 1 tygodnia. Wobec niepewności otrzymania węgla odbiorcy wstrzymali się z czarterowaniem statków tak, że nawet w razie zakończenia strajku dojdzie do przerwy w eksporcie.

Płd. A F R Y K A

"The Colliery Guardian" /z 18.9.1952/ informuje, że w kwietniu b.r. kopalnie południowo-afrykańskie wydobły 2.530.992 krótkich ton węgla, a sprzedały 2.404.909 ton war-

tości £ 1.189.171. W ciągu czterech miesięcy b.r. zbył węgla w Południowej Afryce wynosił 9.875.815 ton krótkich wartości £ 4.714.319. Zbył węgla w okresie sprawozdawczym b.r. zwiększył się w porównaniu z odpowiednim okresem 1951 r. o 521.650 ton, zaś wartość jego spadła o £ 200.000. z powodu zmniejszenia eksportu. W czasie od stycznia do kwietnia 1952 r. eksportowano 330.109 ton, zaś jako bunker sprzedano 75.726 ton. Ogólna liczba eksportu zmniejszyła się z 1.094 tys. ton w czterech miesiącach 1951 r. do 405 tys. ton w tym samym okresie czasu br.

To samo pismo informuje, że istnieją widoki, iż ograniczenia eksportu węgla z Południowej Afryki będą mogły wkrótce być stopniowo usunięte. Przedstawiciele Związku właścicieli kopalń Transwału mają jednak małą nadzieję, aby eksport węgla z Transwału rozwinął się na szeroką skalę w ciągu najbliższych 2 lub 3 lat. Wyniki ograniczeń eksportu węgla widoczne są w statystykach. Istnieje prawie całkowity zakaz eksportu węgla z Transwału, a eksport z Natalu jest poważnie ograniczony. Dotychczas głównymi rynkami zbytu dla węgla południowo-afrykańskiego były kraje: Australia, Nowa Zelandia, Cejlon, Pakistan, Kongo Belgijskie oraz wschodnie i zachodnie wybrzeża Afryki. Wobec ograniczeń eksportu węgla z Południowej Afryki kraje te zaczęły sprowadzać węgiel innego pochodzenia i mogą pozostać przy nim.

PAKISTAN - AUSTRALIA

Premier australijski Menzies oświadczył, że w najbliższym czasie do Australii przybędzie misja rządu pakistańskiego w celu zbadania możliwości zakupu węgla z kopalń Queenslandu. Premier poinformował, że prowadzone są z zagranicą negocjacje w celu uzyskania kapitału niezbędnego dla rozbudowy wspomnianych kopalń. "Jest za wcześnie jeszcze, aby osądzić, czy wspomniane negocjacje dadzą pomyślne wyniki, ale niewątpliwie pozytywnym jest fakt, że rząd pakistański jest na tyle zainteresowany importem naszego węgla, że wysłała oficjalną misję do naszego kraju w tej sprawie" - miał oświadczyć premier australijski.

JAPONIA

"Reuter" /29.9.1952/ doniósł z Tokio, że rokowania pomiędzy największymi przedsiębiorstwami górniczymi węglowymi, a wielkim przemysłem Japonii odnośnie ceny za dostarczony w III kwartale węgiel, doprowadziły do układu, ustalającego ceny na nieco niższym poziomie, aniżeli w II kwartale. Z tymczasowych sprawozdań wynika, że w sierpniu importowano 220 tys. ton węgla, z których 200 tys. ton węgla koksującego i 20 tys. ton antracytu. Import ze Stanów Zjednoczonych wyniósł 158 tys. ton.

"Daily Freight Register" /z 20.10.1952/ donosi, że 1/4 miliona górników japońskich rozpoczęło strajk żądając podwyżki płac o 100 procent. Należy liczyć się z ograniczeniem wydobycia o 80 procent.

Wiadomości z kapitalistycznego rynku ropy naftowej

NIEMCY ZACHODNIE

Niemcy zachodnie starają się obecnie o znaczne zwiększenie przetwórstwa ropy naftowej w kraju, opierając się w przeważającej mierze na surowcu importowanym. Jednym z głównych dostawców miałyby być - jak podaje BIKI - Iran, dla którego Niemcy zachodnie łącznie z firmami szwajcarską i włoską mają wybudować tankowce. Powyższa wiadomość odśladania częściowo cel ostatniej wizyty Schachta w Teheranie.

Firma "Deutsche Erdöl AG" oblicza aktualną zdolność produkcyjną naftowego przemysłu przetwórczego Niemiec zachodnich na 7 mln ton rocznie. Wg szacunków tej firmy w 1952 r. będzie przerabiane tylko 5,5 mln ton rocznie, w tej liczbie 1,6 mln ton ropy pochodzenia krajowego. Import benzyny w br. stanowić będzie 500 tys ton, natomiast wywóz wyniesie 250 tys ton benzyny i opałowego oleju bunkrowego. Przewiduje się, że w następnych latach eksport produktów naftopochodnych znacznie wzrośnie. W tym celu "rząd boński" projektuje podwyższenie opłat importowych na ropę naftową i jej produkty. W celu zwiększenia wydobywania ropy naftowej w kraju ustanowione ma być cło w wysokości 129 niem. marek zach. od tony ropy. Na produkty naftopochodne różnych rodzajów cło wynosić by miało 174 niem. marek zach. od tony. Wyjątek stanowią smary, które podlegać będą opłacie od 210 do 300 niem. marek zach. od tony w zależności od gatunku. W celu stworzenia bardziej dogodnych warunków dla eksportu produktów naftopochodnych, opłaty przywozowe będą zwracane w wypadku reeksportu przetworów otrzymanych z ropy zaimportowanej. Sumę opłat, podlegającą zwrotowi w ciągu roku ocenia się na 59,5 mln niem. marek zach. Ażeby uniknąć zmniejszenia dochodów w budżecie w związku ze zwrotem opłat celnych zwiększony będzie podatek na benzynę ze 190 marek do 286,5 niem. marek zach. od tony, na naftę /wykorzystywaną jako paliwo/ ze 110 do 140 niem. marek zach., na smary z 230 marek do 280, na benzol ze 198 do 240 niem. marek zach. Na gazolinę natomiast będzie zmniejszony ze 109 marek na 63 od tony, a olej opałowy będzie zwolniony zupełnie od opłat. Zmiana stawek importowych i podatków nie powinna w zasadzie spowodować zmian cen.

W pierwszej połowie 1952 r. handel zagraniczny produktami naftopochodnymi w Niemczech zachodnich przedstawiał się następująco:

	styczeń - czerwiec 1952	
	Import	Eksport
	/w tonach/	
Ogółem:	1.966.481	243.912
w tym:		
ropa naftowa	1.672.697	-
benzyna	21.680	136.850
olej napędowy	152.140	-
nafta	-	1.773
benzyna specjalna i wzorcowa	2.658	-
gaz płynny	626	2.582
smary	6.072	15.589
mazut	78.777	72.264
bitumen	23.093	9.426
smary stałe	84	95
wazelina	228	65
parafina i воск	2.757	502
koks naftowy	2.736	4.706
naftalen	-	60
główne oleje i brajstok	2.915	-
artykuły odpadowe	18	-

W Ł O C H Y

Jak informuje "New York Times" - 2 amerykańskie kampanie naftowe finansują poszukiwawcze prace wiertnicze na Sycylii do wysokości 3 mln £ . Kampanie te stworzyły towarzystwo pod nazwą "Mediterranean Oil Co.", które w najbliższym czasie rozpocznie wiercenie i eksploatację 2 szybów. Na terenie Sycylii przeprowadza wiercenia poszukiwawcze również Anglo-Irańskie Towarzystwo Naftowe, podczas gdy mniejsze angielskie i amerykańskie firmy przygotowują się dopiero do przystąpienia do prac w najbliższym czasie. Rząd włoski do tej pory utrzymywał w tajemnicy działalność zagranicznych towarzystw naftowych na terytorium swego kraju.

Zapotrzebowanie na ropę naftową Włochy pokrywają prawie w całości z importu. Przywóz ropy naftowej z obszaru szterlingowego w okresie pierwszych 5-ciu miesięcy 1952 r. zmniejszył się w porównaniu z tym okresem 1951 r. z 11,5 mlrd lirów włoskich na 10,2 mlrd lirów włoskich natomiast import ropy naftowej zakupywanej za dolary zwiększył się z 27,4 mlrd lirów włoskich do 43,0 mlrd włoskich w odpowiednim okresie. Wywóz produktów naftopochodnych z Włoch w okresie pierwszych 5 miesięcy w 1952 r. oceniono na 17,734 mln lirów włoskich w cenach fob, w tym /w mln lirów włoskich/ do Anglii i krajów Wielkiej Brytanii - 5.793, do Grecji - 2.053, do Indii i Pakistanu - 1.502, do Egiptu - 1.484, do Turcji - 918, oraz do krajów uczestniczących w EPU - na 2.079.

W okresie od stycznia do maja 1952 r. import ropy naftowej do Włoch wynosił:

	Ilość w tys ton	Suma w mlrd lirów włoskich /wg. cen cif/
Ogółem	3.867.0	53,2
w tym:		
Arabia Saudyjska	1.948.0	25,9
Pozostałe kraje półwyspu arabskiego	994,3	13,7
Irak	696,5	9,4
Wenezuela	149,0	2,3
Liban	51,9	0,8

Agencja Reuter podaje z Mediolanu, że w ciągu drugiej połowy 1952 r. Włochy zaimportują następujące ilości ropy naftowej z obszaru dolarowego: /w tys ton/ z Arabii Saudyjskiej - 1.830,4, z Wenezueli - 207,7, z USA - 24,0. Oprócz tego /w tys ton/ smaru - 26,0, smarów destylowanych dla produkcji oleju transformatorowego - 15,0 benzyny lotniczej - 4,2 i naf-ty - 10,0. Dla włoskiego naftowego przemysłu przetwórczego w okresie II półrocza br. postanowiono zaimportować 2.639,5 tys ton ropy naftowej. Oprócz obszaru dolarowego, ropa naftowa będzie importowana również z innych krajów.

Kraje Bliskiego i Środkowego Wschodu

W ostatnich latach na skutek zwiększenia zdolności przetwórczej przemysłów naftowych, wzrosła konsumpcja produk-tów naftopochodnych w krajach Bliskiego i Środkowego Wschodu jak ilustrują poniższe dane:

	1949 r.	1950 r.	1951 r. /w tys ton/
Egipt	2.490	2.710	3.170
Iran	780	840	1.000
Izrael	460	680	850
Irak	520	580	630
Liban i Syria	350	500	530
Transjordania	50	53	55

Wydobycie ropy naftowej w Arabii Saudyjskiej w sierpniu 1952 r. wynosiło 3.413 tys ton, we wrześniu - 3.310 tys ton podczas gdy w odpowiednim okresie poprzedniego roku wynosiło 3.501 tys ton i 2.406 tys ton.

W Kuweicie w sierpniu 1952 r. średnie wydobycie w ciągu doby stanowiło 97,6 tys ton.

Wg. oświadczenia tureckiego ministra rozwoju przemysłu - średnie wydobycie ropy naftowej na dobę południowo-wschod-niej części Turcji wynosiło 600 ton. W rejonie Ramandag doko-nano wierceń 17 szybów, z których czynnych jest 6 i w rejonie Garzan - 3 szybów, z których 2 są już eksploatowane.

Duże znaczenie dla gospodarki tureckiej przypisuje się nowopowstającemu przemysłowi przetwórczemu w Batmanie /Turcja/ o rocznej zdolności przetwórczej 275 tys ton. Zakłady produkcyjne zostaną oddane do użytku w połowie 1954 r. Wg. informacji agencji Reuter z Teheranu - Iran w najbliższym czasie rozpocznie eksport ropy naftowej do Turcji. Dostawy będą dokonywane drogą lądową; przypuszcza się, że wyniosą one ok. 10.000 ton miesięcznie.

Towarzystwo Irak Petroleum informuje, że transport ropy naftowej z terenu Kirkuk odbywa się głównie przez porty Tripolis /Liban/ i Banias /Syria/. We wrześniu przez oba porty przewieziono ogółem 1.662.462 ton ropy, co w stosunku rocznym stanowi 20 mln ton. W sierpniu przez port Banias wywieziono 823 tys ton i przez port Tripolis 555 tys ton. Pierwsze wysyłki ropy z pól naftowych Kirkuk były dokonane przez Fao Terminal /Zatoka Perska/ w grudniu ubiegłego roku.

Plany mobilizacji ropy naftowej krajów Paktu Półn.-Atlantyckiego

Jak podaje agencja Reuter z Paryża - Komitet do Spraw Ropy Naftowej dla krajów Paktu Północno-Atlantyckiego rozpatruje obecnie plany i projekty, które mają na celu "zabezpieczyć sprawiedliwy rozdział ropy naftowej tak w okresie pokoju, jak i wojny, między 14 krajami -uczestnikami Paktu".

Komitet rozpatruje następujące zagadnienia: ilość ropy naftowej koniecznej w obecnym okresie krajom Bloku Północno-Atlantyckiego; zapotrzebowanie na ropę naftową w warunkach "nadzwyczajnej sytuacji"; jakie powinny być zapasy obecnie, a jakie w okresie wojny; rozdział ropy naftowej w okresie wojny i w okresie pokoju.

Komitet przewiduje, że konkretny program będzie opracowany w styczniu 1953 r.

Zmiany cen ropy jako paliwa bunkrowego

W europejskich i śródziemnomorskich portach "Esso Export Co." zniża ceny na opałowy olej bunkrowy, oraz na olej napędowy w przybliżeniu na 21 - 32 zł za barykę.

Zniżkę cen tłumaczy się ostatnim zmniejszeniem stawek frachtowych przez Londyński Komitet Brokerów dla Transportu Ropy Naftowej. Nowe ceny ilustruje poniższa tabela: /w szylingach za brutto ton/

	ropa jako paliwo bunkrowe	olej napędowy	średni olej na- pędowy
Havre 1/ Londyn, Liverpool, Hamburg, Amsterdam, Antwerpia	115 157,5	232,25 236,0	275,5 280,0

Sztokholm	171,0	249,5	2/
Kopenhaga	161,5	240,0	184,0
Neapol	161,0	2/	283,5
Alger	154,5	233,0	277,0
Port Said	156,0	234,5	278,5
Tenerif	143,0	221,5	265,0

- 1/ za tonę metryczną
- 2/ dostawy paliwa będą następować w miarę otrzymywanych zamówień.

Przy dostawach wg. cen kontraktowych, ceny na opałowy olej bunkrowy będą niższe od wymienionych w kontraktach o 10 sh na brutto tonie, z wyjątkiem cen w Havrze, gdzie różnica ta stanowi 9,83 sh na tonie.

Natomiast w portach północno-amerykańskich "Esso Export Corporation" zapowiada wyższkę cen bunkrowego oleju napędowego o 5 ¢ na baryłkę. Jednocześnie mają być wprowadzone niższe opłaty celne na ropę importowaną.

Opłaty celne na ciężki olej opałowy mają być zniżone o połowę t.j. do 5,25 ¢ za baryłkę. Linie Żeglugowe zwróciły się do przedstawicieli Esso Export Corporation o wyjaśnienie, dlaczego przy obniżeniu opłat importowych ma być podwyższona cena na ropę bunkrową.

Rozwój przemysłu naftowego w Chińskiej Republice

Ludowej

W ciągu trzyletniego istnienia Chińskiej Republiki Ludowej znacznie rozwinął się krajowy przemysł naftowy. Geologiczne prace poszukiwawcze w 1952 r. zwiększyły się 2 1/2-krotnie, w porównaniu z największymi osiągnięciami w okresie przed oswobodzeniem.

Wzrosło wydobycie ropy naftowej, a przeróbka jej włączając w to ropę zaimportowaną zwiększyła się 7-krotnie.

Równocześnie dokonano znacznych ulepszeń technicznych w wydobywczym i przetwórczym przemyśle naftowym. Wszystkie nowe maszyny i urządzenia wiertnicze otrzymano z krajów braterskich - Związku Radzieckiego, Czechosłowacji, Niemieckiej Republiki Demokratycznej. W kraju rozpoczęto produkować dwadzieścia kilka rodzajów części zapasowych do maszyn przemysłu naftowego.

W odpowiedzi na wezwanie Mao-Tse-Tunga pracownicy przemysłu naftowego przystąpili do współzawodnictwa w zakresie zwiększenia wydobycia ropy naftowej i wydajności pracy. W 1951 roku dali oni krajowi ponad plan 180 mlrd yen. W bieżącym roku walczą o to, aby gospodarce narodowej dać 300 mlrd yen.

Koszt własny benzyny w pierwszej połowie 1952 r. zmniejszył się o 20% w stosunku do 1951 r., koszt prac wiertniczych - o 16%. Pracownicy przemysłu naftowego przekraczają stare,

techniczne normy i zwiększają wydajność produkcji. W pomyślnym rozwoju przemysłu naftowego wielką rolę odegrała braterska pomoc radzieckich specjalistów. Zastosowanie metod radzieckich pozwala na przeprowadzenie wierceń również w warunkach zimowych. Wydobyte ropy naftowej w 1953 r. wzrosło 4-krotnie w stosunku do bieżącego roku. W celu zwiększenia eksploatacji szybów naftowych w północno-zachodnich Chinach postanowiono w 1954 r. wybudować kolej.

Liczba wyszkolonych kadr dla przemysłu naftowego zwiększyła się 4-krotnie w porównaniu z okresem przed powstaniem Chińskiej Republiki Ludowej. 500 byłych robotników pracuje obecnie jako technicy. W tym roku przemysł naftowy otrzymał ok. 300 specjalistów z wyższym wykształceniem. Z każdym dniem polepszają się warunki bytowe i położenie materialne pracowników przemysłu naftowego.

/Wg. BIKI i Financial Times/

Wytwory pochodzenia mineralnego

Obroty zagraniczne cementem portlandzkim w Belgii-Luksemburgu

	I kw. 1952		kwiecień 1952	
	w tys. ton	w tys. Fr. b.	w tys. ton	w tys. Fr. b.
<u>Eksport</u>	264 716	170 245	115 463	73 182
w tym:				
W. Brytania	220	154	21 381	14 761
Kongo Belg.	28 053	20 090	10 642	7 494
Brazylia	14 293	9 920	270	204
Izrael	199	190	-	-
Indonezja	30 807	20 253	8 645	5 968
Holandia	101 678	56 842	51 319	27 996
Francja	17 717	11 875	562	383
<u>Import</u>	47	78	34	63
w tym:				
Francja	34	55	2	2
Holandia	13	23	5	12

ANA - 15.X.1952.

Przemysł cementowy Izraela

Rozbudowa przemysłu cementowego w Izraelu umożliwiła eksport niewielkich ilości cementu. Zakłady w Nesher wyeksportowały pierwsze 3.000 ton cementu do Turcji, Malty i Abisynii.

ANA - 15.X.1952.

Import ceramiki zdobionej do W. Brytanii

Brytyjskie Ministerstwo Handlu podało do wiadomości w dniu 21 października, że zdobione zastawy stołowe i inne wyroby ceramiczne będą mogły być znowu importowane do Wielkiej Brytanii, poczynając od 1 stycznia 1953 r.

Komunikat ten zawiera trzy istotne zastrzeżenia, które usuwać powinny niebezpieczeństwo konkurencji ceramiki zagranicznej w stosunku do produkowanej w kraju, tak jak to miało miejsce przed wojną.

W celu uniknięcia wzrostu wydatków nieszterlingowych, import został ograniczony do krajów OEEC i niektórych innych. Japonia i Czechosłowacja, które przed wojną dostarczały duże ilości taniej ceramiki, zostały tu wyłączone.

Drugie zastrzeżenie dotyczy udzielania licencji indywidualnym importerom, gdzie - jako poziom podstawowy dla ustalenia wysokości licencji - brany będzie pod uwagę import ceramiki niezdobionej w poprzednim okresie. Import ceramiki nie-

zdobionej przedstawiał ostatnio wartość £ 100.000 w stosunku rocznym.

Dalsze wreszcie ograniczenie stanowi odwołanie przez Ministerstwo Handlu obowiązującej dotychczas "open general licence" dla importu ceramiki niezdobionej i wyznaczenie na jej miejsce pojedynczej kwoty na import ceramiki wszelkiego rodzaju. Kwota ta ważna będzie na okres pierwszej połowy 1953 r., a wysokość jej ogłoszona będzie później.

Dzięki tym środkom zaradczym, wysiłki w kierunku zwiększenia eksportu ceramiki brytyjskiej nie powinny osłabnąć, co mogłoby nastąpić w wypadku konieczności zwalczania konkurencji zagranicznej na rynku wewnętrznym.

Wysokość cła importowego od ceramiki zdobionej nie została dotychczas podana. Obecnie cło importowe od ceramiki niezdobionej wynosi 25 sh za cwt.

Uważa się, że niewielka tylko ilość spośród dopuszczonych do importu krajów - w tym Belgia, Włochy, Francja i Szwecja - będzie starała się wykorzystać nowe możliwości eksportu. Ceny żądane przez te kraje nie będą przypuszczalnie znacznie różniły się od cen brytyjskich.

Otwarcie rynku krajowego dla importowanej ceramiki zdobionej nie było niespodzianką, wobec uprzedniego zezwolenia producentom brytyjskim na sprzedaż zdobionej ceramiki na rynku wewnętrznym.

The Financial Times - 23.X.52.

Eksport wyrobów ceramicznych i szklanych z Niemiec zachodnich do Stanów Zjednoczonych i Kanady

Eksport wyrobów ceramicznych z Niemiec zachodnich do Stanów Zjednoczonych w pierwszej połowie 1952 r. osiągnął wartość \$ 1.575 mln. wobec \$ 1.720 mln. w pierwszej połowie 1951 r. oraz \$ 2.154 mln. w drugiej połowie 1951 r. Spadek eksportu zaznaczył się szczególnie silnie w pierwszym kwartale 1952 r., w którym średnia miesięczna jego wartość wynosiła zaledwie \$ 235.000.

Eksport wyrobów ze szkła do Stanów Zjednoczonych natomiast silnie wzrósł, a mianowicie z \$ 1.832 mln. w pierwszej połowie 1951 r. do \$ 2.376 mln. w drugiej połowie i do \$ 3.452 mln. w pierwszej połowie 1952 r. Na utrzymanie się tendencji wzrostu eksportu wyrobów ze szkła w 1952 r. wskazuje fakt, że podczas gdy w I kwartale b.r. przeciętna miesięczna wartość eksportu wynosiła \$ 481.000, to w II kwartale osiągnęła ona już \$ 670.000.

Udział wyrobów ze szkła w ogólnym eksporcie z Niemiec zachodnich do Stanów Zjednoczonych wynosił w pierwszej połowie 1952 r. 32,9%, zajmując tym samym pierwsze miejsce, a udział wyrobów ceramicznych wynosił 12,4%.

Eksport wyrobów ze szkła z Niemiec zachodnich do Kanady wzrósł w pierwszej połowie 1952 r. do \$ 372.000 wobec \$ 205.000 w drugiej połowie 1951 r. i \$ 168.000 w pierwszej połowie 1951.

Eksport wyrobów ceramicznych wykazywał natomiast tendencje spadkowe. Wartość jego obniżyła się z \$ 288.000 w pierwszej połowie 1951 r. do \$ 281.000 w drugiej połowie 1951 r. i do \$ 207.000 w pierwszej połowie 1952 r. Wydaje się jednak, że tendencja spadkowa uległa już zahamowaniu, gdyż średnia miesięczna wartość eksportu, która w I kwartale 1952 r. wynosiła \$ 24.000, podniosła się w II kwartale do \$ 45.000.

ANA - 18.X.1952 r.

Kanada domaga się podwyżki cła importowego od szkła

Kanadyjski przemysł szklany uskarża się na obniżkę cel importowych, w wyniku której znalazł się on w ciężkiej sytuacji. Skarga ta uzasadniona jest tym, że ceny szkła importowanego z Polski i Czechosłowacji są o 20% do 25% niższe od cen wyrobów ze szkła produkcji kanadyjskiej.

ANA - 11.X.1952 r.

Ograniczenie w imporcie szkła do Egiptu

Rząd egipski opublikował obszerną listę towarów luksusowych i półluksusowych, których przywóz ze wszystkich krajów, nie mających umów płatniczych z Egiptem, wymaga uzyskania licencji importowych. Lista ta obejmuje m.in. szklanki, flakony, perły ze szkła i inne wyroby ze szkła. Ograniczenia te dotkną w pierwszym rzędzie Wielką Brytanię, Australię i Włochy.

ANA - 18.X.1952 r.

Kauczuk, chemikalia

Wiadomości z międzynarodowego rynku kauczuku

W drugiej połowie października na londyńskiej giełdzie kauczukowej panowały tendencje nieregularne, jednakże z przewagą tendencji wzrostowych. Cena ESS nr 1 /natychmiast/, mimo ciągłych wahań, podniosła się w tym czasie o około 1 1/4 d na lb do poziomu 23 d za lb /notowanie z 30.X.br./.

Ta poprawa sytuacji na rynku przypisywana jest wiadomościom o zamierach rządu amerykańskiego odnowienia zapasów strategicznych kauczuku - z jednej strony oraz ogłoszonymi ostatnio danymi statystycznymi odnośnie kauczuku - z drugiej strony. Według danych International Rubber Study Group, światowa produkcja kauczuku naturalnego spadła ze 157.500 long ton w lipcu na 142.500 long ton w sierpniu b.r., gdy jednocześnie konsumpcja tegoż surowca zwiększyła się ze 105.000 long ton na 112.500 long ton. W kapitalistycznych kołach handlowych przypuszcza się, że to polepszenie sytuacji będzie trwałe i na rynku nastąpi pewna stabilizacja, zwłaszcza, że ceny kauczuku naturalnego są obecnie konkurencyjne w stosunku do cen kauczuku syntetycznego. W związku z tą sytuacją zwiększa się zainteresowanie mające rozpocząć się w Londynie w dniu 5 stycznia p.r. konferencją Komitetu Roboczego International Rubber Study Group. W kołach handlowych wzrasta nadzieje, że tym razem, w przeciwieństwie do dotychczasowych nieudanych prób, obrady dadzą konkretne wyniki i możliwe będzie zawarcie układu międzynarodowego, dotyczącego regulacji cen i podaży kauczuku naturalnego.

W chwili rozpoczęcia konferencji IRSG będą już znane prowizoryczne dane statystyczne odnośnie produkcji, konsumpcji i stanu zapasów kauczuku w 1952 r. Jeśli chodzi o cenę, to przypuszczalnie średnia roczna za RSS nr 1 wyniesie zaledwie 30 d za lb, podczas gdy w 1951 r. przeciętna ta wynosiła prawie 51 d za lb. Produkcja obu największych dostawców światowych kauczuku naturalnego - Indonezji i Malajów - spadnie prawdopodobnie w roku bież. poniżej poziomu zeszłorocznego. Zasadniczą przyczyną tego spadku będzie obniżenie się ceny na skutek zaprzestania zakupów na zapasy strategiczne przez USA co spowodowało zmniejszenie produkcji kauczuku przez drobnych wytwórców.

Celem ułatwienia pracy styczniowej konferencji IRSG, wysunięta została sugestia urządzenia w stolicy Indonezji, Dżakarcie specjalnego spotkania przedstawicieli malajskiego i indonezyjskiego przemysłu kauczukowego w celu ustalenia wspólnej polityki na nadchodzących obradach. Dotychczas nie

ustalono daty takiego spotkania.

Jak wiadomo, podczas ostatniego bezowocnego zebrania Komitetu Roboczego IRSG w sierpniu b.r. rozpatrywane były głównie dwa projekty stabilizacji rynku kauczukowego. Delegaci malajscy proponowali tylko utworzenie systemu zapasów buforowych, podczas gdy przedstawiciele Indonezji pragnęli zawarcia wielostronnego porozumienia, połączonego również z systemem zapasów buforowych. Uzgodnienie wspólnej podstawy Malajów i Indonezji jest, zdaniem kół zainteresowanych, możliwe i ułatwiłoby pracę konferencji styczniowej. Wiadomo jednak, że istotną przyczyną fiaska wszystkich dotychczasowych prób uregulowania kapitałistycznego rynku kauczuku był nie tyle brak porozumienia między producentami, ile zasadnicza sprzeczność interesów między producentami z jednej strony, a konsumentami, zwłaszcza Stanami Zjednoczonymi, z drugiej strony. Przysłowiową kością niezgody jest tu zwłaszcza subsydiowanie przez rząd amerykański produkcji państwowych fabryk kauczuku syntetycznego, co pozwala na utrzymanie niskich cen kauczuku syntetycznego, a tym samym przyczynia się do obniżania ceny kauczuku naturalnego. Tymczasem oficjalni przedstawiciele USA twierdzą zazwyczaj, że pragną stabilizacji rynku kauczuku, ale jednocześnie odnoszą się niechętnie do kwestii ustanowienia podstawowej interwencyjnej ceny /minimalnej/ na kauczuk naturalny.

Przedstawiciele Anglii i kolonii angielskich w Komitecie Roboczym IRSG borykają się - zdaniem angielskiego Financial Times - z rozmaitymi problemami administracyjnymi, które nierozzerwalnie połączone byłyby z jakimkolwiek systemem regulacji rynku kauczuku i usiłują opracować projekt, który zabezpieczyłby kapitałistyczny rynek kauczuku zarówno przed większymi nadwyżkami, jak i poważniejszymi brakami w podaży.

Jest rzeczą jasną, że wszystkie te wysiłki państw producentów i eksporterów, w celu utworzenia międzynarodowego porozumienia kauczukowego, dadzą rezultat tylko w wypadku zgody USA na przystąpienie do takiego porozumienia.

Wg Reuter /Wiadomości giełdowe/

15.X. - 30.X. 1952 r.

Financial Times - 10.X.52 r. i

21.X.52 r.

M A L A J E

W najbliższych dniach oczekiwane jest na Malajach opublikowanie nowych przepisów w sprawie pakowania i przewozu kauczuku naturalnego, eksportowanego z portów malajskich. Nowe przepisy, opracowane przez Radę Kontroli nad Eksportem Kauczuku, mają przeciwdziałać sprzedaży za granicę gatunków kauczuku, nie odpowiadających specyfikacji oznaczonej na opakowaniu. W wypadku naruszenia omawianych przepisów przez eksporterów kauczuku, przewidziana jest możliwość cofnięcia im licencji wywozowych.

Opracowanie nowych, zastrzonych przepisów spowodowane zostało skargami odbiorców, a zwłaszcza przemysłowców japoń-

skich, na niską jakość otrzymywanego kauczuku malajskiego.

Wprowadzenie omawianych przepisów będzie również czynnikiem, który ma wzmocnić konkurencyjność kauczuku naturalnego w stosunku do kauczuku syntetycznego.

Wg BIKI z 9 i 14.X.1952 r.

I N D O N E Z J A

W Indonezji, w związku z pogłoskami o mającej nastąpić dewaluacji rupii indonezyjskiej, miało miejsce szereg transakcji o charakterze spekulacyjnym, wskutek czego ceny kauczuku naturalnego utrzymują się tam na wyższym poziomie, niż ceny na rynkach innych krajów producentów i eksporterów tego surowca.

Wg BIKI z 14.X.52 r.

C E J L O N

Jak donoszą z Colombo, w toku rokowań, prowadzonych w Pekinie przez cejlońską misję handlową w sprawie zawarcia długoterminowego układu handlowego, Chiny Ludowe zaproponowały Cejlonowi kupno 50.000 ton kauczuku cejlońskiego rocznie po bardzo korzystnych cenach. Chiny skłonne są nawet zakupić całą 5-letnią produkcję kauczuku na Cejlonie w zamian za odpowiednie dostawy ryżu po niskich cenach.

Wg Reuter - 18.X.52 r.

U. S. A.

Rzecznik amerykańskiego Stowarzyszenia Producentów Wyrobów Gumowych zaprzeczył ostatnio jakoby podejmowane były w USA jakieś specjalne próby w kierunku zwiększenia konsumpcji kauczuku naturalnego. Jego zdaniem, producenci amerykańscy siłą rzeczy będą zużywać obecnie zwiększone ilości kauczuku naturalnego w związku z jego atrakcyjną ceną. Kauczuk RSS nr 1 sprzedawany był ostatnio na wolnym rynku amerykańskim po 26 1/4 ¢ za lb, jednakże już RSS nr 3 i niższe gatunki oraz gatunek Ambers sprzedawane są poniżej 23 ¢ za lb, tj. oficjalnej ceny kauczuku syntetycznego GR-S. Zdaniem kół zainteresowanych, te niskie ceny kauczuku naturalnego spowodować mogą wzrost konsumpcji kauczuku naturalnego w USA do 50% ogólnego zużycia kauczuku. Zwiększenie się konsumpcji kauczuku naturalnego w stosunku do całej konsumpcji kauczuku zaobserwować można już obecnie. O ile w sierpniu b.r. konsumpcja tego kauczuku stanowiła w USA, podobnie jak i w poprzednich miesiącach b.r., zaledwie 35% całego zużycia, to we wrześniu i październiku wyniosła ona - według przypuszczeń sfer zainteresowanych - około 40%. W związku z tym ocenia się, że miesięczna konsumpcja kauczuku naturalnego w USA wzrośnie obecnie o 10.000 long ton miesięcznie /miesięczna konsumpcja kauczuku naturalnego i syntetycznego w USA wynosi ponad 100.000 long ton miesięcznie/. Zwraca się przy tym uwagę, że począwszy od lipca nastąpi spadek produkcji kauczuku syntetycznego w USA. Produkcja ta utrzymuje się obec-

nie na rocznym poziomie 660.000 long ton /majowe szacunki na 1952 r. mówiły o 825.000 long ton, a w I półroczu bież. roku produkcja ta osiągnęła 433.175 long ton/.

Należy tu dodać, że na przeszkodzie przejściu w większym stopniu na konsumpcję kauczuku naturalnego stoi m.in. również konieczność przystosowania do tego rodzaju surowca urządzeń szeregu fabryk amerykańskiego przemysłu gumowego, nastawionych obecnie na produkcję wyrobów z kauczuku syntetycznego.

Zdaniem wiceprzewodniczącego B.F. Goodrich Tire and Rubber Corp., w ciągu najbliższych kilku lat światowy popyt na kauczuk naturalny i syntetyczny będzie odpowiadał podaży. Jego zdaniem - tegoroczna konsumpcja kauczuku w USA wyniesie ogółem 1.250 tys. ton, w tym prawie połowa kauczuku naturalnego. W roku przyszłym konsumpcja ta podniesie się - według jego oceny - do 1.600 tys. ton. Ceny kauczuku naturalnego ustabilizują się - według niego - na obecnym poziomie. Również ceny kauczuku syntetycznego mają utrzymać się na poziomie obecnych cen rządowych, pomimo projektowanego przejścia produkcji tego kauczuku w USA w ręce prywatne.

Jako pierwszy krok w kierunku sprzedaży 26-ciu amerykańskich państwowych fabryk kauczuku syntetycznego w ręce prywatne, Reconstruction Finance Corporation postanowiła przeprowadzić nową ocenę wartości tych zakładów. Decyzja ta powzięta została na życzenie firm, zainteresowanych w kupnie powyższych fabryk. Budowa tych zakładów, przeprowadzona 10 lat temu, kosztowała 750.000.000 dolarów. Po wybuchu wojny koreańskiej zakłady te zostały w znacznym stopniu wyposażone w nowe maszyny. Jak wiadomo, program sprzedaży omawianych fabryk w ręce prywatne ma być przedstawiony prezydentowi USA do 1-go marca 1953 r.

Financial Times z 22.X.52

Reuter - 13.X.52

BIKI - 7.X.52

C H E M I K A L I A

Siarka

Komitet dla spraw siarki przy t.zw. Międzynarodowej Konferencji Surowcowej ogłosił dodatkowe przydziały siarki surowej na II półrocze 1952 r. Ogłoszone dane świadczą o wzroście możliwości wywozowych z pewnych krajów eksportujących, głównie zaś Ameryki Łacińskiej. Dotychczasowe przydziały siarki pozostawiały pewne ilości w rezerwie na t.zw. "nieprzewidziane okoliczności". Obecnie rezerwa ta została rozdzielona. Zgodnie z zaleceniami Komitetu, przydziały otrzymały następujące państwa: Brazylia - 6800 ton, Argentyna - 6500 ton, Francja - 4300 ton, Indie - 3000 ton, Filipiny - 3000 ton, Finlandia - 1300 ton, Urugwaj - 600 ton. Ogółem rozdzielono 29.800 ton surowej siarki, przy czym oprócz przydziału, brane były pod uwagę dodatkowe kwoty eksportowe Chile, Norwegii i Meksyku, wynoszące odpowiednio 16.500 ton, 3900 ton i 700 ton.

Włoski urząd dla spraw siarki podwyższył ostatnio cenę siarki surowej. Cena siarki eksportowej za granicę podniesiona została z 59.300 lirów na 62.000 lirów za tonę.

Wg Reutera 21.X.52

Financial Times - 21.X.52

Neue Zürcher Zeitung - 16.X.52

Barwniki

W Paryżu utworzone zostało międzynarodowe stowarzyszenie firm produkujących barwniki dla przemysłu tekstylnego. Do zadań tej nowej organizacji należy m.in. organizowanie osobistego kontaktu członków stowarzyszenia, wymiana doświadczeń i obrona interesów przemysłu barwników na rynkach światowych. Do omawianego stowarzyszenia należą już: Francja, Niemcy zachodnie, Belgia, Włochy, Austria, Szwajcaria i Holandia. Siedzibą nowopowstałego stowarzyszenia ma być Paryż.

Produkcja barwników w USA w 1951 r. wyniosła 84.000 ton, t.zn. była o 5% mniejsza niż w 1950 r. W omawianym czasie sprzedaż barwników zmniejszyły się o 15% co do ilości i o 9% co do wartości. Udział barwników kadziowych ogólnej produkcji barwników wyniósł 36,5% t.zn. produkcja ich osiągnęła 30.000 ton / w 1950 r. - 25,6 tys. ton/. Znacznie zmniejszyła się produkcja barwników kwasowych, a mianowicie z 9,8 tys. ton na 8,0 tys. ton - odpowiednio.

Produkcja barwników w Japonii w roku 1951/52 /kończącym się 31 marca/ wyniosła 14.720 ton w porównaniu z 12.420 ton 1950/51 r. Eksport natomiast zmniejszył się w omawianym okresie z uprzednich 2.365 ton na 899 ton. Obniżył się zwłaszcza wywóz barwników japońskich do Hong-Kongu, Indii i Pakistanu.

Wg BIKI z 7.X.52

14.X. " "

Farmaceutyki

Wartość eksportu artykułów farmaceutycznych w Niemiec zachodnich zmniejszyła się z 90 mln. DM za I półrocze 1951 r. na 74 mln. DM w I półr. 1952 r. Eksport tych artykułów z Niemiec zachodnich do Ameryki Płn. i Srodk. zmniejszył się o 50%, a do Ameryki Płd. - o 75%.

Wg BIKI z 16.X.52 r.

Wiadomości z międzynarodowego rynku chemikali

A N G L I A

Pod koniec II dekady października sytuacja na angielskim rynku chemikali była na ogół pomyślna dla producentów i sprzedawców. Większość angielskich konsumentów nabywała ciężkie chemikalia w ramach kontraktów na stałe dostawy. Została również zrealizowana pewna ilość nowych zamówień. Popyt krajowy poprawił się zdecydowanie, chociaż transakcje były jeszcze

niewielkie. Największą poprawę zanotowano w dziale barwników i chemikaliów dla przemysłu tekstylnego. Obróty chemikaliami, używanymi w przemyśle garbarskim i przemyśle wyrobów gumowych, były wyjątkowo małe. Natomiast nawozy sztuczne i inne chemikalia rolnicze nabywane były w normalnych, z punktu widzenia sezonowości, ilościach. Tendencja na rynku farmaceutyków była utrzymana. Jeśli chodzi o transakcje eksportowe, to rzeczą charakterystyczną było, że sprzedaż na rynki dolarowe były mniejsze, niż na inne rynki, na których ceny angielskie były bardziej konkurencyjne. Ze względu na zbliżający się sezon, oczekiwane jest wzmożenie eksportu smoły pogazowej. Obróty olejem krezotowym utrzymywane na normalnym poziomie. Utrzymuje się znaczny popyt na wysokogatunkowy meta-krezol.

W dniu 15 września miał przybyć do Chin pierwszy statek z ładunkiem angielskich chemikaliów i farmaceutyków o wartości ok. \$ 700.000, wysłany z Liverpoolu na podstawie porozumienia, osiągniętego na kwietniowej moskiewskiej konferencji gospodarczej.

Produkcję i konsumpcję nawozów sztucznych w Anglii w I-ym półroczu 1951 r. i 1952 r. przedstawia poniższe zestawienie:

<u>I półrocze</u>		
	1951 r.	1952 r.
	/ w tys. ton/	
<u>Nawozy sztuczne</u>		
<u>/Wg zawartości azotu/</u>		
Produkcja	133,4	152,6
Konsumcja	133,3	105,3
<u>Nawozy mieszane</u>		
Produkcja	1139,0	639,0
Konsumcja	1488,6	936,5
<u>Sole potasowe</u>		
<u>/Wg zawartości K₂O/</u>		
Konsumcja	136,2	80,6 1/
<u>Fosfaty naturalne</u>		
Konsumcja	463,1	421,8
Zapasy na koniec VI.	401,4	570,5

1/ styczeń - maj.

Wg Reuter - 20.X.52
 Chemical and Engineering News
 15.IX.52
 Biki - 11.IX.52

U. S. A.

Ministerstwo Handlu Stanów Zjednoczonych ustanowiło kwotę eksportową na siarczany miedzi na IV kw.b.r. Kwota ta wynosi 11,3 tys. ton. Kwota na III kwartał wynosiła 10,4 tys.

ton, a na II kwartał - 8,2 tys. ton. Zezwolenie na eksport dodatkowych ilości siarczanu miedzi będą zaliczane na rachunek specjalnej kwoty.

Wg Biki - 16.X.52

FRANCJA

Cena siarczanu miedzi we Francji obniżona została ze 138 fr.fr. na 118 fr.fr. za 1 kg. /bez podatku/. Nowa cena weszła w życie z dniem 9.X.br.

Wg BIKI - 18.X.52 r.

NIEMCY ZACHODNIE

Produkcja niektórych chemikalii i nawozów sztucznych w Niemczech zachodnich w I półroczu 1951 r. i 1952 r. przedstawia poniższa tabelka:

	I półrocze	
	1951 r.	1952 r.
	/w tys.ton/	
Nawozy azotowe /wg.zawartości azotu/	235,4	295,0
Sole potasowe /wg.zawartości K_2O /	535,0	635,0
Nawozy fosforowe /wg.zawartości P_2O_5 /	181,7	224,9
Węglik wapnia	335,6	363,8
Soda kaucynowana /wg.zawartości Na_2CO_3 /	410,8	309,5
Soda kaustyczna /wg.zawartości $NaOH$ /	187,0	186,4

Wg Biki z 7.X.52.

Eksport produktów chemicznych z Wielkiej Brytanii

W pierwszej połowie października angielski Financial Times poświęcił wiele miejsca na omówienie rozwoju powojennego eksportu produktów chemicznych z W.Brytanii. Jak stwierdza Financial Times, eksport produktów brytyjskiego przemysłu chemicznego wykazywał w latach powojennych systematyczny - i obok artykułów przemysłu konstrukcyjnego - najszybszy wzrost, przyczyniając się do zmniejszenia deficytu bilansu handlowego Anglii. Pomimo wzrastających trudności eksportowych i kurczących się rynków zbytu, co można zaobserwować od kilkunastu miesięcy w dziedzinie szeregu produktów przemysłu lekkiego, eksport chemikalii brytyjskich nadal wykazuje tendencję wzrostu, rywalizując z powodzeniem z zachodnio-niemieckim przemysłem chemicznym, starającym się odzyskać utracone w pierwszych latach powojennych swe tradycyjne rynki zbytu.

Poniższe cyfry wykazują wartościowy wzrost eksportu chemikalii z Anglii:

<u>rok</u>	<u>tys.£</u>	<u>rok</u>	<u>tys.£</u>
1947	67.426	1950	107.499
1948	83.670	1951	142.692
1949	86.063	1952	145.000 /szacunek/

Przy uwzględnieniu zaszkiej w międzyczasie zmiany cen, wolumen angielskiego eksportu chemikalii w 1951 r. wyniósł, zgodnie z oficjalnymi danymi angielskiego Ministerstwa Handlu, 190 % poziomu z 1947 r.

Poniższe zestawienie przedstawia geograficzne rozbitcie angielskiego eksportu chemikalii w latach 1949 - 51 i I półroczu 1952 r.:

	<u>1949</u>	<u>1950</u>	<u>1951</u>	<u>1952 r.</u>
	<u>/w tysiącach £/</u>			<u>I półr.</u>
<u>Obszar dolarowy</u>	4920	13053	18520	9348
w tym:				
USA	1920	5910	11326	5430
Kanada	1812	3903	4839	1689
inne rynki dol.	1188	3240	2355	2229
<u>Obszar szterlingowy</u>	44220	49908	69300	37770
w tym:				
kraje szterl.				
Imp. Brytyjsk.	22836	27204	38400	21744
<u>Nie-szterlingowe</u>				
<u>kraje OEEC i ich</u>				
<u>posiadłości</u>	18804	22184	27696	13791
<u>Nie-dolarowe kraje</u>				
<u>półkuli zachodniej</u>	6620	9156	9912	4104
<u>Europa Wschodnia</u>	2060	2216	3288	1962
<u>Inne obszary</u>	8472	7982	13976	8867
<u>Ogółem</u>	86100	107499	142692	75842

Towarową strukturą angielskiego eksportu chemikalii wykazuje niżej umieszczona tabela:

	<u>1948</u>	<u>1949</u>	<u>1950</u>	<u>1951</u>	<u>1952 r.</u>
					<u>/stycz.-sierp./</u>
<u>Chemikalia</u>					
<u>/inne niż lekarstwa</u>					
<u>i barwniki/</u>	46500	45900	60500	79400	56300
w tym:					
siarczan amonu	3800	4900	5400	9000	5990
azotan amonu	2500	1900	1600	1800	1080
benzol	-	-	1630	5900	3390
siarczan miedzi	1000	1600	2700	3100	3490

	1948	1949	1950	1951	1952r. /stycz.- sierp./
środki oczyszcz.	-	-	800	1400	980
środki dezynfekcyjne i owadobójcze	4000	3300	3700	5900	4570
oleów tetrastylowy	1700	2200	2900	2400	1600
sól	1400	1500	1900	2400	1700
węgiel i dwuwęgiel sodu	3100	2000	2700	4500	2600
soda kaustyczna	3300	2800	4400	4500	3700
olej krocotowy	1700	1500	1500	1700	1200
<u>Lekarstwa i farmaceutyki</u>	15700	18400	22300	33000	21800
w tym:					
penicylina	2000	2700	3800	6800	2300
<u>Barwniki</u>	8500	10000	10800	10600	5900
<u>Farby i lakiery</u>	12800	11800	14000	19700	12100
Ogółem	83500	86100	107500	142700	96200
<u>Materiały plastyczne</u>	...	5200	9100	16300	9800

Wg Financial Times 13.X.52
Report on Overseas Trade -
sierpień 52.

Drzewo i napier

Sytuacja na kapitalistycznym rynku tarcicy iglastej

Z końcem sierpnia br. na rynku angielskim - gdy z ogólnej imprterów kwoty tarcicy iglastej na rok 1952 niewiele już pozostało - ogólna uwaga zwróciła się na rok przyszły. Perspektywy nie były jasne, ponieważ wiadomo było tylko, że będzie można zaimportować co najmniej 500 tys stds, ale ewentualna dalsza kwota była zupełnie niewiadoma. Że tego rodzaju stan rzeczy nie wpływał wyłącznie z negatywnej postawy rządu było faktem ogólnie uznanym. Ale równocześnie nie oznaczało to bynajmniej, że sytuacja nie wzbudza ogólnego krytycyzmu. Wiadomo było że w obecnych warunkach ekonomicznych nie było dla rządu zadaniem najłatwiejszym powziąć ostateczną decyzję. Stąd też panowało ogólne przeświadczenie, że ostateczna kwota importowa kształtować się będzie o wiele poniżej poziomu 1 mln stds, który był tak ostro krytykowany w latach poprzednich.

Oświadczenie rządowe o pierwszej kwocie w wysokości 500 tys stds wywołało zgoła odmiennie skutki niż to leżało prawdopodobnie w jego założeniach. Zamiast bowiem spowodować niższe ceny niż te które notowano od czerwca br. - stwierdzono zupełnie odmienną tendencję. Załadowcy którzy z rezygnacją gotowi byli przyjmować niższe ceny jako alternatywy wobec redukcji produkcji lub nawet zamykania tartaków - przywitani z uznaniem pomyślniejsze perspektywy. Spostrzegli bowiem, że chociaż wprawdzie nie ma dużych nadziei na poważniejsze załadunki w roku bieżącym, ale zato importerzy przejawiają wiele gorliwości w zakupach z dostawą na wczesne miesiące roku przyszłego.

Tego rodzaju gorliwość bezsprzecznie nie była najlepszą taktyką ze strony importerów brytyjskich. Niemniej jednak handel bardzo się ożywił. Spowodowane to zostało częściowo małymi zapasami u kupców prywatnych /rządowe pozostały nadal wysokie/, ale główną przyczyną była obawa, iż w przypadku rzeczywiście małej kwoty w 1953 r. część importerów może być zdystansowana przez konkurencję, która niewiele, lub zgoła nie im nie zostawi z ogólnej puli. Stąd ogólna licytacja między importerami, który z nich zdoła więcej zakupić na poczet roku przyszłego. Zniesienie kwot indywidualnych uniemożliwiło zupełnie jakiekolwiek przeciwdziałanie. Poszczególne importer znalazł się bowiem w możliwości kupowania maksymalnych dla jego możliwości finansowych ilości tarcicy, natychmiastowego sprzedawania towaru krajowym kupcom drzewnym i niezwłocznego ponownego korzystania z listy importowej.

W roku ubiegłym każdy importer nie spieszył się z wykorzystaniem przyznanej mu kwoty i szukał możliwie jak najlepszej okazji kupna. Gdyby rząd zatrzymał indywidualne kwoty,

albo też nie dyskutował o przyszłych ograniczeniach importowych w sposób w jaki to czynił - wówczas niewątpliwie importerzy wykazywaliby dużo więcej ostrożności. Ponieważ nie miało to jednak miejsca, rzeczywisty skutek był tego rodzaju, że zakładowcy szwedzcy i fińscy podnieśli znacznie swoje ceny, albo nawet w wielu przypadkach wycofali w ogóle drewno z rynku w nadziei jeszcze lepszych cen w przyszłości.

Równolegle z zakupami zimowymi rozpoczęły się transakcje na f.o.w., zwłaszcza na stolarkę sosnową a ceny z £ 64 - 65 za 1 std fob podniosły się w ciągu niewielu tygodni do £ 72 za std i nie wykazywały bynajmniej tendencji pozostawania na tym poziomie. Tego rodzaju rozwój cen był o tyle interesujący, że ogólna opinia skłonna była przypuszczać że wprowadzenie cen pozostaną mocne do końca lata, ale potem sytuacja się zmieni. Mianowicie ograniczona kwota importowa spowoduje znacznie większy napływ ofert, ponieważ eksporterzy zaczną się wzajemnie licytować o udział w tej kwocie. Przypuszczalnie po tej linii rozumowania rozwijała się taktyka rządu brytyjskiego. Poza tem należałoby zwrócić uwagę na inne jeszcze okoliczności charakteryzujące rynek angielski. Mianowicie pomimo faktu, że konsumenci nabywali drewno po stale spadających od czerwca cenach, to jednak ogólnie biorąc nigdy nie mieli możliwości kupowania tak stosunkowo tanio, jak importerzy przy aktualnych cenach fob. Oznacza to, że importerzy jak i kupcy drzewni mogą jeszcze teraz płacić znacznie więcej za nowe załadunki, nie mając potrzeby podwyższenia cen na rynku wewnętrznym.

Pozatem opisany rozwój wypadków wzmocnił pozycję Timber Control, która prawdopodobnie otrzymała instrukcję, aby nie zniżać swoich cen w ciągu najbliższych paru miesięcy. Jeszcze może przed miesiącem ceny te /głównie tarcica z Wybrzeży Pacyfiku/ były barzo wysokie w porównaniu z drewnem nadchodzącym z Europy, tak, że upłynnianie zapasów rządowych było poważnym problemem. Obecnie bez jakiegokolwiek wysiłku ze strony rządu ceny tych zapasów zrównały się z cenami importowanego drzewa europejskiego. Niektórzy z pośród kupców drzewnych wyrazili przypuszczenie, że nie jest wykluczony związek przyczynowy między potrzebą uruchomienia tych zapasów, a tą dziwną polityką rządu w zakresie importu.

Chociaż tempo wzrostu cen nie jest tak szybko jak w zeszłym roku, jednak ceny cif i fob stale się podnoszą zarówno na dostawy w początku przyszłego roku jak też i na f.o.w. Oferowana ilość drewna z dostawą w grudniu br. nie jest zbyt wielka, ponieważ dostawcy południowo-szwedzcy nie mają powodów do pośpiechu, porty ich bowiem otwarte są całą zimę. Natomiast szanse dostaw z portów północnych w tym okresie ze względu na lód są bardzo nikłe. Zresztą załadowcy nie wykazują zainteresowania dla szybkich i skutecznych negocjacji i starają się albo w ogóle nie występować na rynek albo też przeciągać pertraktacje w przekonaniu, że czas pracuje na ich korzyść.

Stanowisko eksporterów zostało ostatnio znacznie wzmocnione wiadomością o nowym układzie radziecko-fińskim, który ma obejmować ca 200 tys stds /przypuszczalnie łącznie z produktami gotowymi tego rodzaju jak np. domki prefabrykowane/. Chociaż wiadomość ta komentowana była w kołach imporetrów bry-

tyjskich z pewną dozą sceptyzmu, to jednak niewątpliwie polepszyła taktyczną pozycję Finlandii, ponieważ w konsekwencji wywołała natychmiastowe wzmocnienie rynku tarcicy. Równocześnie fińscy eksporterzy uzyskali doskonałą okazję, aby wstrzymać się od pertraktacji z innymi rynkami pod pretekstem, że muszą przede wszystkim zorientować się ile im pozostanie na składach, gdy zostaną wezwani do wykonywania dostaw do ZSRR.

Duże ożywienie zanotowano na odcinku tarcicy sosnowej wyższych jakości i ostatnio zawarte zostało szereg kontraktów z dostawą na f.o.b. Równocześnie tarcica świerkowa, która dotychczas pozostała raczej w tyle, zaczyna osiągać coraz wyższe ceny, podążając tym samym za tarcicą sosnową. Wywołane to zostało najwidoczniej zainteresowaniem ze strony państw kontynentalnych jak Holandia, Belgia i Niemcy zachodnie.

Dotychczas brak jeszcze wiadomości o rezultatach aukcji na surowiec tartaczny w Szwecji, które ostatecznie zorientują szwedzkich załadowców o kosztach nabycia eksportowanego drewna. Ostatnie ceny szwedzkie z sosn wynosiły na ogół £ 72 fob, chociaż część eksporterów żądała także £ 1 - 2 więcej. Jedna ze znanych firm szwedzkich osiągnęła £ 74 i znajduje dalszych naśladowców.

Problem, czy dobrą produkcję uda się importerom nadal nabywać poniżej £ 75 za stds, nie jest łatwy do rozwiązania. Pamiętać trzeba o tym, że ostatnio V kl. zaczyna znów zdradzać tendencję większego zbliżenia się do ceny u/s, podobnie jak to miało miejsce w zeszłym roku. Już znaleźli się załadowcy, którzy żądali za V kl. tylko o £ 5 mniej t.zn. wg zeszłorocznej relacji. Jednakże zdaniem importerów jedynie równnica w wysokości £ 7 - 8 za stds jest uzasadniona.

Gdyby jednak kl V miała być rzeczywiście sprzedawana po £ 68-70 za stds, wówczas należałoby się spodziewać wzmocnienia pozycji konkurencyjnej innych gatunków drewna /świerk, jodła, gatunki liściaste/. Pozatem przy rozważaniach na temat wysokości ceny fob nie należy zapomnieć o tak ważnym czynniku jak frachty, które nie muszą pozostawać stale na tym samym poziomie.

Brytyjscy importerzy, prócz podawanych uprzednio zarzutów pod adresem swego rządu, przypisują także jego chwiejnej i niezdecydowanej polityce fakt niepowodzenia w zakresie negocjowanych warunków transakcji. Jak wiadomo bowiem w miesiącu czerwcu br., gdy ceny zbliżały się do swego najniższego poziomu, brytyjscy importerzy uznali, iż nadszedł odpowiedni moment dla zrewidowania standartowych formularzy kontraktów fob i cif, zmienionych wskutek nacisku załadowców skandynawskich mniej więcej przed rokiem po długoletnim poprzednim ich obowiązywaniu. W 1951 r. hegemonia sprzedawców na rynku drzewnym była tak niewątpliwa, że importerzy nie mieli innego wyjścia jak wyrazić zgodę na szereg zaproponowanych poprawek. Chodziło przede wszystkim o zmniejszenie skonta z 2 1/2% na 2% oraz podwyższenie ceny króciaków z 2/3 ceny materiałów długich na 80%. Poprawki te wprowadzono. W czerwcu br. sytuacja uległa diametralnej zmianie i odbiorcy postanowili przywrócić status quo ante. Mimo jednak silnego nacisku ze strony importerów - załadowcom udało się przeciagać sprawę ostatecznego uregulowania spornych punktów. Odbiorcy byli jednak najzupełniej przekonani o powodzeniu swej akcji, jeżeli już nie w roku bieżącym, to z całą pewnością przy transakcjach na rok przyszły.

Obecnie jednak nie mają już prawie żadnych nadziei, gdyż niefortunna taktyka rządu brytyjskiego wymanewrowała ich ponownie na stanowisko znacznie gorsze od pozycji eksporterów.

Na innych rynkach europejskich zgodnie z dotychczasową tradycją tendencje miejscowe są w mniejszym lub większym stopniu odbiciem wydarzeń, zachodzących na głównym rynku europejskim t.j. brytyjskim. W Belgii popyt na tarcicę wciąż rośnie, mimo że nie zaczęły się w całej pełni masowe zakupy na zimę. Jednakże jeżeli w rękach importerów znajdują się tylko lepsze specyfikacje, natychmiast znajdują nabywców. Zwłaszcza zauważono brak battensów /wymiar $2\frac{1}{2}'' \times 7''$ - tradycyjny dla rynku belgijskiego/ szczególnie większych długości.

W Niemczech zachodnich za Giełdą Drzewnej Reńsko-Westfalskiej, która odbywała się od początku września br. zauważono już znacznie większe ożywienie niż dotychczas. Wprawdzie były to raczej pertraktacje mające na celu uzyskanie ogólnej orientacji kupujących, transakcji bowiem zawierano bardzo niewiele mimo dość znacznej podaży, ale objawy powyższe świadczą o pomyślnej zmianie dla sprzedających. Zaznaczyć także trzeba, że za najpoważniejszy powód nie dość licznych transakcji uważano nie sytuację rynkową, ale raczej naprężoną sytuację finansową. Przede wszystkim brak było jeszcze wiadomości, w jakim stopniu finansowany będzie rynek budowlany.

W Szwajcarii uważano dotychczasowy stan na rynku drzewnym za dostatecznie dojrzały aby znieść ceny maksymalne na drzewo świerkowo-jodłowe, ustanowione 30.I.br. jak również zakaz sprzedaży aukcyjnej drewna iglastego okrągłego. Jednakże celem utrzymania możliwie stałych cen na rynku drzewnym w sezonie 1952/53 szwajcarskie związki dla gospodarki leśnej, przemysłu drzewnego, kupców drzewnych i chłopski wydały wspólne zalecenia dla swych członków. Zalecenia te stwierdzają, że aktualny popyt i podaż można uważać za wyrównane, a podwyższenie cen drewna iglastego okrągłego i tarte nie jest prawdopodobne, i poza tym niepożądane. Wzywa się przeto tartaczników oraz kupców drzewnych, aby starali się ceny utrzymywać na dotychczasowym poziomie, nie sprzedawali drewna na przetargach publicznych oraz nie powiększali wachlarza swoich dostawców. Z dalszych wytycznych podane zostały także pewne ceny na okorowany surowiec świerkowo-jodłowy, których przestrzeganie zalecono członkom związków. Ceny te np. dla I klasy wynoszą 106,50 fr.szw. za 1 m³ franco najbliższa stacja kolejowa /przy dłużycach/, dla II klasy - 93,50.

Oczekiwany powszechnie spadek cen surowca tartaczego w porównaniu z rokiem ubiegłym miał miejsce m.ian. we Francji. Na przetargu generalnym w Wysokich Alpach w dniu 13.9.br. zanotowano bardzo znaczne obniżenie się cen, a mianowicie od 40-60%.

Kurs zaświadczeń kontrolnych /kontrollscheine/ na drewno w Austrii obniża się coraz bardziej i wynosić będzie od 1.11.br. 43 szylingi za 1 m³ /kurs minimalny/. Ponieważ mimo uprzednio wydanego zarządzenia nie wszystkie zaświadczenia zostały przekazane Giełdzie Wiedeńskiej, przedłużono okres ich oddawania do 31.X.br. Zaświadczenia nie zwrócone w tym terminie - tracą swą ważność.

Kurs powyższych zaświadczeń w dniu 2.X.br. wynosił na giełdzie 50 szylingów za 1 m³. Ceny tarcicy sw/jo. w tym samym dniu były następujące: /bez doliczania wartości zaświadczeń - w szylingach za m³/:

Kl. I	- II towar szeroki	ca 710 - 740
Kl. I	- II towar wąski	ca 610 - 640
Kl. III	- " szeroki	ca 590 - 620
Kl. III	- " wąski	ca 530 - 560
Kl. IV	-	ca 450 - 480

Rynek północno-amerykański również odczuł pewne wzmocnienie po zakończeniu strajku stalowego i USA oraz strajku drzewnego w Brytyjskiej Kolumbii. Dane ogłoszone przez Związek Tartaczników w USA stwierdzają, że w miesiącu lipcu br. wyprodukowane zostało ogółem 1.614 tys stds tarcicy, z tego 1.296 tys stds tarcicy iglastej. Zapasy na koniec tego miesiąca wynosiły 4.213 tys stds, z czego na tarcicę iglastą przypadało 2.601 stds. Ceny w USA na początku sierpnia za daglezję Nr 1 wynosiły \$ 69 za stds /wymiar 1" x 6"/, zachodni hemlock /identyczny wymiar i klasa/ osiągał \$ 82.

Na rynku kanadyjskim wyrażany jest pogląd, że już może w przyszłym roku otworzy się rynek japoński. Spodziewana jest jednak poważna konkurencja ze strony Filipin, Borneo a także nie jest wykluczone - ze strony Związku Radzieckiego i Chin. Pozatem jeszcze jedną poważną przeszkodą jest niski stan rezerw dolarowych w Japonii, które musiałyby przedtem ulec zwiększeniu.

Brak narazie poważniejszych obrotów z Australią, za to pewne zaniepokojenie wśród kupców kanadyjskich budzą wiadomości o rekordach produkcji, osiąganych przez Nową Zelandię, poważnego dostawcy na rynku australijskim. W 1951 r. wyprodukowano mianowicie 575 mln stóp deskowych, t.j. o 50 mln więcej niż w 1950 r. oraz o 80% powyżej poziomu produkcji z 1939 r.

W tych warunkach uwaga eksporterów kanadyjskich koncentruje się w dużej mierze na Anglii. W tamtejszych kołach wyrażane jest duże uznanie dla negocjatorów, którym udało się tak pomyślnie załatwić spór z Timber Control. Jak wiadomo bowiem swego czasu Anglia zawiadomiła, iż zamierza nulować kontrakty z Kanadą na tarcicę o wartości ca \$ 10 mln, ponieważ strajk w przemyśle drzewnym w Kanadzie nie pozwolił załadowcom wywiązać się ze swych zobowiązań w należyty terminie. Dzięki zręczności delegacji i pewnym koncesjom udało się załatwić spór pomyślnie mimo konkurencji - o wiele tańszego drewna europejskiego.

Od tego momentu rozpoczęły się również bardziej ożywione negocjacje z kupcami angielskimi ku obopólnemu zadowoleniu. Importerzy angielscy uzyskali bowiem jeszcze jednego konkurenta w gronie swych dostawców, co jest niewątpliwie dla nich objawem bardzo pomyślnym. Tym więcej, że również Amerykanie zaczynają okazywać duże zainteresowanie. Wprawdzie tarcica ze stanów Waszyngton i Oregon nie jest synonimem dobrej specyfikacji, ale niemniej jeżeli Amerykanie traktują poważnie obecne negocjacje, wówczas - zdaniem kupców angielskich - sprawić mogą wiele kłopotów Kanadyjczykom, a zwłaszcza dostawcom szwedzkim i fińskim.

Również poważnym wydarzeniem na rynku brytyjskim było wystąpienie /mniej więcej pod koniec pierwszej połowy października/ Z.S.R.R. ze specyfikacjami na 30 tys stds. Spodziewano się bowiem, że Związek Radziecki ukaże się dopiero w przyszłym roku. Oferowane ceny wynosiły £ 80 za bazę sosny /mniej £ 7 dla IV kl/ oraz £ 77 za bazę świerku.

Jak wynika z powyższych faktów, sytuacja zaczęła się kształtować nieco bardziej pomyślnie dla importerów angielskich, mimo wątpliwej - ich zdaniem - wartości polityki rządu. Jednak i ta ostatnia uległa w końcu zmianie. Pismem z dnia 13.X.br. Ministerstwo Surowców powiadomiło Przewodniczącego Timber Trade Federation, że wprowadze rząd nie może jeszcze określić dokładnie ostatecznej kwoty importowej na 1953 r, ale "będzie ona z pewnością nie mniejsza niż 1 mln stds". Poziom zapasów uznany został za zadowalający, a projektowane dostawy powinny wystarczyć na pokrycie potrzeb budownictwa oraz innych zapotrzebowań. Rząd jednakże jest zdania, że import nie powinien być większy niż tego wymaga pokrywanie bieżących potrzeb. Nie ma dotychczas żadnych negocjacji rządowych z Z.S.R.R., ale kupcy prywatni mają pełną swobodę w korzystaniu z tego źródła zakupów.

Wiadomość powyższa wywołała natychmiast swój skutek wśród angielskich importerów, którzy zaprzestali dokonywać pośpiesznych zakupów. Co dziwniejsze, została ona przyjęta z zadowoleniem także wśród załadowców skandynawskich, jako oznaka, że stagnacja na rynku drzewnym sblżyła się ostatecznie ku końcowi.

W dalszym ciągu jednak krytykuje się w Anglii system kwoty globalnej zamiast dawniejszych indywidualnych dla każdego importera, gdyż przez to stworzone zostały odpowiednie warunki dla spekulacji, która może wyjść jedynie na dobro załadowców.

Najlepszym dowodem wzajemnej licytacji importerów o jak największy udział w kwocie na 1953 r. jest fakt, że pod koniec sierpnia br. zakontraktowano już ponad 36 tys stds. Liczba ta zdaniem importerów na początku października powiększyła się na ponad 200 tys stds. Pod koniec I poł.października mówiono już o ilości 300-350 tys stds, gdy tym samym 17.10.br. rozeszła się nagle wiadomość, że pierwsza kwota t.j. 500 tys stds jest już prawie zupełnie wyczerpana. Ta ostatnia wiadomość wywołała wielkie zamieszanie w kołach importerów brytyjskich. Przypuszcza się, jest to najprawdopodobniej jakaś wielka spekulacyjna transakcja z Kanadą. Jak było bowiem już poprzednio wiadomo - w Kanadzie nagromadzone zostały poważne ilości tarcicy u szeregu załadowców, którzy jedynie wyczekiwali na takiego importera angielskiego, który by był w stanie je zakupić i rozprzedać. Nie jest więc wykluczone, że tego rodzaju importera udało się znaleźć.

Wiadomość powyższa może być także zapowiedzią daleko idących przeobrażeń na rynku europejskim. Oznaczałoby bowiem tak długo oczekiwane wejście na ten rynek Kanady.

- Według: 1/ Financial Times /London/ 16 i 18.X.52 r.
2/ Neue Zürcher Zeitung /Zürich/ 21.X.52 r.
3/ Timber and Plywood /London/ 9 i 16.X.52 r.

- 4/ L'Echo des Bois /Anvers/ 7.IX.52 r.
- 5/ B.I.K.I. /Moskwa/ 11.X.52 r.
- 6/ Allgemeine Forstzeitung /Wien/ październik 52 r.
- 7/ Revue Forestière Française /Nancy/ " "
- 8/ Der Holzmarkt /Solothurn-Szwajcaria/ 17.IX. 52 r.
- 9/ Wald und Holz " " X.52 r.
- 10/ Canada Lumberman /Toronto/ IX.52 r.
- 11/ The American Lumberman /Chicago/ 11.VIII.52r.
- 12/ Internationaler Holzmarkt /Wien/ 4.X.52 r.
- 13/ Wald u. Holz-Telegraf" /Wien/ 11.X.52 r.
- 14/ Aussenhandels-Nachrichten /Berlin/ 11.X.52r.

Wyrab drewna w Niemczech zachodnich

Według programu cięć przewidzianego na rok 1952, ilość wyrąbanego drewna okrągłego winna była wynosić 22.140 tys m³, w rzeczywistości jednak program powyższy został znacznie przekroczony i na dzień 31.7.br. wyniósł 24.986 tys m³ t.j. 13% więcej niż przewidywano.

Poniżej podana tabelka charakteryzuje bliżej to zagadnienie /dane w tys m³/:

Sortyment	Ilość wg programu	Faktyczny wyrab /31.7.52/	% przekroczenia
1. surowiec liściasty	2.471	3.191	129
2. papierówka liściasta	731	744	106
3. inne użytkowe liściaste	173	258	149
4. surowiec iglasty	9.922	10.799	109
5. papierówka iglasta	1.244	1.347	108
6. inne użyt. iglaste	164	176	108
7. kopalniaki liść. i igl.	2.900	2.842	98
8. drewno opał. liść. igl.	4.535	5.599	123

R A Z E M	22.140	24.986	113

Nadmierne cięcia dokonywane były przeto w zakresie niemal wszystkich sortymentów z wyjątkiem jedynym kopalniaków, w zakresie których program cięć wykonany został w 98%.

Spośród powyższej ilości 23.133 tys m³ zostało już sprzedane w czasie do 31.7.52 r.

Tempo sprzedaży stawało się coraz bardziej wolne w miarę upływu leśnego roku gospodarczego. Podczas gdy w miesiącu czerwcu br. wystawiono do sprzedaży 3,1 mln m³, to w lipcu br. odpowiednia ilość wynosiła już tylko 1,7 mln m³. Ceny przy sprzedaży sierpniowych drewna okrągłego iglastego wykazywały lekką tendencję zniżkową.

Forst und Holz /Hannover/ 16.9.52 r.

Obroty drewnem Belgii

Eksport oraz import Belgii za I półrocze br. w zakresie drewna oraz produktów drzewnych przedstawiał się następująco:

Sortyment	Eksport	Import
1. drewno opałowe	3,1 tys m ³	6,4 tys m ³
2. kopalnia	23,6 " "	238,9 " "
3. papierówka	4,1 " "	71,0 " "
4. surowiec tartaczny iglasty	18,2 " "	5,5 " "
5. surowiec tartaczny liściasty	49,3 " "	34,2 " "
6. tarcica iglasta	3,7 " "	100,9 " "
7. tarcica liściasta	4,7 " "	21,4 " "
8. podkłady kolejowe	0,6 " "	68,2 " "
9. sklejka	1,15 " "	9,8 " "
10. okleiny	400,0 " m ²	3.500,0 " m ²
11. płyty pilśniowe	1.320,0 " "	1.700,0 " "
wartość we frs.b.	192 mln	1.055 mln

Z wyjątkiem niektórych pozycji /surowiec tartaczny, płyty pilśniowe, drewno opałowe/ eksport belgijski wobec importowanych ilości jest niezbyt znaczny. W porównaniu z 1951r. nastąpiło silne zmniejszenie eksportu we wszystkich sortymentach.

Przyczyną zasadniczą był brak klientów z uwagi na trudności płatnicze krajów importujących oraz ogólną sytuację rynkową w zakresie drewna i jego produktów w roku bież.

Najpoważniejsze pozycje w imporcie Belgii za I półr. br. stanowiły kopalnia, tarcica iglasta, papierówka i podkłady kolejowe. Dostarczane były one przez następujące ważniejsze kraje /dane w tys m³/:

I. Tarcica iglasta

1. Szwecja	33,6
2. Finlandia	23,3
3. Polska	11,9
4. U.S.A.	6,9
5. Austria	6,8
6. Brazylia	6,3
7. Czechosłowacja	4,9

II. kopalnia

1. U.S.A.	142,4
2. Niemcy zachodn.	40,3
3. Francja	16,5
4. Finlandia	15,0
5. Polska	8,8
6. Czechosłowacja	6,7
7. Austria	5,6

III. Papierówka

1. Finlandia	46,0
2. Polska	23,3
3. Jugosławia	1,6
4. Inne	0,1

IV. Podkłady kolejowe

1. U.S.A.	43,0
2. Jugosławia	17,5
3. Francja	6,7

Według "Bulletin de la Société Royale Forestière de Belgique" /Bruxelles - Genval/ sierpień-wrzesień 1952 r.

Szwedzki eksport drewna i produktów drzewnych

W miesiącu sierpniu br. nastąpiła pewna poprawa w eksporcie drewna i celulozy, ale jedynie pod względem ilościowym. Natomiast wartościowo eksport wymienionych artykułów nadal wykazuje tendencje zniżkowe. Poniższe dane przedstawiają eksport Szwecji za 8 miesięcy br. /styczeń-sierpień/ w porównaniu z analogicznym okresem roku ubiegłego /dane w mln koron szwedzkich/:

Sortyment	8 miesięcy	
	1952 r.	1951 r.
1. zapalki	42,2	33,4
2. kopalniaki	78,0	12,4
3. tarcica	364,1	407,0
4. tarcica heblowana	32,7	39,9
5. miazga drzewna i celuloza	1.101,0	1.540,3
6. płyty pilśniowe	43,0	77,6
7. papier gazetowy	129,9	127,3
8. papier pakunkowy	249,2	355,6

Spśród powyższych sortymentów należy zwrócić uwagę na znaczny wzrost wartości eksportu kopalniaków, który wykazywał zupełnie odmienne tendencje niż inne pozycje szwedzkiego eksportu drewna. Najpoważniejszym odbiorcą kopalniaków była Wielka Brytania, po niej zaś Niemcy zachodnie.

Ogólna wartość szwedzkiego eksportu produktów drzewnych osiągnie prawdopodobnie w roku bieżącym najwyżej 3 mld. koron szw. /ca Ł 207 mln/ czyli około 60% wartości tegoż eksportu w roku ubiegłym.

Eksport tarcicy wyniesie przypuszczalnie około 575 tys. stds wobec przeszło 800 tys stds w roku zeszłym, miazgi drzewnej 1,5 mln ton wobec 2 mln oraz papieru 600 tys ton wobec 736 tys ton.

- Według: 1. Stockholm - Tidningen 25.9.1952 r.
2. Dagens - Nyheter 26.9.1952 r.
3. The Financial Times 2.10.1952 r.

Fiński eksport drewna

Z wyjątkiem materiałów okrągłych oraz papieru gazetowego eksport drewna i jego produktów w I półr. br. obniżył się znacznie w porównaniu z tym samym okresem roku poprzedniego. Zgodnie z ogólną tendencją panującą na rynku drzewnym największy zbył znalazły sortymenty okrągłe, zwłaszcza kopalniaki. Natomiast materiały o dalej posuniętym stopniu przeróbki względnie obróbki /tarcica, miazga drzewna i celuloza/ były eksportowane w znacznie zmniejszonych ilościach, jak wynika z poniższego zestawienia.

Sortyment	I półrocze	
	1951 r.	1952 r.
1. tarcica /w tys stds/	238,0	164,0
2. materiały okrągłe /tys m3/	1.210,0	1.862,0
w tym:		
a/ papierówka	896,0	1.107,0
b/ kopalniaki	130,0	371,0
3. ścier mechaniczny	109,9	70,4
4. celuloza sulfitowa	285,7	244,7
5. celuloza sulfatowa	179,2	122,0
6. papier gazetowy	188,4	193,4

BIKI /Moskwa/ 23.9.1952 r.

Eksport kopalniaków z Norwegii

Według przewidywań norweskich eksport kopalniaków w br. będzie mógł być zwiększony do 150 tys m3 zamiast pierwotnie zamierzonych 50 tys m3.

Tak znaczne powiększenie eksportu kopalniaków wydaje się możliwe dzięki wysokim wyrębom w bież.sezonie. Według ostatecznych oficjalnych obliczeń wyręby leśne, zakończone 30 czerwca br. wyniosły 8.180 tys m3.

Timber Trade Journal /London/ 13.9.52 r.

Rynek sklejk i oklein

Ostatnio na rynku angielskim dała się zauważyć pewna poprawa w ilości dokonywanych sprzedaży, chociaż zamówienia nie opiewały na zbyt wielkie ilości. Stwierdzono także wzrost zainteresowania sklejką ze strony przemysłu meblowego, chociaż w porównaniu z poprzednimi latami jego zapotrzebowanie pozostaje nadal znacznie poniżej przeciętnego poziomu powojennego. Na podstawie doświadczeń z ostatnich 9 miesięcy importerzy londyńscy stwierdzili, iż nawet w okresach tak krótkich jak z tygodnia na tydzień jest rzeczą absolutnie niemożliwą przewidzieć jakie będą obroty, a sporadycznych wzrostów sprzedaży pomimo wszelkich wysiłków, nie udawało się utrzymać na dłuższy okres czasu, aby im nadać cechę stałości o dotychczasowym zastoju najlepiej świadczy fakt, że w miesiącu sierpniu br. zaimportowano tylko 18.885 cwt sklejki, podczas gdy w sierpniu ub.r. 106.286 cwt.

Import sklejki do Anglii przedstawia szczegółowo poniższe zestawienie za okres styczeń-lipiec br. w tys m3 wraz z podaną ceną przeciętną w £ za 1 m3:

Dostawca	m ³	£
1. Kraje Wspólnoty	19.960	69.14.4
2. Z.S.R.R.	40.383	54.0.0.
3. Finlandia	94.447	51.13.9
4. Szwecja	4.874	53.10.4
5. Francja	5.650	75.0.0
6. Inne	22.636	70.1.7
	-----	-----
R A Z E M :	187.950	57.1.3

Głównym dostawcą sklejk do Zjednoczonego Królestwa w br. były więc Finlandia i Związek Radziecki. Zaznaczyć należy, że podane ceny przeciętne nie mogą być wskaźnikiem cen rynkowych, panujących w rozpatrywanym okresie, lecz raczej stwierdzają przeciętną jakość sklejki importowanej do Wielkiej Brytanii z danego kraju. Dzięki temu Francja, która jest dostawcą sklejki wysokiej jakości /produkowanych między innymi z drewna gatunków tropikalnych/ uzyskuje najwyższą cenę przeciętną, podobnie jak niektóre kraje Brytyjskiej Wspólnoty.

Na tle powyższych danych można zaobserwować z łatwością tendencje zniżkowe wartości importowanej sklejki za miesiąc lipiec br. oraz stosunkowo znaczny wzrost importu ze Związku Radzieckiego, który nieomal dorównywał w tym okresie wysyłkom z Finlandii, tradycyjnego dostawcy sklejki do Wielkiej Brytanii.

Kraj dostarczający	m ³	£
1. Kraje Wspólnoty	2.652	64.6.11
2. Z.S.R.R.	9.095	54.5.1
3. Finlandia	9.696	51.6.2.
4. Szwecja	167	56.5.10
5. Francja	381	72.0.6
6. Inne kraje	591	60.10.6
	-----	-----
R A Z E M	22.582	54.13.1

Sklejka specjalna oraz wysokiej jakości /zwłaszcza fińska/ nadal nie potrzebuje zbyt długo oczekiwać na klientów, bowiem jest szybko rozchwytywana przez importerów, posiadających jeszcze licencje. Te z prywatnych składów, które były zaopatrzone w fińską sklejkę szybko zaczynają się opróżniać i wydaje się, że już nie długo importerzy prywatni zaczną się zaopatrywać w sklejkę pochodzącą z zapasów rządowych.

W Niemczech zachodnich zaobserwowano dalszy spadek cen, ale równocześnie zaznaczył się dość szybki wzrost obrotów, zwłaszcza w dobrych jakościach. Przyczyną pewnego ożywienia jest częściowe polepszenie się sytuacji w przemyśle meblowym. Natomiast okleiny są znacznie mniej poszukiwane i sprzedawane są po stosunkowo niskich cenach.

Na rynku holenderskim spadek obrotów sklejką trwał w tym roku dłużej niż zwykle, chociaż nie wywołał niespodzianki. Donoszono ostatnio o okazyjnych sprzedażach po cenach nawet niższych od przeciętnej wartości rynkowej danych partii.

Wprawdzie tego rodzaju taktyka nie jest niczym szczególnym w okresie depresji, nie mniej jednak nic tak deprymująco nie wpływa na nastroje rynkowe jak wiadomości o takich transakcjach.

Podczas ostatnich 4-5 miesięcy ceny na sklejkę pochodzącą z drzew egzotycznych i podobne gatunki - wykazywały tendencję zniżkową. Spadek cen był spowodowany nie tylko brakiem popytu, ale także innymi okolicznościami. Mianowicie przemysł francuski korzystał ze specjalnych subsydiów celem uzyskania większej zdolności konkurencyjnej na rynkach zagranicznych, a więc i na rynku holenderskim. Inną przyczyną były wysiłki ze strony eksporterów zachodnio-afrykańskich, aby za wszelką cenę wejść i utrzymać się na rynku holenderskim. Ponadto spadek cen na surowiec łuszczański także wpłynął w pewnym stopniu na kształtowanie się cen sklejki. Powyższe okoliczności pociągnęły za sobą tego rodzaju konsekwencję, że zarówno importerzy jak i konsumenci przybrali ostrożną postawę wobec ofert dostawców.

Na odcinku fińskiej sklejki brzozonej w Holandii sytuacja rynkowa również przybrała formę stagnacji, chociaż po silnych redukcjach cen na początku lipca br. stabilizacja stała się bardziej wyraźna, tym więcej, że zamknięcie szeregu zakładów fińskich niewątpliwie wywołało odpowiedni efekt. Zwłaszcza w ostatnim okresie tendencje stabilizacyjne dały się zaobserwować jeszcze w większym stopniu. Fakt, że w przypadku niektórych specyfikacji fabryki żądają 6-8 tygodniowego okresu dostawy, wzbudza duże optymizmu wśród kupców drzewnych, świadczyłoby to bowiem, że minął już najgorszy okres i dalszych redukcji cen nie należy się spodziewać.

Uwaga skierowana jest obecnie w kierunku sprzedaży aukcyjnych na surowiec sklejkowy, które odbędą się w październiku br. w Finlandii. Tendencje, które ujawniają się podczas nich, pozwolą w dużym stopniu zorientować się w przyszłym układzie sytuacji rynkowej.

Wiadomości nadchodzące ze Szwecji do Holandii mówią o gotowości eksporterów szwedzkich do redukcji cen, ale w kołach holenderskich wyrażane jest powątpiewanie, czy tego rodzaju obniżka doprowadziłaby do wzmożenia obrotów ze Szwecją w większych rozmiarach. Sklejka szwedzka sosnowa jest bowiem - ich zdaniem - zbyt kosztowna w porównaniu z fińską sklejką brzozoną.

Podczas ostatniego lata brak było dostaw do Holandii z Z.S.R.R., Polski i Niemiec. Z drugiej strony produkcja sklejki krajowej w Holandii wciąż wzrasta, co wywołuje uzasadnione obawy wśród kupców-importerów tego sortymentu. Innym niepokojącym dla nich objawem jest ciągły wzrost zapotrzebowania na płyty pilśniowe kosztem spożycia sklejki.

- Według 1/ Timber and Plywood /London/ 18.9.52 r.,
2.10.52 r., 9.10.52 r., i 16.10.52 r.
2/ Holztechnik /Mainz/ wrzesień 1952 r.
3/ Timber Trade Journal /Londyn/ 27.9.52 r.

Rynek płyt pilśniowych w Anglii

Po ogłoszeniu rządowym w sprawie zniesienia indywidualnych kwot importowych na tarcicę iglastą - koła zainteresowane importem płyt pilśniowych rozważają możliwości różnych posunięć ze strony rządu celem odpowiedniego zorganizowania systemu kontroli na odcinku płyt. Problem ten jest dość istotny dla Wielkiej Brytanii bowiem obecna przeciętna konsumpcja roczna płyt pilśniowych wynosi około 150 mln stóp. Ponieważ nie jest to już drobna ilość - kwestia odpowiedniego poziomu zapasów ma poważne znaczenie dla państwa.

Pomimo, że ceny aktualne mogą być uważane za stałe - trudno określić w jakim stopniu ceny pierwotne, po których zapasy obecne zostały zakupione, wpłyną na ich upływnianie. Stąd kupcy pozbawieni są odpowiedniej stałej podstawy do kalkulacji na przyszłość - nie obawiają się gromadzić dalsze zapasy na rok następny.

Nastrój niepewności w odniesieniu do przyszłych cen wzmacniany jest jeszcze przez specyficzną technikę obecnych zakupów. Mianowicie transakcje dokonywane są przez kupców na bazie zamówień konsumentów, tak, aby w miarę możliwości importowane partie szły wprost do odbiorców w kraju z pominięciem składów importera. Nic nie wskazuje na to, aby sytuacja tego rodzaju miała ulec zmianie, zanim ceny nie zaczną iść w górę i dokonywanie zakupów na skład nie stanie się ponownie opłacalne. Na razie bowiem możnaby uważać obecną tendencję za raczej spadkową.

Problem obecnej sytuacji rynkowej na terenie Wielkiej Brytanii stał się przedmiotem międzynarodowej konferencji w sprawie płyt pilśniowych w Sztokholmie. W konferencji tej wzięli udział przedstawiciele sfer zainteresowanych ze strony Wielkiej Brytanii, Szwecji, Finlandii, Norwegii i Niemiec zachodnich. Uchwalono na niej, aby stworzyć specjalną organizację, która podjęłaby się zadania propagowania spożycia płyt pilśniowych na terenie Zjednoczonego Królestwa.

Zaznaczyć jednak należy, że z wyjątkiem roku bieżącego - import płyt do Wielkiej Brytanii wykazywał stałą tendencję zwykłą. Podczas gdy jeszcze w 1947 r. wynosił zaledwie około 33,5 ton, to w 1951 zwiększył się 4-krotnie. Poniższe zestawienie charakteryzuje bliżej to zagadnienie

R o k	Ilość w tonach	Wartość w tys. £
1947	33.217	1.283
1948	48.529	1.970
1949	36.480	1.635
1950	92.874	4.106
1951	128.704	6.800
8 mies. 1951	87.639	4.450
8 mies. 1952	29.823	1.656

Według: Timber and Plywood /London/ 18.9.52, 9.10.52 r.
16.10.52 r. 2.10.52.
Financial Times /London/ 6.10.52 r.

Wiadomości z kapitalistycznego rynku celulozo-
papierniczego

Rozwiązanie Komitetu dla Spraw Papieru i Miazgi Drzewnej działającego w ramach Międzynarodowej Konferencji Surowcowej /o czym podawano w poprzednim numerze Rynków Towarowych/, spowodowało w Kanadzie skreślenie ściery drzewnego, celulozy oraz papieru gazetowego z listy t.zw. "Essential Materials" ze skutkiem natychmiastowym. Uznano bowiem, że skoro zapasy tych artykułów są bardzo duże na świecie, a ogólna sytuacja zaopatrzeniowa nie powoduje żadnych obaw - nie ma potrzeby rozciągania rządowej kontroli nad ich cenami i dystrybucją. Wstawienie powyższych towarów na listę w roku zeszłym miało na celu zapewnienie odpowiedniej ich ilości w wypadku t.zw. "wielkiej potrzeby", określonej przez Międzynarodową Konferencję Surowcową. W Stanach Zjednoczonych nadal sygnalizuje się objawy polepszenia sytuacji rynkowej. Niemniej jednak ponownie uważano spadek konsumpcji w odniesieniu do papieru pakowego i opakowań kartonowych. Eksport z USA uzyskał nowe możliwości, ponieważ od 1 września br. dokonywany może być już tylko na zasadzie licencji generalnej. Zarządzenie to jednak obejmuje tylko celulozę bisulfitową oraz sulfatową bieloną.

Pomimo stałego wzrostu produkcji papieru gazetowego - jest ona nadal niewystarczająca. Ministerstwo Handlu USA rozpatruje przeto szeroki program dalszego rozszerzania tej produkcji i zamierza podnieść ją ponad poziom z dnia 1.1.1951r. o 494 tys ton. Narazie jednak administracja produkcji obronnej /Defence Production Administration/ wyraziła zgodę na 375 tys ton, to jest zmniejszyła pierwotny program o blisko 120 tys ton.

Niemniej jednak ta sama administracja przepowiada, że w 1952 r. niedobór papieru gazetowego wyniesie 344 tys ton, a w r. 1953. 494 tys ton, a więc w wysokości proponowanej przez Ministerstwo Handlu. Zapobiec tego rodzaju brakom mogłoby jedynie uruchomienie nowych środków produkcji. W kołach handlowych jednak uważa się tego rodzaju szacunki za nieco przesadnie pesymistyczne.

Prowizorycznie obliczana konsumpcja papieru gazetowego w USA za miesiąc br. wyniosła 506.225 ton, co oznaczałoby zwiększenie o 1.010 ton /0,2%/ w porównaniu z wrześniem ub.r. Świadczyłoby to o stałym wzroście spożycia, ponieważ w poprzednich miesiącach ogólna tendencja była mniej więcej podobna. Jednakże zauważono już pewne oznaki, które doprowadzić mogą do spadku konsumpcji. Od zakończenia wojny papier gazetowy zwykłował wielokrotnie i obecna wyższa cena powodowana premią dolara kanadyjskiego zniechęca do dalszego rozszerzenia spożycia. Jednakże zdaniem fachowców głównym powodem redukującym zapotrzebowanie jest silny rozwój telewizji. Ten nowy bardzo skuteczny sposób reklamy spowodował spadek udziału czasopism w ogólnej ilości ogłoszeń z 36,6% w 1949 r. na 34% w 1951 r., przy czym jest to dopiero początek wzajemnej konkurencji. W roku bież. spadek ogłoszeń dla części pism wyniósł 1%.

Niemniej jednak dotychczasowa sytuacja na północno-amerykańskim rynku nie jest jeszcze całkowicie pomyślna z punktu widzenia konsumentów, mimo, że Kanada nadal zwiększa swą produkcję papieru gazetowego. Według danych Newsprint Association of Canada wyniosła ona we wrześniu br. 461.508 ton t.j. o 30.426 ton /7,1%/ więcej niż we wrześniu ub.r. Produkcja za ostatnich 9 miesięcy osiągnęła liczbę 4.257.448 ton w porównaniu z 4.116.785 ton za analogiczny okres roku ubiegłego, co oznacza wzrost o 3,4%.

Eksport kanadyjski za wrzesień br. wyniósł 462.404 tony /zwiększenie wobec września ub.r. o 34.666 ton - 8,1%, z tego 397.749 ton skierowane było do USA /w ubiegłym roku - 368.676 ton/. Ogólne dostawy za 9 miesięcy wyniosły 4.218.239 ton/ wzrost o 4,1% wobec 9 miesięcy 1951 r./, z tego do USA - 3.602.060 ton /wzrost o 1,6%/. Eksport zamorski we wrześniu osiągnął wysokość /w nawiasie liczby za analogiczny okres roku ubiegłego/ 35.510 t n /30.612 ton/, a za 9 miesięcy br. 347.682 tony /241.311/.

Pomimo wyżej podanych zwiększeń produkcji, przewodnicząc Newsprint Association of Canada, oświadczył, że nie powódów dla uznania obecnej sytuacji Ameryce Północnej jako polepszonej. Wprawdzie niewielu wydawców /lub może żaden z nich/ nie mogło zaspokoić swoich zasadniczych zapotrzebowań, ale nie mniej jednak jest jeszcze wielu, którzy chętnie nabyliby większe ilości papieru gazetowego, gdyby to było możliwe. Przemysł kanadyjski produkuje więcej niż przewidziano, ale nadwyżka skierowana została jak to było do przewidzenia na rynki zamorskie. W ciągu 8 miesięcy br. w porównaniu z takim samym okresem r. 1951 eksport zamorski zwiększył się o 100 tys ton podczas gdy dostawy do USA tylko o 26 tys ton, a dostawy wewnętrzne Kanady o zaledwie 2,5 tys ton. Te wielkie załadunki niewątpliwie poprawiły sytuację w krajach odczuwających brak papieru i zrekompensowały straty, spowodowane w 1950 r. światowym kryzysem pieniężnym. Jednakże wysyłane ilości, które skierowane zostają poza kontynent północno-amerykański, nadal są znacznie niższe w porównaniu z dostawami dokonywanymi przed 2 wojną światową.

Na rynku skandynawskim nadal brak zasadniczej poprawy w odniesieniu do miazgi drzewnej i celulozy jak również w zakresie papieru. Eksport szwedzki celulozy wyniósł za pierwsze 7 miesięcy br. 693 tys ton wobec 999 tys ton za analogiczny okres r. zeszłego. Również eksport papieru i płyt pilśniowych doznał w powyższym okresie poważnego spadku. Wyniósł on 323 tys ton to jest mniej o 114 tys ton niż za 7 pierwszych miesięcy 1951 r.

W sierpniu i we wrześniu zauważono pewne ożywienie obrotów. Zawarto szereg transakcji z Wielką Brytanią, Francją i Południową Ameryką - w zakresie ściery i celulozy. Również U.S.A. wykazywały dość znaczne zainteresowanie tymi artykułami.

Ceny ostatnio osiągnięte przy dostawach do Wielkiej Brytanii wynosiły przeciętnie £ 56 za celulozę bieloną sulfitową, około £ 47 za sulfitową /stron / oraz £ 40 - 42.10.0 za celulozę Kraft /wszystkie ceny za tonę długą cif/. Ceny powyższe stanowią ca połowę cen z końca 1951 r.

Przy dostawach szwedzkich do USA notowania były następujące /za tonę krótką w dolarach USA/:

celuloza bielona sulfitowa	-	140
" " sulfatowa	-	145 - 150
" sulfitowa /strong/	-	120 - 125
" sulfatowa "	-	100 - 110

Ceny powyższe pozostawały mniej więcej na poziomie notowań lipcowych br.

Miazga drzewna mechaniczna /mokra/ sprzedawana była do Anglii po około £ 25 za tonę długą cif porty brytyjskie / na bazie wagi towaru suchego/.

Na rynku angielskim również trudno mówić o ożywieniu. Wyczuwa się raczej tendencję obniżania się cen, a jako jeden z symptomów niewyjaśnionej sytuacji rynkowej jest fakt oferowania ścieru i celulozy po niższych cenach przez niektórych dostawców środkowo-europejskich. Z uwagi na poważne zapasy oraz brak poważniejszego ożywienia na rynku - brytyjskie fabryki papieru są bardzo ostrożne przy tworzeniu rezerw na przyszłość.

- Według:
- 1/ The Financial Times /London/ 10, 13 i 21.10.52 r.
 - 2/ Neue Zürcher Zeitung /Zürich/ 19 i 25.10.52 r.
 - 3/ Pulp and Paper Magazine of Canada /Garden - vale, Que/ wrzesień 1951 r.
 - 4/ Aussenhandels-Nachrichten /Berlin/ 11.10.52 r.
 - 5/ Le Papeterie /Paris/ wrzesień 1951 r.
 - 6/ The World's Paper Trade Review /London/ 9 i 10.X.52r

Sukrowce włókiennicze i wyroby

Bawełna

U. S. A.

Poprawa warunków atmosferycznych w głównym pasie uprawnym Stanów Zjednoczonych, zwiększyła przewidywanie wyniku zbiorów o prawie 600.000 bel i przyczyniła się wraz ze zmniejszoną konsumpcją bawełny w państwach kapitalistycznych, do poważnej zbiżki notowań na giełdzie bawełnianej w New-Yorku. Obecne notowania "spot" w wysokości ok. 37.-¢ za lb zbliżają się do najniższej ceny płaconej w ciągu ostatnich 30 miesięcy s.m. cen z lipca/sierpnia zeszłego roku, kiedy szacowano zbiory sezonu 1951/2 na przeszło 16 mil.bel. Spadek ceny bawełny w N.Yorku w ciągu jednego miesiąca o prawie 300 punktów centowych, odbił się na wszystkich bez wyjątku rynkach bawełnianych, powodując tam obniżenie poziomu cen w znacznie wyższym jeszcze stosunku.

Do 15.X.br. zebrano już prawie 75% przewidzianych zbiorów i zmiana warunków atmosferycznych w okresie do ich zakończenia, nie wpłynie przypuszczalnie w stopniu, któryby zmienił zasadnicze oblicze bilansu bawełnianego na bieżący sezon. W tym stanie rzeczy, liczyć można na dalszy spadek cen, ewentualnie na ich stabilizację w najbliższej przyszłości.

Zbiory bawełny o włóknie długim, odmian amerykańsko-egipskich, całkowicie już zakończone, dały ok. 88.000 bel...

Klasyfikacja dotychczas odziarnionej bawełny, wykazuje cokolwiek lepszą klasę i dłuższe włókno od zeszłorocznego.

Eksport narezie nie przekracza 50% wywozu w analogicznym okresie zeszłego roku, gdyż zakupy wolno-dolarowe są rzadkością, a kredyty Banku Eksportowo-Importowego jeszcze nie przyznane.

Fundusz Zastawny wykazuje dotąd bardzo słabą działalność, gdyż w ciągu września zastawiono zaledwie 8.552 bel.

Amerykański eksport tkanin bawełnianych w okresie I/VI.br. wynosił 385.000.000 jardów i był o 22% mniejszy od zeszłorocznego.

M E K S Y K

Prace w polu związane ze zbiorami zostały zakończone w pierwszej połowie października. Chociaż część bawełny nie dotarła jeszcze do odziarnień, podano wyniki oficjalne j.n.:

provincja Matamoros	175.000	bel	
Laguna	178.000	"	
Sinaloa/Sonora	247.000	"	
Mexicali	302.000	"	
Inne drobne	298.000	"	= 1,200.000 bel
			=====

Dochodzą zapasy zeszłoroczne	150.000	

Razem do dyspozycji na sezon 1952/3	1,350.000	

Mniej konsumpcja własna	325.000	bel
Eksport w VII i VIII	275.000	"

	600.000	

Pozostaje do dyspozycji na cele eksportowe	750.000	bel
	=====	

Ceny meksykańskie, nadal niższe od amerykańskich o 200 - 300 punktów centowych.

K U B A

W prowincji Pinar del Rio, wzdłuż wybrzeża południowego, przystąpiono do założenia pierwszej ok. 35.000 akrowej plantacji bawełny. We wrześniu rozpoczęto zasiewy, częściowo nasionami typu Uppland, częściowo typu amerykańsko-egipskiego Pima X. -

V E N E Z U E L A

W ubiegłym sezonie osiągnięto wyjątkowy wynik 17.000 bel wobec 7-8.000 w latach poprzednich. Ze względu na przewidzianą konsumpcję ok. 13.000 bel, import na przyszły sezon został zakazany.

P E R U

Rynek ten wykazuje ostatnio małą aktywność, gdyż bawełna będąca do dyspozycji na sezon bieżący, jest z małymi wyjątkami, wysprzedana. Od stycznia do 31.VIII. wysłano zagranicę 45.164 ton = 226.000 bel. Reszta w ilości ok. 50 tysięcy została dawniej zakontraktowana i czeka tylko załadunku.

W tej sytuacji, ceny nie wykazują poważniejszych wahań, pomimo zniżkowej tendencji na innych rynkach światowych.

B R A Z Y L I A

Ze sprawozdań prywatnych wynika, że rządowa centrala skupu posiadała w końcu września ok. 1,250.000 bel bawełny, narazie nie sprzedanej. Te same źródła twierdzą, że bawełna ta jest źle sortowana, a niektóre partie, mają być nawet mieszane. Przemysł krajowy zaopatruje się bezpośrednio u plantatorów i otrzymuje nawet pewną premię od cen rządowych, z tytułu natychmiastowej zapłaty, gdyż centrala skupu płaci z reguły dopiero po kilku tygodniach.

W międzyczasie rząd oświadczył, że bawełna nie będzie podciągnięta pod działanie ustawy o kursach wyjątkowych dla artykułów eksportowych, których cena wewnątrz-krajowa kalkuluje się powyżej cen światowych, gdyż zamierza sprzedać zapasy centrali skupu, w transekcjach kompensacyjnych, na warunkach korzystniejszych od osiągalnych, na wolnym rynku. Narażenie jednak nie dokonano ani jednej takiej sprzedaży i pertraktacje z Niemcami Zachodnimi zostały przerwane.

Wobec zbliżającego się okresu nowych zasiewów mówi się o obniżeniu dotychczasowej ceny rządowej z 85.- do 75.- Cruz. za arrobas. Koła farmerskie oświadczyły, że na wypadek zatwierdzenia tej zniżki, zareagują poważnym zmniejszeniem obszaru zasiewnego.

EGIPT

Pomimo stosunkowo niskiego szacunku rządowego z 1 października br. w ogólnej ilości 9,403.000 kantarów

z których przypada na:

Karnak i inne długowłókniste odmiany

3,825.000 "

Giza 30 i inne średnio-długie odmiany

1,334.000 "

Ashmouni, Zagora i inne średniowłókniste odmiany

4,028.000 "

Różne inne odmiany, w tym doświadczalne

216.000 "

ceny w Aleksandrii spadają i osiągnęły poziom nienotowany od przeszło 2 lat. Bawełna Ashmouni o dług. 1-1/8" lepsza gatunkowo od innych bawełn średniowłóknistych, jest dziś tańsza od tych ostatnich. Eksport w ciągu pierwszego miesiąca sezonu t.j. września był minimalny i wynosił zaledwie 6.714 bel.

Anglia w dalszym ciągu nie interesuje się bawełną egipską, gdyż wg statystyki British Raw Commission, posiada ona dostateczne zapasy bawełny długowłóknistej z Sudanu. Ponadto sprawa arbitrażu zdaje się być najważniejszym zagadnieniem, dla którego Anglia wzbrenia się wejść na rynek egipski. Po zmianie statutu arbitrażu, który przewiduje wyłączną kompetencję Aleksandrii, w miejsce Aleksandrii i Liverpoolu, toczą się pertraktacje między zarządem Alexandria Cotton Exporters Association i International Federation of Master Cotton Spinners and Manufacturers Association, które nie dały rezultatu. Wykonione ostatnio komisja przy udziale jeszcze delegata rządu egipskiego, pracuje obecnie w Liverpoolu nad rozwiązaniem całej sprawy.

W sprawie podatku eksportowego, ukazał się dekret rządowy, w myśl którego transakcje zarejestrowane w Dep. Finansowym, korzystać będą z obecnie obowiązującego podatku do czasu załadunku, bez względu na ewentualną, w międzyczasie wprowadzoną podwyżkę.

Sprzedaż bawełny odbywa się ostatnio przeważnie z wyłączeniem giełdy, na rynku towarowym "disponible". Sfery spekulacyjne, po przykrych doświadczeniach w maju/czerwcu przestały się narazie interesować bawełną, co niewątpliwie uzdrowiło ten rynek.

Dekret rządowy z pierwszych dni października ogranicza obszar zasiewu bawełny na przyszły sezon do 30% ziemi uprawnej Egiptu. Przeciętna lat ubiegłych wynosiła w Egipcie Dolnym 35 i w Egipcie Górnym 40%.

W liczbach absolutnych oznacza to zmniejszenie obszaru o ok. 300.000 feddanów i produkcji o ok. 750 tys. do 1 miliona kantarów, czyli 7,5 do 10% produkcji i tegosezonowej.

B R Y T Y J S K A A F R Y K A W S C H O D N I A

Zasiewy rozpoczęły się w lipcu i w końcu sierpnia były już ukończone. W Ugandzie i Tanganice, obszar zasiewny szacowany jest na ok. 400.000 akrów i nie wykazuje zmian w stosunku do zeszłorocznego. Z Keni, brak narazie bliższych danych.

N I G E R I A

Wyjątkowo udane zbiory sezonu 1951/2 pozwoliły na eksport 106.000 bel, zakupione w całości przez Anglię. Nowe zasiewy są na ukończeniu i nie wykazują zmiany obszaru w porównaniu z ubiegłym sezonem.

Równocześnie ogłoszono już ceny za bawełnę nieodziarnioną z przyszłych zbiorów, w granicach 5,4 do 6 d/lb franco zakład odziarniczy.

F R A N C U S K A A F R Y K A R O W N I K O W A

Zbiory sezonu 1951/2 dały dzięki wyjątkowo sprzyjającym warunkom atmosferycznym, 145.000 bel czyli o 50% więcej, niż w sezonie poprzednim. Za pośrednictwem półrządowej centrali skupu, całość sprzedano do Francji.

Obszar zasiewny na przyszły sezon ma być o ok. 10-15% powiększony.

S U D A N

Nowe zasiewy przewidują zwiększenie obszaru i kilkadziesiąt tysięcy feddanów i zwiększenie produkcji nie tylko bawełny odmian egipskich, lecz również odmian amerykańskich "Coker". Rynek handlowy prawie nieczynny, gdyż stara bawełna jest już od kilku tygodni, praktycznie wysprzedana.

T U R C J A

Zbiory odbywają się nadal w dobrych warunkach atmosferycznych i wynik szacowany jest na 175 do 180.000 ton. Pomimo stosunkowo dużego napływu towaru do ośrodków handlo-

wych, obroty są niskie, szczególnie sprzedaże eksportowe. Dwie spółdzielnie s.m. półrządowa "Cukobirlik" i rządowa "Tarim" skupują dość poważne ilości bawełny nie odziarnionej po cenach, które po przeliczeniu na warunki fob wynoszą przeszło 41.- d/lb, = 105.- zł/kg, wówczas kiedy oferty eksporterów z połowy października opiewają za Akala I Izmir 95.- i Akala I Adana 93.- zł USA/kg.

Kontrola rządowa, bawełny przeznaczonej na eksport, szczególnie pod względem zawartości zanieczyszczeń i wilgotności działa od 1.IX. i każda bala znakowana jest 4 plombami. Przed załadunkiem na statek, eksporter musi przedłożyć władzom celnym rządowy atest kontrolny wraz ze specyfikacją przeznaczoną dla odbiorcy, zgodnej z wagą podaną w atęcie. W okręgu Izmir ponadto, rozpoczęto już rządową klasyfikację gatunkową bawełny eksportowej. Do rozszerzenia tej akcji na całą Turcję, brak narazie dostatecznej ilości fachowców.

PAKISTAN

Z chwilą kiedy zredukowano podatek eksportowy, rynek wewnętrzny zareagował natychmiast zwyżką w granicach do 50% redukcji podatku. Pod wpływem braku zainteresowania ze strony odbiorców zagranicznych, ceny powoli spadają. Narazie jednak są zbyt wygórowane, szczególnie w porównaniu z mocno redukowanymi cenami innych rynków i godne uwagi transakcje eksportowe nie były jeszcze notowane.

Rząd upłynnił swoje zapasy w gatunkach 289F i NT Rollerginned i posiada obecnie ten ostatni gatunek Sawginned i dość pokaźne ilości gat. 4F, na które trudno mu znaleźć interesentów. Zbiory są obecnie w pełnym toku i zapowiadają się wyjątkowo dobrze. Szacunki zależnie od źródła od źródła obracają się w granicach od 1,700.000 do 2,000.000 bel 400-lbs.

Wg ostatnio nadeszłych z Karachi wiadomości, zawarto rzekomo transakcję kompensacyjną z Francją na 275.000 bel bawełny w zamian za wyroby metalowe, jak żelazo walcowane, stal, rury i szyny. Wzajemne dostawy mają być wykonane do końca br. Drugą podobną transakcję na analogicznych zasadach zawarto z Niemcami Zach. na mniejszą jednak ilość ok. 60.000 bel bawełny. W tej umowie, poza wyrobami metalowymi przewidziane są ponadto przedzia i tkaniny bawełniane.

INDIE

Sytuacja zaopatrzeniowa w chwili zakończenia sezonu t.j. na dzień 1.IX. była dobra, gdyż zapasy bawełny własnej i importowanej sięgały razem 2,400.000 bel/400 lbs do których można doliczyć przewidziane zbiory 1952/3

	3,900.000	"	"
Razem	6,300.000	"	"
Mniej konsumpcja własna 1952/3	4,000.000	"	"
Pozostałoby w końcu sezonu 1952/3	2,300.000	bel/400 lbs.	

Uwzględnić natomiast trzeba, że braknie Indiom ok. 1 mil. bel bawełny średnio- i długowłóknistej, której import będzie mogła częściowo pokryć eksportem kilkuset tysięcy bel własnej bawełny krótkowłóknistej Desi.

J A P O N I A

Eksport przędzy i tkanin bawełnianych, w I półroczu br. znacznie niższy od zeszłorocznego, został ostatnio poważnie zagrożony, gdyż Indonezja, jeden z największych odbiorców, odmówiła dalszego wydawania licencji importowych do końca br. Pakistan, zniechęcony długotrwałymi bezskutecznymi pertraktacjami z Japonią, również wstrzymał wydawanie licencji importowych, narażenie na okres do 30.XI.br. Trzeba zaznaczyć, że Indonezja odbierała dotąd ok. 9% tkanin i 22% przędzy eksportowanych przez Japonię. Pakistan w tej dziedzinie odbierał ok. 42% tkanin i 15% przędzy.

Ostatnie dane statystyczne za okres styczeń/sierpień wykazują nast. eksport tkanin:

1951	I-VIII	1952
w milionach yd ²	768,3	575,1

A R G E N T Y N A

Z uzyskanych z tegorocznych zbiorów w ilości 129.000 ton, rząd przeznaczył 50.000 ton bawełny na eksport. W końcu września tamt. Cooperatives of the Chaquena Union sprzedała British Raw Cotton Commission, razem 6.000 ton bawełny w klasie D - 20, E - 50 i F - 30% po cenie jednolitej 32d/lb = 83 \$/kg fob Buenos Aires. Argentyńska klasa D odpowiada amerykańskiej Strict Low Middling, notowanej w tym czasie 87-87,50 \$/kg.

N I K A R A G U A

Brokerzy bremeńscy wspólnie z prywatnym Towarzystwem Eksportowym, zakupili w Niceragui 90.000 bel bawełny wartości ok. 1,750.000.- \$ wzamian za różne wyroby przemysłowe, których asortyment i cenę uzgodni syndykat nikaraguański działający w imieniu dostawców bawełny.

K O N G O

Plantacje tegoroczne, pod względem obszaru, na poziomie zeszłorocznym, rozwijają się dotychczas bardzo dobrze i rokują nie gorszy, od ubiegłego sezonu, wynik. Chociaż bawełna nie może być ładowana wcześniej jak w grudniu, tamt. Comptoir de Vente des Cotons du Congo, sprzedała już 100.000 bel Syndykatowi Przędzalni Bawełnianych w Belgii.

W Ł O C H Y

Miarą kryzysu panującego we włoskim przemyśle bawełnianym są dane ogłoszone ostatnio przez Izbę Handlową w Me-

diolanie, z których wynika j.n.:	grudzień 1951	czerwiec 1952
Wrzecion czynnych	5,894.000	5,762.000
godz.pracy tygodniowo	44,2	37,2
wyprodukowano przędzy w tonach	122.360	103.000
krosien czynnych	139.341	138.754
wyprodukowano tkanin w tonach	91.385	76.091
Eksport:	VI/XII. 1951	I/VI. 1952
przędza bawełniana w tonach	15.674	10.028
tkaniny " "	16.070	9.481

A N G L I A

Indeks cen tkanin bawełnianych, ogłoszony przez Board of Trade kształtował się j.n.

grudzień 1951	176.8
styczeń 1952	167.8
luty "	152.6
marzec "	144.8
kwiecień "	140.3
maj "	136.0
czerwiec "	134.2
lipiec "	131.3

"Cotton"

"Economic Review D.Windel"

"Fibres"

"Financial Times"

Wełna.

A U S T R A L I A

Od 1 września, kiedy rozpoczęto tegosezonowe aukcje, sytuacja pod względem cen i sprzedaży ilościowej, jest wyjątkowo mocna, chociaż zaukcjonowano już przeszło 25% wełny tegorocznej strzyży w tym kraju. Nie ma prawie aukcji, na której nie sprzedano 95-100% oferowanego towaru. U.S.A. nie występując wcale, albo w bardzo ograniczonych rozmiarach, niewątpliwie mogłyby spowodować dodatkową wyżkę walorów, z chwilą intensyfikacji swoich zakupów. Japonia natomiast, w dalszym ciągu zakupuje poważne ilości i wysunęła się zdecydowanie na 2-gie miejsce wśród kujących wełnę australijską.

Tendencja cen w gatunkach średnich "Good topmaking-shaf-ty" i Crossbredach jest znacznie mocniejsza od wysokich asortymentów runowych "Fleeces".

Gatunkowo eksport wełny w sezonie 1951/2 przedstawiał się j.n.:

Merinosy powyżej 70's	2,5%
60's do 64/70's	68,7"
56's " 58/60's	24,5"
Crossbredy 50's " 56's	4,3"

W dniu 30 marca br. pogłowie owiec Australii wynosiło 117,5 milionów sztuk czyli o 1,9 mil. więcej niż przed rokiem.

W drugiej połowie października tendencje na akcjach australijskich były nadal mocne przy niesłabnącym zainteresowaniu nabywców z W. Brytanii, Kontynentu i Japonii oraz przy wzroście popytu ze strony nabywców amerykańskich. W całym tym okresie nie było jednego dnia aukcji, w którym by nie sprzedano ponad 95% oferowanego surowca. W większości wypadków ceny kształtowały się na korzyść sprzedawców, lecz wzrost ich w końcu miesiąca był jednak słabszy niż na początku października.

W trzecim tygodniu tego miesiąca ambasador australijski w USA wręczył rządowi amerykańskiemu notę protestującą przeciwko restrykcjom importowym i podniesieniu cła na importowaną do USA wełnę australijską.

NOVA ZELANDIA

Wg ostatecznych danych, eksport w sezonie 1951/2 obejmował ogółem 485,- mil. lbs wagi potnej

z których odebrały:

Anglia	213.-
U.S.A.	94.-
Francja	64.-
Niemcy Zachodnie	24.-
Belgia	18.-
Włochy	17.-
Reszta świata	55.-

PÓŁDNIOWA AFRYKA

Tendencja cen w dalszym ciągu mocna przy udziale Francji, Anglii i Niemiec Zachodnich.

Niektóre partie wysokich merinosów o wyjątkowo dobrym włóknie, uzyskały w odróżnieniu do Australii, ceny znacznie wyższe od przeciętnych notowań.

ARGENTYNA

Z miarodajnych źródeł nadeszła wiadomość o niespodziewanie dużych sprzedażach eksportowych, dokonanych w ciągu sierpnia i września br. Okazuje się, że w tym okresie sprzedano ok. 88.000.000 lbs wagi potnej wobec 49 mil. sprzedanych od 1.X.51 do 30.VI.52r. Gros tych transakcji idzie na rachunek USA i Anglii, przy czym ta ostatnia zakupiła w ciągu ostatniego tygodnia września, przeszło 16 mil. lbs.

Orientacyjne ceny podane, jako płacone w tym okresie wynosiły:

56/58 s	scoured fleece	75 d / lb
50/56 s	" "	69 "
46/50 s	" "	67 "

Przemysł argentyński posiada obecnie 470.000 wrzecion i 9.100 krosień wełnianych, produkując w roku kalendarzowym 1951

36.000.000 przędzy zgrzebnej dla przem. tkackiego
 34.000.000 " czesankowej
 5.000.000 " " " " dziewiarskiego
 36.000.000 yd bież. tkanin zgrzebnych
 37.000.000 " " " czesankowych

przy 76,4 %-owym wykorzystaniu możliwej wydajności przemysłu.
 W okresie od stycznia do końca czerwca br. współczynnik wykorzystania spadł do 50,2 %.

Od 2-ch miesięcy toczą się pertraktacje z Południową Afryką o dostawę poważniejszych ilości tkanin czesankowych, które nie dały rezultatu, z powodu odmiennego zdania stron na temat relacji Pesa do L.S.A. - Dla wznowienia tych rozmów wyjechała we wrześniu delegacja argentyńska do Capetown.

U R U G W A J

Żądania tego rynku, pomimo sytuacji na aukcjach dominielnych, są jeszcze znacznie wyższe od cen płaconych na tych rynkach, a w porównaniu z obecnymi cenami Argentyny, różnica dochodzi do 15%. Zjawiskiem naturalnym jest, że we wrześniu uwydatniła się stagnacja w obrotach w Montevideo, bez widoku na szybką poprawę. Eksport czesanki, szczególnie do USA narażone jest utrzymanie, gdyż ceny kalkulują się korzystnie w porównaniu z cenami wełny potnej, korzystając w dalszym ciągu z preferencyjnego kursu walutowego w Banku Eksportowym.

A N G L I A

Zakończona w dniu 26.IX. aukcja londyńska wełen dominielnych, potwierdziła na ogół poziom cen notowany w tym czasie na rynku australijskim z dorzutem do 5% jako premii za towar "disponible".

W trakcie trwania aukcji, tj. w ciągu jednego tygodnia wyższe dla wełen australijskich dochodziło do 5%, dla nowozelandzkich do 3% jak to wynika z notowań z 19 i 26.IX.s.m.

	19.	IX.	26.
Australia: Good Medium Fleeces	142.-		148.-
64/70's			
" 60/64's	135.-		142.-
" Pieces 64's	132.-		137.-
60's	128.-		132.-
Nowa Zelandia: Fine Crossbred			
Fleeces 56's	79.-		84.-
50's	71.-		73.-
48's	68.-		70.-
46's	64.-		66.-

w d. ang. clean cost London.

Równocześnie rozpoczęto w Anglii sezon aukcyjny wełen krajowych w Bradfordzie i Leicester, na których uwydatniła się tendencja równie mocna jak na innych rynkach światowych i tak np. płacono w Bradfordzie:

Pick Teds prana	61.-	d/lb
" " Ewes prana	61.- do 62,5	"
Super Hogs	47.-	"
" Ewes	60.- 61.-	"
Fine Halfbred Hogs prana	54.- 56,25	"
" " Wethers potna	42.- 47,5	"
" Swaledale	40,5 41,5	"

I N D I E

Pomimo zniesienia ograniczeń, eksport w roku fiskalnym IV.51 do III.52 r. spadł w porównaniu z rokiem poprzednim o 7,1 mil. i osiągnął tylko 18,3 mil.lbs wagi potnej. Za spadek odpowiedzialny jest w dużej mierze brak reeksportu wełen tybetańskich, dawniej sprzedawanych wyłącznie za pośrednictwem Indii.

Z chwilą wznowienia jesiennych aukcji w Liverpoolu, zainteresowanie odbiorców tych wełen, ożywiło się, co z kolei spowodowało lekką wyżkę cen. Na aukcjach w końcu września płacono:

Joris superior white	55.- do 59.-	d/lb loco Liverpool
light grey	35.- 40.-	"
Vicanere superior white	54.- 62.-	"
" yellow	48.- 54.-	"
average white	50.- 57.-	"
" yellow	47.- 54,5	"
Hajpootana white	48.- 54.-	"
yellow	43.- 50.-	"
Kandshar superior white	45.- 52.-	"
Harnai white	47.- 53.-	"
Bibruk	48.- 57.-	"

F R A N C J A

Zwyczajem lat ubiegłych, londyński Bank Lazards Brothers udzielił francuskiemu Syndykatowi Przemysłu Wełnianego, kredyt na zakup wełny w dominiach, w wysokości do 15 mil. lśt. Termin spłaty kredytu upływa w lipcu 1953r.

Eksport wyrobów wełnianych, za wyjątkiem czesanki, w ciągu pierwszego półrocza wykazuje katastroficzny spadek i przedstawia się w porównaniu z rokiem ubiegłym j.nast.:

w tysiącach jednostek:	1952	I.-VI.	1951
Czesanka	16,636		13,836 lbs
Przędza zgrzebna	849		2,545 "
" czesankowa	6,486		20,557 "
Tkaniny czesankowe i zgrzebne	3,336		8,991 yds ²
Koce	423		954 "
Dywan	679		1,998 "

Wg "Wool Record" "Wool Letter- Natio-
 "Weekly Wool Chart" nal Bank of Australa-
 "Wool Digest" sia
 "Hart - Market Reports" "Financial Times"

Włókna lirkoweLen

B E L G I A

Jak wynika z cyfr ostatnio dopiero ogłoszonych, trójkąt uprawny Belgia/Holandia/Francja, z którego czerpie belgijski przemysł roszarniczy surowiec, zasiał wiosną następujące obszary:

Belgia	32.314 ha	wobec	34.200 w 51 r.
Holandia	33.304 "	"	30.390 "
Francja	55.500 "	"	55.198 "

Razem	121.118 "	"	119.788 "

Przeciętna wydajność z ha jest we wszystkich tych krajach wyższa od zeszłorocznej w granicach od 5 - 10%. Z powyższego wynika, że zaopatrzenie przemysłów, tradycyjnych odbiorców lnu belgijskiego, będzie dostatecznie zabezpieczone, tym bardziej, że konsumpcja ich zmniejszyła się w ciągu bieżącego roku dość poważnie i nie ma na razie widoków na jakąkolwiek poprawę i ~~potencjalne~~ zwiększenie produkcji wyrobów lnianych.

Trzepany len napływa do Courtrai bardzo powoli, gdyż zimne pogody powodują bardzo powolny przebieg procesu rosznienia.

Ceny dotychczas nie znalazły jeszcze poziomu, gdyż transakcje są sporadyczne i na zbyt indywidualnej ocenie towaru, oparte. Naogół panuje przekonanie, że roszarnie chcąc zabezpieczyć się w surowiec na dłuższy okres pracy turbin przepłacały słomę i nie są w stanie - bez poniesienia strat - sprzedać włókno po cenach oferowanych przez odbiorców.

F R A N C J A

Chociaż rynek francuski nie wykazuje większej aktywności od Courtrai, kilka transakcji z przemysłem krajowym pozwala na pewną orientację odnośnie cen, ostatnio płaconych. I tak na przykład płacono za partie:

lnu roszzonego gat. medium	od 210 do 225 Fr.f. za kg.
" moczzonego	" 280 do 300 " " "

Len roszony byłby o przeciętnie 10, len moczony o 30% droższy od cen płaconych w czerwcu br.

Konopie

W Ł O C H Y

Wg danych Ministerstwa Rolnictwa, obszar zasiewu tego-rocznego wynosił 57.632 ha, czyli o 10% mniej niż w roku ubiegłym. Wynik będzie znacznie gorszy od wynikającego ze zmniejszonego obszaru, różnicy, gdyż posucha w czasie dojrzewania roślin, zniszczyła duży odsetek plantacji. Syndykat Eksportu Konopli ogłosił w dniu 16.IX. nowy cennik eksportowy, wg którego najważniejsze gatunki kosztują w przeliczeniu na \$ za 100 kg fob względnie włoska granica:

Settentrionale Canapa Grezza Corpo I	84.90
" III	66.72
S.G.	67.25
P.C.	68.58
Piemontese 1	53.61
2	46.87
Meridionale Canapa Grezza S.S.C.	92.93
E.C.P.	83.06
E.M.P.	69.19
S.S.P.	70.09
Canaponi 1	54.88
3	48.01

POŁUDNIOWA AFRYKA

Wg ogłoszeń w prasie fachowej, Zarząd Kolei poszukuje większe ilości plandek wagonowych - lniano-konopnych o wymiarach 8,5 na 4,5 mtr i wadze 652 gr /yd². W roku 1951 tenże zarząd zakupił 1-1/4 milyds tkanin plandekowych i przeszło 25.000 lbs nici lnianych do szycia tych plandek.

"Linen Trade Circular"
"Dundee Price Current"

Juta

PAKISTAN

Rynek jutowy nie wykazuje zmian ani pod względem ilości transakcji, które opierają się w dalszym ciągu na cenach minimalnych, ani poziomowi cen, osiągając w pojedynczych wypadkach drobne premie w ramach 2-3.- £ za tonę za dobrą selekcję, barwę lub tp.

Sprawa ewentualnej obniżki tych cen minimalnych, do niedawna aktualna ze względu na olbrzymi zapas juty zeszłorocznej, staje się na najbliższe miesiące, nieprawdopodobna, gdyż włączyły się ostatnio elementy, dla rządu centralnego w Karachi, niebezpieczne, z którymi chcąc niechcąc, będzie musiał się liczyć. Rząd regionalny Wschodniego Bengalu współ z Ligą Muzelmańską, chcąc podkreślić ich troskę o dobro ludności tej prowincji, atakują obecnie rząd centralny, zarzucając mu zbytnią uległość wobec eksporterów przy ustalaniu cen minimalnych. Wg ich twierdzenia, trzeba było raczej rezygnować z eksportu, niż zgodzić się na ceny, które krzywdzą biednych chłopów-plantatorów. Chociaż atak ten pozbawiony jest aspektów ekonomicznych, nie dających się przeoczyć przy obiektywnej ocenie sytuacji, rząd centralny, nie chcąc zaostrzyć naprężonych stosunków z obu potencjonalnymi przeciwnikami politycznymi, zmuszony będzie utrzymać obecne ceny w mocy, dopóki dzisiejsi przeciwnicy jego polityki, sami nie wystąpią z własną inicjatywą zmiany cen.

W międzyczasie rozważa się możliwość daleko idącej redukcji, a nawet zupełnego zaniechania uprawy juty w przyszłym sezonie, gdyż zbiory wraz z zapasami starej juty, w ilości ok. 9 mil.bel, przekraczają 2-letnią chłonność rynków konsumujących.

Rząd pakistański ponadto zastanawia się nad problemem zmechanizowania uprawy, zbiorów i ekstrakcji włókna na podstawie ostatnio dokonanych wynalazków zagranicznych. Przy obecnym systemie uprawy juty przez małych rolników, efektywność nie rokowała by powodzenia i dlatego rozpatruje się możliwość komasacji uprawy na połączonych w duże obiekty gruntach chłopskich, pod egidą powołanych przez właścicieli spółdzielni rolniczych. Uprawa juty w różnych częściach świata jak w Kongo, Brazylii, Gujanie Brit. i Francuskiej itd. oparta na ekonomicznie racjonalniejszych podstawach, grozi poważnymi konsekwencjami gospodarczymi dotychczasowym producentom monopolowym jak Indiom i Pakistanowi i zmusza te państwa do rewizji dotychczasowych praktyk, gdyż inaczej mogą się w najbliższej przyszłości spotkać z poważną konkurencją na rynkach światowych.

I N D I E

Po zarządzonej w czerwcu drugiej obniżce podatku eksportowego na wyroby jutowe i w związku z tym, poważnym spadkiem cen, eksport indyjski poprawił się ostatnio i narazie wykazuje poważny wzrost w stosunku do I półrocza br. Cyfry za okres styczeń/sierpień br. wykazują wywóz 395 mil. sztuk worków wobec 306 mil. w analogicznym okresie 1951 r. oraz 687 mil. yd² tkanin wobec 780 mil. w roku zeszłym.

Najpoważniejszymi odbiorcami worków były w kolejności ilości odebranych: Australia, Anglia, Burma, Malaje i Egipt, w tkaninach natomiast: USA, Anglia, Australia i Malaje. W dziedzinie tkanin, pozycja USA jest szczególnie mocna, gdyż udział ich, w całości eksportu, stanowi prawie 75%.

Ostatnio prowadzone są rozmowy między Indiami i Argentyną o dostawę tej ostatniej 200-250 mil. yd² tkanin jutowych w okresie do końca kwietnia 1953, wzajemnie za zboże argentyńskie, mające być dostarczone po zbiorach to jest począwszy od marca do czerwca 1953. Pertraktacje narazie nie zostały zakończone, chociaż kilka mil. yardów już załadowano w Kalkucie z przeznaczeniem dla Argentyny.

Zawarta jeszcze w maju umowa handlowa indyjsko-egipska została obecnie ratyfikowana i import z niej wynikający, uruchomiony. Egipt ma otrzymać z Indii ok. 5.000 ton juty surowej dla zaopatrzenia istniejącej w Egipcie, jedynej fabryki wyrobów jutowych oraz 15 mil. worków i 10 mil. yardów tkanin. Równocześnie rząd egipski ustalił ceny maksymalne dla tych wyrobów w obrocie hurtowym-krajowym. W stosunku do cen płacanych przez importerów egipskich na warunkach fob Kalkutta, marża do ceny sprzedażnej, wynosi od 30-32%.

P O Ł U D N I O W A A F R Y K A

Konflikt polityczny między Indiami i Unią Południowej Afryki, na tle dyskryminacji rasowej zamieszkałych tam Hindusów, przeniósł się w dziedzinę ekonomiczną powodując jeszcze w styczniu br. wstrzymanie licencji wywozowych na wyroby jutowe z Indii do Południowej Afryki.

Rząd południowo-afrykański zmuszony był kupować odtąd worki i płótna opakunkowe wie New-York względnie Bremę. Okazuje się, że tego rodzaju transakcje trójkątne spowodowały prawie 100% podrożenie towaru i kosztowały Unię około 3 mil. £. - Ponadto rząd poł.-afrykański poniósł dodatkową stratę przeszło 1 mil. £ przy transakcji zakupu dokonanej we Włoszech, kiedy dostawca, mało znana firma handlowa, załadowała w worku nowym, worki stare i podarte, podejmując należność z akredytywy na podstawie sfałszowanego atestu kontrolnego.

Ostatnio, rzekomo doszło do porozumienia między stronami i wywóz bezpośredni tkanin i worków z Indii do Południowej Afryki, ma być na nowo podjęty.

A N G O L A

W okolicach miasta Benguela powstaje fabryka wyrobów jutowych, dla której urządzenie dostarczyły dla przedsiębiorni Anglia, dla tkalni Francja. Surowiec krajowy odmiany kongolijskiej Urena Lobata i regionalnej Punga ma być przerabiany t.j. dekortyzowany bez roszczenia częściowo maszynowo przy pomocy włoskich urządzeń, przed rokiem opatentowanych.

M A D A G A S K A R

Zjednoczenie Przemysłowców Jutowych Francji sfinansowało pierwszą małą plantację doświadczalną uprawy juty w Madagaskarze w okolicach Majunga. Część roślin cięto bezpośrednio przed zakwitnięciem, resztę w momencie pełnej dojrzałości. Po zbadaniu okazało się, że włókno z roślin ciętych przed zakwitnięciem, jest bardzo delikatne i nadaje się do przerobu w systemie lnianym porówni z włóknem lnianym gatunków średnich. Włókno zaś z roślin zupełnie dojrzałych, ma być wyjątkowo mocne i nie ustępuje najlepszym gatunkom indyjskim. Na podstawie tych doświadczeń, plantacja ma być w przyszłym sezonie powiększona, aby móc wyhodować dostateczną ilość nasion, dla założenia plantacji o obszarze ok. 10 - 15.000 ha.

"Dundee Price Current"

"Jute & Gunny Review"

"Jute & Canvas Review"

Sisal/Abaca

F I L I P I N Y. /:ABACA:/

Produkcja lipcowa wynosiła 77.444 bel z których przypada:		
na gatunki Davac	43.661	= 56,4 %
Non-Davac	33.783	43,6 %

co wskazuje na powolny spadek w ciągu bieżącego roku.

Za okres styczeń/lipiec wyprodukowano o 92.000 bel mniej niż analogicznym okresie 1951 r.

Ceny wrześniowe wskazują na lekkąwyżkę w porównaniu z lipcem/sierpniem, kiedy notowany był gwałtowny i poważny spadek wszystkich włókien jutowych twardych.

Z załadunkiem na X/XI notowano ostatnio t.j. 1.X.br.

Davao Grade I	168.-	£/tonę ang.	cif	porty europejskie
Non-Davao F	196.-	"	"	"

B R I T . A F R Y K A W.S.C H O D N I A /:SISAL:/

Po spadku cen w lipcu, rynek zareagował w ciągu września zwyżką o ok. 10 - 12%, notując obecnie za gat.:

B.E.A. Grade 1	105.-	£/tonę ang.	cif	porty europejskie
A	103.-	"	"	"
2	99.-	"	"	"
3	90.-	"	"	"

I N D O N E Z J A

Ceny rozwijały się równolegle do cen Brit.Afryki Wschodniej, co spowodowało stosunkowo dobrą kontraktację w ciągu września, gdyż rynek portugalsko-afrykański, trwając przy wyższych cenach, był przez odbiorców zamorskich ignorowany.

Produkcja w dalszym ciągu wzrasta i w roku bieżącym powinna stanowić rekord lat powojennych.

M E K S Y K

W momencie kiedy ceny innych rynków światowych spadły o 30%, Meksyk nie mógł zdecydować się na większą redukcję ponad 10% i narazie przechodzi okres całkowitej stagnacji. W ciągu trzech miesięcy od lipca do września br. nie dokonano godnych uwagi transakcji.

"Cordage World"
"Hard Fibres"

Notowania walny w trzech najwazniejszych oserdkach aukcyjnych
/w d ang. za lb na warunkach ex floor - salerona/

Data i miejsce Aukcji	A u s t r a l i a					Nowa Zelandia		Pozudniowa Afryka	
	Sp. good fleece-warp Aver. Sp. 8 best topacking-warp					Crossbred good-average		Spinners Style - fullwarp	
	70's	64's	64's	60's	56's	50's	56's	70's	64's
IX. 52 Sydney		132.--	130.40			64.--	Aukcje jeszcze nie rozpoczęły się.		
23.-25. Adelaide			124.80	112.--		64.--			
24.-25. Newcastle		132.--	130.40			64.--			
24.-25. Albury		123.20	123.20		84.--	64.--			
23. Capetown								148.--	134.--
24. East London									128.--
25. Capetown								150.--	137.--
25. East London									138.--
26. Port Elizabeth								142.--	132.--
29.IX.-2.X. 52 Sydney			135.20		81.60				
1. X. Melbourne		140.--	132.--		91.20	73.60		148.--	139.--
2. X. Capetown								146.--	136.--
3. Port Elizabeth									
6.-8.X. Perth		130.40	128.80	113.60	88.80				
6.-9. Brisbane			125.60						
7.-9. Geelong		145.60	128.80					149.--	139.--
8. Durban		129.60						150.--	140.--
9. Capetown								150.--	
10. Port Elizabeth		135.20	135.20	125.60	89.60				
13.-15. Sydney						70.40			
14.-15. Adelaide		133.60	131.20	118.40	88.--			156.--	142.--
13. Capetown								155.--	140.--
14. Port Elizabeth								153.--	139.--
15. Durban								154.--	146.--
16. East London									

NOTOWANIA BAWELNY NA GŁÓWNYCH RYNKACH ŚWIATA

Kraj pochodzenia	U. S. A.	E g i p t	P a k i s t a n	Brazylia		
Gatunek	Middling 15/16"	Karnak-good Ashmouni-good	289F - Rg	NT - Rg	Grade 4/5	
Cena i waga w jednostkach krajowych	\$ USA /lb	tallaris / cantar	d ang./lb		Cruz./arreb.	
Termin dostawy	natychmiast	listopad	październik	n a t y c h m i a s t	natychmiast	
26. wrzesnia 1952	39.70	80.15 / 46.55/	65.60 / 38.02/	41.52 / 48.44/	40.32 / 47.04/	314.-- / 51.65/
29. "	39.00	s w i e t o				312.--
30. "	39.05	77.75 / 45.06/	63.70 / 36.92/			312.-- / 51.32/
1. październ. 1952	39.35	76.15 / 44.13/	64.95 / 37.64/			309.-- / 50.83/
2. "	39.70	76.75 / 44.48/	65.75 / 38.10/			307.-- / 50.50/
3. "	39.10	77.10 / 44.68/	66.-- / 38.25/	39.47 / 46.05/	38.70 / 45.15/	305.-- / 50.17/
6. "	"	77.35 / 44.83/	66.20 / 38.36/			"
7. "	39.70	76.35 / 44.75/	65.30 / 37.84/			"
8. "	38.30	76.90 / 44.56/	64.92 / 37.62/			"
9. "	38.35	73.25 / 42.45/	63.10 / 36.57/			"
10. "	37.95	71.05 / 41.17/	62.40 / 36.16/	38.-- / 44.33/	36.96 / 43.12/	"
13. "	swieto	69.90 / 40.51/	61.95 / 35.90/			307.-- / 50.50/
14. "	37.50	69.90 / 40.28/	62.30 / 36.10/			"
15. "	37.45	67.40 / 39.06/	60.60 / 35.12/			"
16. "	37.40	68.20 / 39.52/	61.70 / 35.47/			"
17. "	37.35	68.65 / 39.78/	60.90 / 35.25/	35.87 / 41.85/	35.14 / 41.--/	309.-- / 50.83/
20. "	37.25	66.60 / 38.60/	58.70 / 34.02/			"
21. "	37.05	64.60 / 37.44/	56.95 / 33.00/			311.-- / 51.16/
22. "	36.85	62.65 / 36.31/	55.25 / 32.02/			"
23. "	36.60	62.60 / 36.28/	56.35 / 32.66/			"
24. "	36.25	63.50	- - -	34.65 / 40.43/	34.17 / 39.87/	"

Metale i wyroby

Wiadomości z kapitalistycznego rynku żelaza i stali

A n g l i a. Brytyjski minister zaopatrzenia oświadczył ostatnio, że w roku 1953 produkcja stali w Anglii przekroczy najprawdopodobniej w dość znacznym stopniu rekordowy poziom 16 250 000 ton z roku 1950, przy założeniu, że nie zajdą jakieś nieoczekiwane przeszkody w zaopatrzeniu surowcowym. Optymizm powyższego oświadczenia zdaje się opierać na rekordowym poziomie produkcji stali z ubiegłego miesiąca oraz na stale poprawiającej się sytuacji w zaopatrzeniu brytyjskiego przemysłu stalowego w surowkę żelazną, złom oraz rudy krajowe i zagraniczne, gdyż przywóz importowanej rudy żelaza wzrósł w pierwszych 8 miesiącach bieżącego roku o około 1 000 000 ton, a produkcja surowki żelaza osiągnęła najwyższy poziom od czasu zakończenia wojny i wykazuje stały rozwój. Większość nadwyżek produkcyjnych pochłaniają stalownie, jednak odlewnie żelaza uzyskują już nieco większe dostawy, wobec czego sytuacja na odcinku złomu odlewniczego jest obecnie mniej poważna.

Jednak mimo stale poprawiającego się położenia i mimo zwiększenia przydziałów stali na IV kwartał b.r., brytyjski przemysł metalowy a szczególnie stocznie nadal uskarżają się na trudności w produkcji wobec niedostatecznych dostaw stali.

Stale rosnące potrzeby powyższych gałęzi przemysłu brytyjskiego w połączeniu z niemożnością ich zaspokojenia w ramach dostaw krajowych, stały się przyczyną faktu, że w porównaniu z 1 toną żelaza czy stali importowaną w roku ubiegłym, Wielka Brytania importuje w roku bieżącym jak dotąd 3 tony, przy czym oczekuje się w najbliższych trzech miesiącach dalszych, jeszcze większych dostaw stali z USA. Nadwyżka eksportu żelaza i stali nad importem wynosi ostatnio mniej niż 100 tys. ton. Powyższa sytuacja ciąży w poważnym stopniu na rezerwach dolarowych skarbu brytyjskiego i wymaga możliwie szybkiej poprawy drogą jak najbardziej intensywnych wysiłków w kierunku rozwoju produkcji stali.

Powrót do równowagi popytu i podaży na rynku żelaza i stali zajmie jeszcze sporo czasu, ale jeśli nie zajdą nieprzewidziane wypadki, kontrola rozdziału okaże się wkrótce zbędna wobec stałego wzrostu produkcji stali. Zniesienie jej byłoby zdaniem handlowych kół brytyjskich wstępem do pełnej liberalizacji tego rynku.

Brytyjskie Ministerstwo Zaopatrzenia wydało dn. 13.X. 1952 r. rozporządzenie, mocą którego zostały podwyższone maksymalne ceny krajowe na pewne gatunki surowki, a równocześnie obniżone niektóre ceny rur stalowych. Ministerstwo jest zdania, że dotychczasowe ceny rudy importowanej były zbyt niskie i nie odpowiadały rzeczywistym kosztom zakupu i transportu.

Od chwili ukazania się rozporządzenia brytyjscy producenci surówki żelaza będą w stanie ponosić wyższe opłaty za import rudy żelaznej.

Po kilku tygodniach względnej stałości, eksportowe ceny kontynentalnej surówki żelaza zaczynają wykazywać tendencję zniżkową. Cena surówki średnio-fosforowej spadła z £ 28,5 - 30,5 do £ 27,5 - 30 za tonę fob kontynent.

B e l g i a. Ostatnio daje się stwierdzić stały spadek zamówień nadchodzących z Niemiec zachodnich, co jest przypisywane wzmagającej się konkurencji ze strony francuskiego przemysłu stalowego. Francuscy producenci stali podwyższyli niedawno eksportowe ceny wyrobów stalowych, jednak pozostają one nadal poniżej poziomu notowań belgo-luksemburskich. Rozwój powyższej sytuacji może doprowadzić - zdaniem rzeczoznawców - do utraty zamówień dokonywanych przez Niemcy zachodnie. Jednak w zasadzie stałość belgo-luksemburskiego rynku stali jest utrzymana. Zamówienia z USA napływają niezmiennym strumieniem, pozatem zarejestrowano pewną ilość zamówień z krajów Ameryki Środkowej i Południowej, które płacą ceny nieco wyższe od cen w Stanach Zjednoczonych, tak że belgo-luksemburski portfel zamówień jest pełny. Ceny dla obszaru pozadolarowego utrzymują się na poziomie od 5 850 do 6 000 fr.bel. za tonę metryczną fob Antwerpia dla stali handlowej, 5 800 - 6000 fr. za pręty na druty, 6 000 - 6 100 fr. za stal kształtową 7 750 - 8 000 fr. za blachy grubsze i płyty. Ceny dla obszaru dolarowego uległy ostrej zniżce, i np. stal handlowa na początku drugiej dekady października r.b. notowana była w niektórych wypadkach na \$ 100 fob Antwerpia, stal kształtowa \$ 105, płyty \$ 110.

Produkcja stali surowej wyniosła w Belgii we wrześniu r.b. 425 tys. ton metrycznych w porównaniu z 338 tys. ton z sierpnia r.b.

Ceny złomu spadły ostatnio do 3 200 fr. za tonę. Wyzyskując niższe stawki płac i holenderscy producenci surówki fosforowej zapowiadają walkę konkurencyjną po cenach "dumpingowych".

N i e m c y z a c h o d n i e. Przy końcu r.b. zachodnio-niemieccy konsumenci będą mogli otrzymywać po raz pierwszy po wojnie około 1 mln. ton stali walcowanej w skali miesięcznej. Przewiduje się, że walcownie krajowe dostarczą od 800 - 840 tys. ton stali, import zaś ma wynieść od 120 do 140 tys. ton miesięcznie. Tym samym przemysł metalowy i budowlany uzyska dwa razy więcej stali walcowanej niż w roku 1950. Przez cały rok 1950 i 1951 import wyrobów walcowanych pochodził niemal wyłącznie z Saary, lecz z początkiem r.b. dostawy zaczęły nadchodzić również z walcowni belgo-luksemburskiej. Popyt krajowy na stal walcowaną jest już teraz zaspokojony. Równocześnie z tym i w związku z ogólnym rozwojem międzynarodowej sytuacji w dziedzinie cen daje się stwierdzić spadek popytu zagranicy na zachodnio-niemieckie wyroby z żelaza i stali. Wraz z ogólną poprawą sytuacji zaopatrzeniowej wąskie gardło, jakie tworzył krajowy niedobór płyt stalowych, będzie niebawem wyeliminowane.

Podaż tych płyt osiągnie około 140 tys. ton miesięcznie. Import płyt stalowych do końca roku w skali miesięcznej przewidziany jest na ok. 30 tys. ton.

S t a n y Z j e d n o c z o n e. Wielu obserwatorów przewiduje, że wraz z początkiem roku 1953 popyt na stal będzie się zmniejszał. Tymczasem żadne oznaki nie wskazują na kształtowanie się podobnej sytuacji. W wyniku po-strajkowego obniżenia produkcji stali w Stanach Zjednoczonych, bieżący popyt przewyższa jeszcze aktualną produkcję, a jeśli w dodatku uwzględnimy zwiększenie się portfela zamówień w przemyśle metalowo-budowlanym, to staje się jasne, że producenci stali będą musieli dokładać wielkich starań przez cały okres do końca b.r. i w I kwartale 1953 roku by móc podołać zamówieniom walcowni północno-amerykańskich. Stal jest produkowana nadal przy przeciętnym wyzyskaniu 104% /teoretycznej/ zdolności wytwórczej, lecz potrzeby zbrojeniowe mogą wzrosnąć w każdej chwili, dlatego też uzyskanie przez amerykańskich konsumentów dodatkowych ilości stali będzie natrafiało w bliskiej przyszłości na znaczne trudności.

Mimo to, że strajk w przemyśle stalowym obniżył 9-miesięczną produkcję stali z roku bieżącego wynoszącą 64 192 tys. short ton o 14 200 tys. ton w porównaniu z odpowiednim okresem roku 1951, amerykański przemysł stalowy czyni wszelkie wysiłki w kierunku zwiększenia produkcji stali. Minał zasadniczo okres dotkliwego niedoboru stali wywołany strajkiem, a produkcja stali zlewnej we wrześniu pobiła nowy rekord, osiągając 9 034 tys. short ton. Wobec powyższej sytuacji wyrównanie popytu z podażą stali nastąpi zdaniem periodyka "The Iron Age" w II kwartale 1953 roku. Ma być ono poprzedzone walką o zniesienie kontroli rynku stali.

Według ostatnich doniesień Reutera trudno będzie utrzymać obecny wysoki poziom produkcji stali ze względu na przerwę w pracy prawie we wszystkich amerykańskich kopalniach węgla, które grożą przejściem w długotrwały strajk. Na ogół stalownie posiadają zapasy węgla na 70 dni, jednak w konkretnych wypadkach nie przekraczają one ilości potrzebnych na 30 do 40 dni produkcji.

J a p o n i a. Eksport japońskich wyrobów stalowych w I półroczu b.r. wyniósł 868 171 ton metrycznych w porównaniu z 901 383 ton za cały rok 1951. Z tegorocznego eksportu 166 tys. ton wyeksportowano do krajów obszaru dolarowego, 501 tys. ton do obszaru szterlingowego, zaś do pozostałych krajów 201 tys. Odnosnie grup towarowych sytuacja przedstawia się następująco /w tys. ton metrycznych/:

w y r ó b	styczeń-czerwiec	cały rok
	1 9 5 2	1951
blachy galwanizowane	106	199
blachy grube i płyty	217	231
pręty na drut	46	22
czerne rury bez szwów	47	21
kęsy	121	53

blacha czarna	47	140
stal w sztabach	196	110
profile	24	46
blacha cynowana /biała/ . .	13	8

Natomiast według głównych rynków eksport kształtował się jak niżej /w tys.ton metrycznych/:

K r a j	styczeń-czerwiec 1 9 5 2	cały rok 1951
Wielka Brytania	137	23
Pakistan	128	41
Australia	66	193
Szwecja	64	15
Stany Zjednoczone	54	124
Argentyna	41	221
Indie	34	2
Norwegia	31	80
Włochy	18	-

Sygnalizuje się spadek cen na produkowaną w Japonii blachę galwanizowaną, na większość blach grubych i płyt oraz stal profilową. Blacha cynkowana U.S. Gauge 24 notowana była w połowie października na dolarów 205 fob. Ostatnio głównymi artykułami wywozu są płyty okrętowe i rury stalowe.

B r a z y l i a. Produkcja surowki żelaza w Brazylii w I półroczu r.b. osiągnęła 360 tys.ton metrycznych, stali zlewnej 415 tys. i wyrobów walcowanych 350 tys.ton.

W ł o c h y. Stocznie włoskie, po niedawnym uzyskaniu krajowych zamówień na budowę 236 tys.ton tonażu tankowego i po zamknięciu stalowni Bruzzo w Genui, rozpatrują w obawie braku stali możliwość dalszych zakupów w Belgii i Japonii.

Włoski przemysł maszynowy, lotniczy i radiowy uzyskał ostatnio szereg zamówień, wobec czego wzrósł bardzo popyt na stal specjalną. Wzrost popytu jest przyczyną planowanej przez kompanię Fiat z Turynu modernizacji wyposażenia własnych zakładów produkcji stali.

A u s t r i a. Voest z Linzu zawarł ostatnio porozumienie z Wielką Brytanią na dostawę 60 tys.ton surowki do końca b.r. Wcześniejsze porozumienie z końca sierpnia przewiduje - jak wiadomo - dostawę do Anglii w roku 1953 - 300 tys.ton surowki.

F r a n c j a. We wrześniu francuski przemysł wyprodukował 826 tys.ton surowki żelaza, 933 tys.ton stali i 679 tys.ton

stali walcowanej w porównaniu z 770 tys. i 504 tys. ton dla odpowiednich pozycji z sierpnia b.r.

/według The Metal Bulletin 7-14.X.52
oraz Reutersa 15 - 28.X.1952 /

Wiadomości z kapitalistycznego rynku metali nieżelaznych

A l u m i n i u m. Brytyjskie Ministerstwo Surowców powiadomiło, że z dniem 20 października 1952 r. zostaje podwyższona cena aluminium rodzimego i wlewków aluminiowych /99 - 99,5% / z £ 157 na £ 166 za długą tonę z dostawą do fabryk konsumentów.

Stany Zjednoczone wyprodukowały w sierpniu 85 175 short ton aluminium rodzimego w porównaniu z 78 368 ton z lipca. Za okres styczeń - sierpień r.b. produkcja wyniosła 625 tys. ton w porównaniu z 550 tys. ton za odpowiedni okres roku 1951. D.P.A. opracowuje plany zwiększenia produkcji aluminium USA w roku przyszłym o ok. 200 tys. ton, przez co roczna zdolność wytwórcza amerykańskiego przemysłu aluminiowego ma wzrosnąć do ok. 1 700 tys. ton.

Wobec posuchy oraz innych niesprzyjających okoliczności przemysłowe koła Stanów Zjednoczonych nie budzą nadziei na zniesienie jeszcze w r.b. kontroli cen aluminium.

C y n a. Na początku II dekady października dawał się odczuwać w Wielkiej Brytanii brak cyny na szybkie dostawy, zaś zapasy na składach zmniejszyły się o 247 ton do 618. Tendencja na rynku cyny osłabła na co wpłynęła niżka cen na Wschodzie oraz wielki wpływ ofert na metal gotówkowy.

Bank Anglii zaniepokojony jest zwiększającymi się rozmiarami obrotów cyną za tanie szterlingi. Bank zwrócił się do kół zainteresowanych by nie zawierano transakcji z klientami, podejrzanymi o spekulacyjne obroty cyną. Wiadomo jest, że metal jest pozornie nabywany dla celów konsumpcji europejskiej za tanie funty szterlingi z rachunków zablokowanych, a następnie sprzedawany do krajów twardej waluty. Po oświadczeniu Banku Anglii notowania cyny na giełdzie londyńskiej ponownie spadły. Łączy się z tym także brak popytu ze strony zagranicy oraz wstrzymywanie się od transakcji głównych konsumentów. Kompletne wyeliminowanie obrotów za tanie funty szterlingi spowoduje niewątpliwie dalszy spadek cen.

Pod koniec II dekady października jednak, niżkowa tendencja cen ustąpiła miejsca wyższe, sięgającej do ok. £ 24 na tonie z przewagą transakcji "spot". Wzmiankowany wzrost cen przypisuje się niepewności sytuacji na rynku cyny, wytworzonej na skutek zbliżającego się upaństwowienia kopalni cyny w Boliwii. Brytyjskie koła handlowe nie są pewne czy nie wpłynie ono na dostawy koncentratów cyny dla brytyjskich hut tego metalu, chociaż nowomianowany ambasador Boliwii w Wielkiej Brytanii oświadczył, iż nie jest prawdopodobne by upaństwowienie kopalni cyny wpłynęło na wyżkę cen tego metalu. Niepewność w sytuacji na rynku jest spotęgowana tym, że niewiadomo jeszcze

jakie są dalsze plany Stanów Zjednoczonych jeśli chodzi o zakupy strategiczne cyny w roku przyszłym.

Według doniesień Reutera z początku III dekady października, tendencja na londyńskim rynku cyny była utrzymana. Zakupy dokonywane są ostrożnie, co przypisuje się umiarkowanej niższej cen cyny na rynku wschodnim jak również zmniejszonemu popytowi na cynę straits. Sytuacja powyższa pozostaje również w związku z kwestią przesyłania cyny do USA via kontynent za tanie szterlingi. Koła handlowe spodziewają się, że ceny na Wschodzie osiągną poziom, przy którym można będzie dokonywać bezpośrednich transakcji z Malajów do USA.

Notowania giełdy londyńskiej dla cyny wykazywały pod koniec II dekady pewien spadek i wynosiły w dniu 20.X.1952 r. - 953 £ za long tonę.

Spożycie cyny w Wielkiej Brytanii w sierpniu b.r. obniżyło się do 1 374 ton w porównaniu z 1 898 ton w lipcu i 1 735 ton rok temu. Zapasy cyny pod koniec sierpnia b.r. sięgały 1 704 ton w porównaniu z 1 665 ton w miesiącu poprzednim. W pierwszych 8 miesiącach b.r. konsumpcja cyny wyniosła 15 038 ton w porównaniu z 16 060 ton za ten sam okres roku 1951.

Zgodnie z ITSG produkcja koncentratów cyny w sierpniu b.r. wyniosła dla Malajów 4 755 ton, Indonezji 3 419 ton, Konga Belgijskiego 755 ton i Sjamu 771 ton.

Federacja Malajska wyeksportowała w ciągu września 6 925 ton cyny, z czego 1 866 ton otrzymała Wielka Brytania 1 930 Stany Zjednoczone, 2 529 Kontynent Europejski, 504 posiadłości brytyjskie i 96 ton inne kraje.

Światowa konsumpcja cyny w czerwcu b.r. jest oceniana na 8 000 ton. Światowa produkcja blachy cynowanej w maju b.r. wyniosła 436 tys. ton, z czego na Stany Zjednoczone przypadło 298 tys.

Światowe zapasy cyny wynosiły pod koniec czerwca b.r. 116 tys. ton w porównaniu z 111 tys. z końca maja. Większa część wzrostu przypada na koncentraty boliwijskie.

C y n k. W kołach nowojorskich przeważa opinia, że aktualna produkcja cynku znacznie przewyższa skalę bieżącego spożycia tego metalu, i że produkcję można ograniczyć tylko drogą obniżenia ceny do poziomu nie do przyjęcia dla zakładów o wysokich kosztach produkcji. Zdaniem powyższych kół handlowych nawet dość długie utrzymywanie się niskiego poziomu cen cynku nie potrafi zmusić wytwórców drogo produkujących do przerwania produkcji gdyż ci ostatni nie są skłonni do zamknięcia swych zakładów dopóki istnieje choćby najmniejsza nadzieja na produkcję powyżej kosztów.

Według doniesień Reutera "American Metal Co." obniżyła cenę cynku o 1 ¢ za lb. a mianowicie z 13,50 do 12,50 ¢ basis Prime Western East St. Louis. Pozostaje to w związku z utrzymującym się słabym popytem konsumentów, a także i z tym że oferuje się cynk zagraniczny po cenach znacznie niższych od krajowych cen rynkowych.

W Londynie zapowiedziano wznowienie wolnych obrotów cynkiem w czasie możliwie jak najszybszym. Zostały już podjęte stosowne rozmowy z kołami handlowymi i należy się spodziewać, że odpowiednie decyzje zapadną przed upływem b.r. Obroty podejmie londyńska giełda metalowa, zaś komitet opracuje wzór kontraktu na cynk. Urzędowa cena wynosiła 31.VIII.1939 - £ 15 1/8 za tonę. W latach powojennych osiągnęła ona najwyższy notowany poziom - £ 190 za tonę, obecnie zaś wynosi urzędowo £ 118, i przed podjęciem wolnych obrotów będzie prawdopodobnie jeszcze obniżona by złagodzić przyszły spodziewany spadek na giełdzie. Przypuszcza się ogólnie, że cena cynku wolnorynkowego ustali się na poziomie £ 1 - £ 2 powyżej cen ołowiu podobnie jak w latach przedwojennych.

W związku z sytuacją na rynku brytyjskim jak również na skutek braku stabilizacji cen cynku USA, cynk na rynku belgolumburskim kształtuje się zniżkowo, tak iż obecna nominalna cena cynku GOB nie jest wyższa niż £ 80 do 82 za tonę fob Antwerpia.

M i e d ź. Produkcja miedzi w USA utrzymuje się na wysokim poziomie chociaż NPA oświadczyła, że będzie ona w IV kwartale b.r. nieco niższa niż uprzednio przewidywano. Tendencja na rynku miedzi w Stanach Zjednoczonych jest utrzymana, i wbrew oczekiwaniom rozwija się przeciwnie do rynku ołowiu i cynku, tak iż należy przypuszczać, że w najbliższej przyszłości popyt na miedź utrzyma się, zaś konsumenci zakupić każdą partię tego metalu. Szczególnie są oni gotowi płacić nawet wysokie ceny miedzi chilijskiej. Ze względu na duże zapotrzebowanie miedzi na cele cywilne i wojskowe oraz na cele magazynowanie strategicznego, w Stanach Zjednoczonych odczuwa się stały brak tego metalu. Zdaniem waszyngtońskich kół rządowych obecny niedobór podaży miedzi będzie trwał jeszcze przez cały kwartał roku 1953. Sytuacja poprawia się stale dzięki rosnącym dostawom miedzi zagranicznej, począwszy od lipca b.r. Między innymi znaczne ładunki miedzi nadchodzą z Niemiec zachodnich i ułatwiają Stanom Zjednoczonym przezwycięzenie chwilowego braku metalu. Niedawno USA otrzymały z Niemiec zachodnich ok. 3 tys. ton metrycznych, a dalsze ilości - ok. 7 tys. ton, spodziewane są w czasie do 8 listopada b.r. Zakontraktowane dostawy zapewnią Niemcom zachodnim ok. 7,7 mln. dolarów.

W czasie niedawnego zebrania urzędników z NPA i przedstawicieli amerykańskiego przemysłu miedzi, ci ostatni usilnie nalegali na zniesienie kontroli cen miedzi, gdyż przepisy kontrolne są zbyt skomplikowane i uciążliwe utrudniając orientację na rynku. Z powyższych powodów szereg przedsiębiorstw wstrzymuje się od zawierania transakcji na bieżąco, i zużywa istniejące zapasy oczekując na ich uzupełnienie do czasu wyjaśnienia sytuacji.

Przedstawiciele hurtownictwa miedzi radzą wstrzymać się z zakupami na cele strategiczne również do czasu wyjaśnienia się sytuacji rynkowej.

Przypuszcza się, że rządowy organ przydziałów metali strategicznych w Stanach Zjednoczonych będzie działał przynajmniej do lipca 1953 r. Po zakończeniu strajku w Petrerillo koła handlowe obawiają się by nie przedłużył się strajk w

Północnej Rodezji, co mogłoby wpłynąć na rynek miedzi.

Ze względu na znaczny niedobór podaży miedzi i aluminium NPA zapowiedziała że przydziały tych metali dla konsumentów na I kwartał 1953 roku wyniosą: miedź 50%, aluminium 55% poziomu z przed wojny koreańskiej.

Na brytyjskim rynku miedzi sytuacja pozostaje w zasadzie niezmieniona. Jak przypuszczano uprzednio, spożycie miedzi w sierpniu b.r. kształtowało się na niższym poziomie w porównaniu z miesiącami poprzednimi, zaś produkcja lekko spadła. Na razie strajk rodezyjski nie odbił się na cenie miedzi szterlingowej w wolnych obrotach. W dalszym ciągu metal notuje się £ 275 - 285 za tonę c/c zachodni kontynent, sytuacja może się jednak zmienić w razie przedłużenia się strajku.

Rządowy organ importu i rozdziału metali we Francji t.zw. GIRM wprowadził z dniem 1.X.1952 podwyżkę ceny miedzi importowanej za kg o 10 fr. do wysokości 290 fr. /ok. £ 300 10s za long tonę/ wobec faktu zakupu znacznej części miedzi w Chile. Obecnie nagły spadek cen złomu miedzianego wyrówna w zupełności - zdaniem kół przemysłowych - ostatnią urzędowąwyżkę miedzi.

Z Niemiec zachodnich sygnalizują lekkie ożywienie rynku miedzi, po poprzednim okresie zastoju i zniżkowej tendencji cen. Rafinerie miedzi dysponując znacznymi zapasami i obawiając się poważniejszego importu tego metalu dały pobudkę do rozmów w zachodnio-niemieckim ministerstwie gospodarki nad ponownym wprowadzeniem ceł importowych na rafinowane metale niezależne, które to cła zostały niedawno zniesione.

O ł ó w. Z początkiem drugiej dekady października b.r. uległa całkowitej zmianie tendencja zniżkowa cen ołowiu na rynku brytyjskim, co zdaniem kół handlowych nie jest niespodzianką, zaś zasadniczo zjawiskiem pomyślnym. Jest faktem niewątpliwym, że dotychczas cały szereg konsumentów powstrzymywał się z dnia na dzień od zawierania transakcji na odbudowę zapasów, oczekując spadku cen do minimum, jednak wraz z osiągnięciem dna zniżki i odwróceniem tendencji cen oczekuje się znacznego ożywienia rynku. Chociaż bezwątpienia światowa sytuacja cen musi się odbić na rynku amerykańskim, rynek ten jest narazie ustabilizowany. Uważa się, że amerykańska cena ołowiu kształtuje się zasadniczo w zależności od krajowej gry popytu i podaży mimo istnienia możliwości dostaw zagranicznych po atrakcyjnych cenach.

Notowania londyńskie dla ołowiu kształtują się ostatnio na poziomie funtów 91 1/2 za tonę co jest równoważne 13 7/16 ¢ za lb. porty amerykańskie. Notowania nowojorskie utrzymują się tymczasem na poziomie 15 ¢ za lb.

W krajach kapitalistycznych uważa się powszechnie, że giełda londyńska jest światowym barometrem dla fluktuacji popytu i podaży ołowiu.

R t ę ć. Oczekuje się dobrego popytu na rtęć indyjską ze strony Europy i Japonii. Przypuszcza się także, że Wielka Brytania i USA będą również interesowały się tym metalem ze względu na wzrastające potrzeby przemysłowe. Według przewidywań w przeciągu 2 miesięcy skierowane zostanie na eksport 10 tys.butli. Jak wiadomo, w chwili wybuchu wojny koreańskiej Indie zakupiły znaczne ilości rtęci i obecne zapasy wynoszą ok. 23 tys.butli. Na potrzeby wewnętrzne Indie zużywają rocznie ok. 5 tys.butli.

W o l f r a m. W Wielkiej Brytanii została ponownie obniżona urzędowa cena zakupu rudy wolframu /minimum 65%/ z 425 na 410 szylingów za long tonę cif port brytyjski. Urzędowa cena krajowa dla konsumentów pozostaje narazie niezmienną tj. 477 sh 6d za long tonę.

/Według The Metal Bulletin, 7-15.X.52
 Reuter 15 - 28.X.1952 r./

Poniżej zamieszcza się ustalone przez IMC kwoty przydziałów miedzi, niklu i kobaltu na IV kwartał 1952 roku /w tonach metrycznych/:

	Miedź rodzima	Nikiel	Kobalt
Argentyna	3,500	13.3	2.0
Australia	12,500	144.7	11.0
Austria	2,900	195.4	18.0
Belgia-Luksemburg ..	17,500	110.0	20.0
Brazylia	5,200	25.2	5.0
Kanada	34,200	991.5	33.0
Chile	2,250	12.0	0.1
Dania	3,500	20.1	4.5
Egipt	1,150	1.0	0.1
Finlandia	2,400	25.1	2.5
Francja	38,000	1,777.5	111.0
Francuska Afryka ...	1,500	...	...
Niemcy zachodnie ...	52,900	1,394.7	147.0
Grecja	1,000	1.1	1.0
Indie	8,000	97.3	3.0
Włochy	24,800	295.7	31.0
Japonia	19,400	453.0	55.0
Jugosławia	4,100	21.0	0.7
Meksyk	3,400	4.0	1.5
Holandia	6,100	70.0	20.0
Nowa Zelandia	55	2.0	3.4
Norwegia	4,000	70.2	5.5
Pakistan	1,000	1.0	...
Portugalia	1,000	2.5	1.5
Związek Pł.Afryki ..	5,600	20.1	5.6
Hiszpania	5,500	21.5	4.5
Szwecja	12,750	709.7	40.0
Szwajcaria	7,000	152.3	8.0
Turecja	1,450	5.0	0.1
Wielka Brytania ...	101,800	5,472.6	360.0
Stany Zjednoczone ..	362,000	24,930.6	1,987.0
	247,655	37,049.6	2,884.0

/Wg.Record & Statistics Nr 293 z dn.18.X.52/

Dobra inwestycyjne

Wzrost tonażu w budowie w krajach kapitalistycznych

w III kw. 1952 r.

W II dekadzie października Reuter donosił z Londynu, że tonaż w budowie w krajach kapitalistycznych powiększył się w III kwartale bieżącego roku do poziomu 5,86 mln. ton brutto z 5,61 mln. ton w kwartale poprzednim, czyli o 4%; /w I kw. bieżącego roku tonaż w budowie na stocznjach wynosił 5,68 mln. ton brutto/. Największy wzrost tonażu w budowie w III kw. bieżącego roku miał miejsce w Japonii, a mianowicie 8,5%, co odpowiadało 146,8 tys. ton. Wzrost tonażu w budowie miał również miejsce w Niemczech zachodnich, a mianowicie 167,165 ton do poziomu 472,4 tys. ton; Szwecji o 43,9 tys. ton do 375,9 tys. ton; we Włoszech - o 36,5 tys. ton do poziomu 335,1 tys. ton; w Norwegii - o 20,5 tys. ton i w Danii - o 22,9 tys. ton.

Największe zmniejszenie tonażu pozostającego w budowie, obserwowano we Francji, a mianowicie 80 tys. ton do poziomu 309,2 tys. ton oraz w Stanach Zjednoczonych - o 35,8 tys. ton do poziomu 600,1 tys. ton. Zmniejszył się również nieznacznie tonaż w budowie na stocznjach brytyjskich. W III kwartale bieżącego roku największym producentem tonażu była nadal Anglia z ilością 2.062,4 tys. ton brutto, natomiast drugie miejsce zajęła w tym okresie Japonia z cyfrą 603,5 tys. ton przed Stanami Zjednoczonymi.

Ogólny tonaż, pozostający w budowie w krajach kapitalistycznych z przeznaczeniem na eksport, wynosił w III kw. bieżącego roku 1.869,7 tys. ton brutto, z czego 34,5% pozostawało w budowie w stocznjach brytyjskich. Krajem o największym imporcie nowego tonażu była w tym okresie Norwegia z cyfrą 473,4 tys. ton d.w., a następnie Panama - 381 tys. ton d.w. Trzecie miejsce zajęła Liberia - 185 tys. ton. W okresie omawianym największego powiększenia posiadanego tonażu w eksploatacji dokonała Anglia, następnie zaś Norwegia i Stany Zjednoczone.

Trzeci kwartał bieżącego roku przyniósł również powiększenie tonażu tankowców, pozostających w budowie w stocznjach krajów kapitalistycznych. Wzrost wyniósł 350,6 tys. ton brutto do poziomu 2.926 tys. ton. W końcu września udział tankowców w ogólnej budowie statków handlowych wynosił 49,9%, w porównaniu z 45,9% w połowie bieżącego roku.

/Wg. Reutera - 21.X.1952 r./

Spadek cen tonażu z drugiej ręki

Jakkolwiek w III kw. bieżącego roku na rynku tonażu używanego obserwowano niewielką tylko liczbę transakcji, ceny

tonażu z drugiej ręki wykazywały nadal tendencje zniżkowe. Na podstawie tych transakcji można sądzić, że łączny spadek cen od początku roku bieżącego wyniósł ok. 45 - 50%. Ogólnie biorąc w III-cim kwartale bieżącego roku rynek cechowała atmosfera niepewności, przy czym ewentualni nabywcy nie byli skłonni do finalizowania transakcji w nadziei na dalsze osłabienie rynku, podczas gdy właściciele tonażu, wobec zwyżki frachtów w końcu tego okresu /zwyżki jednak nieznacznej/, nie śpieszyli się ze składaniem ofert. W rezultacie rozpiętość cen żądanych przez sprzedawców i cen, które zamierzono płacić, znacznie się zwiększyła.

/Wg. Financial Times - 21.X.52/

Eksport brytyjskich maszyn włókienniczych

Pomimo, że zjawisko "kryzysu włókienniczego", jakie ogarnęło przemysł tekstylny w większości krajów kapitalistycznych datuje się od połowy roku ubiegłego, eksport brytyjskich maszyn włókienniczych nie odzwierciedla - jak dotąd - spadku zamówień zagranicznych na sprzęt tekstylny, o czym donosiła niejednokrotnie prasa branżowa jeszcze w roku ubiegłym.

W pierwszych 8 miesiącach bieżącego roku Anglia eksportowała ogółem ok. 76 tys. ton maszyn włókienniczych za sumę £ 33,7 mln. wobec 67 tys. ton w tym samym okresie czasu roku ubiegłego, kiedy wartość tego eksportu wynosiła £ 28,0 mln. Ogólnie biorąc zatem eksport wykazał wzrost o ca 20% i należy przypuszczać, że w 1952 r. rozmiary eksportu mogą przekroczyć rekordowy poziom powojenny z 1949 r. - 11.842 tony. Wypada przypomnieć jednak, że na początku bieżącego stulecia eksport maszyn włókienniczych z Anglii był znacznie większy niż obecnie, wynosząc np. w 1908 roku 190 560 ton, a w 1921 r. - jeszcze 157 044 ton.

Średnia cena statystyczna eksportowanego sprzętu maszyn włókienniczych wynosiła w I półroczu bieżącego roku £ 443 za tonę fob, w porównaniu z £ 415 za tonę w 1951 r., wykazując wzrost o 7%. W stosunku do 1938 roku wzrost średniej ceny statystycznej w roku bieżącym wynosi ca 275%.

"Nie biorąc pod uwagę poważniejszej i nagłej zmiany obecnego trendu w eksporcie maszyn włókienniczych - pisał w połowie października The Financial Times - można przypuszczać, że wartość tego eksportu winna osiągnąć w roku bieżącym około £ 50 mln.". Charakterystycznym zjawiskiem - według wspomnianego dziennika - jest zmiana struktury w eksporcie maszyn włókienniczych, który wzrasta w dziedzinie krosien, maszyn tkackich i maszyn wykańczalniczych, natomiast obniża się od 1949 roku w dziedzinie maszyn przedziałniczych. Powojenna odbudowa i rozbudowa przemysłów włókienniczych koncentrowała się w pierwszych latach powojennych na powiększeniu liczby wrzecion. Po 1949 roku, kiedy eksport maszyn przedziałniczych osiągnął najwyższy poziom w ilości 61,9 tys. ton, o wartości £ 21,5 mln., zapotrzebowanie stopniowo się zmniejszało i dostawy tych maszyn obniżyły się.

W przeciwieństwie do powyższego eksport krosien w dalszym ciągu systematycznie wzrastał, podobnie jak maszyn wykańczal-

nicznych.

Ogólnie biorąc, struktura geograficzna eksportu brytyjskich maszyn włókienniczych nie uległa w ostatnich latach większym zmianom. Głównym rynkiem zbytu pozostają nadal Indie i Pakistan, importujące łącznie w pierwszych 8 miesiącach bieżącego roku ok. 22,5% ogólnego eksportu maszyn brytyjskich. Trzecim najważniejszym z kolei odbiorcą jest Brazylia - ca 11%, która w pierwszych 8 miesiącach bieżącego roku zwiększyła swój import włókienniczych maszyn brytyjskich o 59%. Z rynków europejskich najważniejszym odbiorcą tych maszyn jest Francja, której import jednak zmniejszył się w bieżącym roku, ustępując w Europie pierwsze miejsce na rzecz Włoch. Te ostatnie zwiększyły swe zakupy maszyn brytyjskich w stosunku do roku ubiegłego przeszło trzykrotnie, a mianowicie: z £ 947,8 tys. na £ 2,816 tys. w pierwszych 8 miesiącach bieżącego roku.

Poniższe zestawienie ilustruje geograficzną strukturę eksportu włókienniczych maszyn brytyjskich w 1938 r. i w latach 1950 - 1951 /w tonach/:

k r a j e	1938	1950	1951
Indie	27.014	22.234	15.226
Pakistan		2.296	8.521
Australia	2.613	3.989	3.738
Chiny	4.570	1.248	735
Brazylia	5.048	6.973	8.261
Egipt	1.604	2.827	2.175
Francja	784	5.351	6.434
Holandia	1.960	4.541	3.504
Belgia	1.109	3.803	3.018
U.S.A.	1.049	2.013	2.623
Południowa Afryka	222	1.978	2.972
Portugalia	430	3.690	2.336
Szwecja	631	3.777	2.647
Włochy	688	3.485	4.962

/Wg. Financial Times - 14.X.52/

Chiny Ludowe chcą importować maszyny z Wielkiej Brytanii

Londyńska "Export Corporation", będąca przedstawicielstwem na W. Brytanię chińskiego towarzystwa importowo-eksportowego, doniosła w III dekadzie października, że Chiny Ludowe mogłyby niezwłocznie złożyć w Anglii zamówienia na sprzęt inwestycyjny i maszyny w ogólnej wartości ok. £ 10 mln., przyczyniając się tym samym do poprawy sytuacji w niektórych gałęziach brytyjskiego przemysłu maszynowego. Zamówienia Chin Ludowych dotyczyłyby w pierwszym rzędzie: maszyn włókienniczych i części, sprzętu i maszyn budowlanych, maszyn górniczych, maszyn biurowych - łącznie z maszynami do pisania i liczenia - kompresorów i silników spalinowych oraz sprzętu chłodniczego, szpitalnego i urządzeń ogrzewalniczych.

Od chwili zakończenia konferencji gospodarczej w Moskwie, brytyjskie firmy uzyskały z Chin Ludowych zamówień na ogólną sumę £ 4 miliony.

/Wg. Financial Times - 20.X.1952/

Zakłady Forda w Kanadzie zwalniają robotników

Rzecznik zakładów Forda w Kanadzie oświadczył w II połowie października, że 1893 robotników zostało zwolnionych z pracy bezterminowo w związku z nadprodukcją samochodów ciężarowych. Przewiduje się ponadto ogłoszenie następnej tygodniowej przerwy w produkcji samochodów osobowych tej firmy w połowie listopada.

/The Financial Times - 18.X.1952/

Pakistan zakupuje lokomotywy

W początkach października Pakistan zamówił w Stanach Zjednoczonych 19 elektrycznych lokomotyw za sumę \$ 4 mln. American Locomotive Comp. dostarczyć ma 9 sztuk do kwietnia 1953 r., a General Electric Co. - 10 sztuk do końca lipca 1953 r. W roku ubiegłym Pakistan zakupił 23 lokomotywy elektryczne za sumę \$ 6 mln. we Francji i w Japonii. Wielka Brytania, która posiadała w latach przedwojennych pełny monopol na dostawy sprzętu kolejowego i taboru na obszar Pakistanu, obecnie nie jest w stanie pokryć nawet połowy zapotrzebowania tego kraju na wyżej wymienione dobra inwestycyjne. Najważniejszą przeszkodą w uzyskaniu przez brytyjskie firmy zamówień pakistańskich są zbyt długie terminy dostaw.

/The Financial Times - 14.X.1952/

Nowy typ lokomotywy elektrycznej w Czechosłowacji

Duże zainteresowanie wzbudziła na początku października w prasie kapitalistycznej wiadomość o zakończeniu produkcji pierwszego prototypu lokomotywy elektrycznej w Czechosłowacji. Produkcja seryjna tego modelu rozpocznie się ponoć niebawem. Nowa lokomotywa jest wysokowydajna i może być zastosowana tak do pośpiesznych pociągów osobowych, jak i towarowych. Maksymalna szybkość jej wynosi 120 km/godz. - waga 80 ton. Typ ten, całkowicie zaprojektowany i wykonany przez inżynierów czeskich, posiada zupełnie nowe rozwiązania techniczne sterowania, wyjątkowo ekonomiczne i proste, oraz nowe wyposażenie dla podniesienia bezpieczeństwa eksploatacji.

/Wg.Machinery Lloyd - 4.X.1952/

Spadek obrotów brytyjskiego przemysłu chłodniczego

W końcu października bieżącego roku brytyjska prasa gospodarcza donosiła o znacznym pogorszeniu się sytuacji brytyjskiego przemysłu, produkującego sprzęt chłodniczy. Obniżenie się stopy życiowej szerokich mas ludności spowodowało z jednej strony znaczny spadek popytu na lodówki elektryczne, z drugiej zaś strony ograniczenia importowe na rynkach imperialnych doprowadziły do silnego zmniejszenia się zamówień zagranicznych. Tak np. eksport lodówek elektrycznych do Australii zmniejszył się w ciągu pierwszych 6 miesię-

cy bieżącego roku z £ 233 tys. w styczniu na £ 26 tys. w czerwcu i tylko £ 130 w lipcu, a do Nowej Zelandii - odpowiednio z £ 79 tys. na £ 22 tys.

Dzięki wysiłkom w celu znalezienia nowych rynków zbytu dla brytyjskiego sprzętu chłodniczego, które by skompensowały spadek dostaw do krajów Oceanii - najważniejszego rynku zbytu dla omawianego przemysłu - udało się W. Brytanii utrzymać poziom eksportu sprzętu chłodniczego w I połowie bieżącego roku, jednak handlowe koła brytyjskie są w pełni przekonane, że rozmiary eksportu w II-gim półroczu będą znacznie mniejsze. Oprócz bowiem zmniejszenia się możliwości eksportowych do szeregu krajów imperialnych, zanotować należy całkowity ich zanik w odniesieniu do Persji i Egiptu. Niemcy zachodnie i Francja stały się krajami samowystarczalnymi pod względem sprzętu chłodniczego, a ponadto lodówki elektryczne zachodnioniemieckie wypierają ostatnio z szeregu rynków zamerskich artykuły produkcji brytyjskiej.

Sprzedaż na rynku krajowym sprzętu chłodniczego w I-ym półroczu roku bieżącego, wyniosła jedynie £ 1,4 mln. wobec £ 3,3 mln. o rok wcześniej. W chwili obecnej zdolność produkcyjna przemysłu wykorzystywana jest w ca 50%.

/Wg. Financial Times - 23.X.1952/

Zamówienia zbrojeniowe dla przemysłu włoskiego

Agencja Agefi podała w połowie października, że ogólna wartość zamówień zbrojeniowych we Włoszech w 1951 - 52 wynosiła \$ 142 mln. W tym na środki wybuchowe przypadało 90 mln. dol., na zapasowe części samolotów odrzutowych - \$ 14 mln., na 8 korwet i 10 statków desantowych \$ 21 mln., na sprzęt elektrony - \$ 11 mln., na samochody ciężarowe i traktory - \$ 5 mln.

/Wg. BIKI - 18.X.1952/

Kanada buduje cementownię w Pakistanie

Jak podawał ostatnio Public Ledger, firma kanadyjska zamierza wybudować w Pundżabie /Pakistan/ cementownię kosztem \$ 5 mln. o zdolności wytwórczej ok. 100 000 ton cementu portlandzkiego rocznie, który ma służyć do produkowania elementów betonowych dla robót irygacyjnych i melioracyjnych.

/Wg. BIKI - 21.X.1952/

Chile kupuje autobusy brytyjskie

W ostatnich tygodniach brytyjska firma Leyland Motors Limited uzyskała zamówienia z Chile na 150 autobusów 45-osobowych. Cena jednego autobusu fob waha się w granicach £ 6.500 - 7.000. Oferta brytyjska okazała się dla Chile korzystniejsza od ofert złożonych przez innych producentów europejskich i amerykańskich. W II-gim półroczu bieżącego roku Leyland Motors Ltd. otrzymała ponadto zamówienia na autobusy, przyczepy i cysterny samochodowe z Jugosławii, Nigerii, Szwecji, Turcji i krajów Środkowego Wschodu.

/Wg. Iron & Coal Review - 3.X.1952/

Wzrost produkcji i eksportu traktorów w Austrii

W pierwszej połowie bieżącego roku austriacki przemysł traktorowy wyprodukował 4 737 traktorów wobec 3 578 sztuk w analogicznym okresie 1951 r., wykazując wzrost produkcji o 32%. Eksport w I-szym półroczu bieżącego roku wyniósł 1524 sztuki, czyli blisko 1/3 całej produkcji, wzrastając w stosunku do roku ub. o 7%. Głównymi odbiorcami traktorów austriackich były następujące kraje: Włochy - 611 szt.; Finlandia - 253 szt.; Turcja - 102 szt.; Jugosławia - 92 szt.; Belgia - 83 szt. i Francja - 84 szt.

/Wg.Machiner Lloyd - 4.X.1952/

Wzrost obrotów zagranicznych w dziedzinie obrabiarek

w Szwajcarii.

W pierwszych 8 miesiącach bieżącego roku import obrabiarek do Szwajcarii osiągnął poziom fr.50,76 mln., wykazując wzrost w stosunku do poziomu roku ubiegłego o 40,3%. Jednocześnie eksport obrabiarek szwajcarskich zwiększył się z fr.96,46 mln. do fr.126,12 mln., czyli o 27,6%. Głównymi dostawcami obrabiarek do Szwajcarii były w roku ubiegłym następujące kraje: Niemcy zachodnie - 2/3 ogólnej wartości importu, USA - Francja, W.Brytania i Włochy.

/Wg.Machinery Lloyd - 4.X.1952/

